

LICEUL TEORETIC "GRIGORE MOISIL"

AEGYSSUS XXI

L t G M

CUPRINS

EDITORIAL.....	01
OPINII DIN CANCELARIE.....	03
JURNAL DE CĂLĂTORIE.....	13
ERASMUS-GHID PENTRU O ZI.....	22
INTERVIURI: VOCI PESTE GRANIȚĂ DE MOISIL.....	25
LA FRANCOPHONIE- UNE FÊTE DE LANGUE ET DE L'ÂME.....	32
GÉNÉRATION VOLT.....	33
MOISIL ȘI NUMĂRUL PI.....	37
TEHNO SMART?.....	42
GÂNDURI DE BOBOC MOISILIST.....	43
PORTRET DE MOISILIST.....	47
GÂNDURI LA FINAL DE GIMNAZIU.....	62
EMOȚII, EMOȚII, MULTE EMOȚII.....	63
„NON SCHOLAE, SED VITAE DISCIMUS”-SENECA.....	64
DE LA MOISIL, ÎN INIMA EUROPEI.....	65
DE CE NE E FRICĂ SĂ FIM NOI ÎNȘINE?.....	67
IMPORTANȚA SĂNĂTĂȚII EMOȚIONALE ÎN RÂNDUL TINERILOR.....	68
OPȚIONALUL DE LIMBA ITALIANĂ „INSIEME”.....	69
CLIMAT- TEACHING 21ST CENTURY COMPETENCES AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS IN CLIL EDUCATION.....	71
DE CE SUNT CĂRȚILE ÎN ENGLEZĂ ATRACTIVE.....	73
PARCURSUL ECHIPEI DE BASCHET.....	75
ÎMPREUNĂ PE TEREN, ÎMPREUNĂ PENTRU VICTORIE!!!.....	76
EXPERIENȚA ECHIPEI DE FOTBAL.....	78
TENISUL DE MASĂ- DE LA JOC LA PERFORMANȚĂ ÎN LICEUL NOSTRU.....	79
DANSUL- POVESTEA PAȘILOR MEI.....	80
RICE WITH MILK RECIPE!.....	82
MY SIGNATURE DISH.....	83
MY PERSONAL RECIPE.....	84
IMUNOLOGIA CA ARTĂ A NATURII.....	85
OCF-ORDINUL CADOULUI FERMECAT.....	88
SECUNDE CARE SALVEAZĂ VIEȚI: CE AM ÎNVĂȚAT ÎN MAREA FAMILIE A CRUCII ROȘII TULCEA.....	89
SUDOKU- LABIRINTUL MINȚII.....	90
LEGO. JOC SAU GÂNDIRE MATEMATICĂ?.....	94
VOCEA ELEVILOR, DE LA IDEE LA EXCELENȚĂ NAȚIONALĂ: POVESTEA UNUI SUCCES „MOISILIST”.....	95
DIN CULISELE CONCURSULUI „ELEVII DE AZI, PROFESIONIȘTII DE MÂINE”.....	96
CORTINA SE RIDICĂ LA MOISIL!.....	97
RECENZIE.....	98
POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE.....	99
CARCASA DE FILDEȘ.....	105

CUPRINS

VERSIONARUL.....	110
PESTE OCHIUL ÎN CARE AȘTEPTAM.....	113
DIN CULISELE SCRISULUI.....	114
NODUL DE LUMINĂ DIN AFARA TIMPULUI.....	117
ACADEMIA VRĂJITORILOR ÎNCEPĂTORI.....	119
CARTEA CARE N-A VRUT SĂ STEA ÎN RAFT.....	120
POEZIILE ELEVILOR.....	122
COLECTIVUL DE REDACȚIE.....	134

POVESTEA UNUI AN, SUFLETUL UNEI GENERAȚII EDITORIAL

PROF. NEACȘU IRINA

Frunzele verzi din curtea școlii par să șoptească, în aceste zile calde de mai, un ritm diferit de cel cu care ne-am obișnuit în ultimele luni. Este sunetul care anunță nu doar finalul unui an școlar, ci și încheierea unui capitol de viață pentru mulți dintre noi. Deschidem acest ultim număr al revistei școlare cu inima plină: o combinație dulce-amăruie de nostalgie, mândrie și acea nerăbdare specifică începuturilor care bat la ușă. Pentru Liceul Teoretic „Grigore Moisil”, fiecare final de an nu este doar o simplă formalitate calendaristică, ci o oglindă în care ne privim cu toții pentru a înțelege cât de mult am crescut.

Educația valoroasă nu se naște în liniște și nici nu este produsul hazardului. Ea seamănă mai degrabă cu o construcție monumentală, ridicată zi de zi, cărămidă cu cărămidă, printr-un efort colectiv care adesea rămâne nevăzut în spatele notelor din catalog sau al diplomelor de la olimpiade. În spatele fiecărui succes se află o rețea invizibilă, dar puternică, formată din elevi, profesori, directori și părinți. Anul acesta a fost, din nou, o dovadă vie a modului în care această comunitate funcționează ca un organism unitar.

Pentru voi, dragi elevi, acest an a însemnat un maraton al cunoașterii. Sustenabilitatea efortului vostru este cea care dă sens întregii noastre instituții. Ați învățat nu doar formule matematice sau comentarii literare, ci și cum să vă gestionați emoțiile, să treceți peste eșecul unei note mai mici și să o luați de la capăt a doua zi cu mai multă ambiție. Excelența pe care o căutați nu este o destinație fixă, ci un obicei pe care l-ați cultivat în orele de curs.

Lângă voi au stat, neobosiți, profesorii noștri. A fi cadru didactic la „Grigore Moisil” nu este o simplă meserie, ci o magistratură a spiritului. În spatele fiecărei lecții captivante se ascund ore întregi de pregătire, nopți de corectat și, mai presus de toate, o preocupare constantă pentru viitorul fiecărui copil din bancă. Acest efort susținut, această dăruire de sine zi de zi, merită cele mai înalte aplauze la această scenă deschisă a finalului de an.

Dragi părinți, vă mulțumim pentru parteneriatul onest pe care l-ați avut cu școala în acest an. Educația de calitate se face în triunghiul elev-profesor-părinte, iar implicarea dumneavoastră, răbdarea de la ședințe, încurajările oferite copiilor acasă în momentele de cumpănă au fost combustibilul emoțional de care aceștia au avut nevoie pentru a merge mai departe.

Provocările nu ne-au ocolit nici în acest an școlar. Trăim într-o lume dinamică, uneori mult prea agitată, iar școala reflectă fidel aceste schimbări. Ne-am confruntat cu presiunea examenelor, cu oboseala acumulată, cu adaptarea la noi tehnologii și cu cerințele unui mediu academic din ce în ce mai competitiv. Au existat momente de descurajare, momente în care volumul de muncă părea copleșitor și în care rutina zilnică devenea o povară. Însă frumusețea comunității noastre constă tocmai în capacitatea de a transforma provocările în oportunități de învățare. Fiecare obstacol depășit ne-a făcut mai rezilienți, mai flexibili și mai pregătiți pentru ceea ce urmează.

POVESTEA UNUI AN, SUFLETUL UNEI GENERAȚII EDITORIAL

PROF. NEACȘU IRINA

Acum, la ceasul bilanțului, privirile noastre se îndreaptă cu o emoție aparte către absolvenți. Cei mai mari dintre noi, absolvenții de liceu, și cei mai mari dintre cei mici, absolvenții de gimnaziu, se află în fața unui prag simbolic.

Dragi absolvenți de gimnaziu, ați încheiat o etapă fundamentală a copilăriei voastre. Intrarea la liceu reprezintă un pas uriaș către adolescență, iar mulți dintre voi veți continua acest drum chiar aici, pe holurile pe care le cunoașteți atât de bine. Dragi absolvenți de liceu, pentru voi porțile mari ale lumii se deschid larg. Vă pregătiți de facultate, de cariere, de viața de adulți pe care o visați de atâta timp. Ne uităm la voi și vedem tineri maturi, responsabili, frumoși, gata să cucerească lumea prin propriile forțe.

Despărțirea este grea, însă există un adevăr profund pe care vrem să-l subliniem în acest editorial: nimeni nu pleacă definitiv din acest liceu. O parte importantă din sufletul vostru rămâne, pentru totdeauna, legată de Liceul Teoretic „Grigore Moisil”. Rămâne în băncile în care ați scris primele ecuații sau eseuri, rămâne în ecoul râsetelor voastre de pe coridoare, în sălile de clasă unde ați legat prietenii care vor dura o viață și în amintirea profesorilor care v-au privit crescând. Amprenta voastră rămâne vie în palmaresul școlii și în spiritul ei. Ați oferit acestui loc din energia voastră, din entuziasmul vostru, iar liceul v-a oferit, în schimb, o identitate. Oriunde vă vor duce pașii, veți purta cu voi mândria și valorile de „moisiliști”.

În timp ce absolvenții își iau zborul către noi orizonturi, curtea școlii nu rămâne goală. Ceilalți elevi, cei care trec în clasele superioare, rămân aici să construiască în continuare. Voi sunteți cei care preluați ștafeta. Aveți misiunea frumoasă, dar și responsabilitatea de a menține standardele ridicate ale liceului nostru, de a scrie noi pagini în istoria sa și de a umple spațiul lăsat liber cu propriile voastre visuri și realizări. Școala continuă prin voi, iar spiritul Moisil se regenerează cu fiecare nouă promoție care alege să creadă în puterea educației.

Se lasă liniștea peste clase, laboratoare și cabinete, cărțile se întorc pe rafturile bibliotecii, iar curtea școlii se pregătește pentru vacanța de vară. A fost un an greu, dar minunat. Un an în care am muncit mult, am plâns uneori, dar am și râs enorm și am celebrat victorii memorabile.

Liceul Teoretic „Grigore Moisil” își ia un scurt moment de răgaz pentru a respira, mândru de trecutul său, împlinit de prezentul său și plin de speranță pentru viitorul pe care îl construim împreună. Drum bun în viață absolvenților noștri, vacanță minunată celor care revin la toamnă și o reverență profundă în fața tuturor celor care fac din această școală un templu al cunoașterii și al umanității! Ne revedem în septembrie, gata pentru noi povești!

Dacă ați putea re trăi un moment din cariera dumneavoastră aici la liceu, care ar fi acela?

„[...] Da, sunt multe momente din 2015 de când sunt profesor aici, la Moisil, care m-au marcat și într-un mod plăcut, sau foarte plăcut din punct de vedere profesional, dar și într-un mod mai puțin plăcut din punct de vedere uman. Au fost momente plăcute și mai puțin plăcute, atât din partea elevilor, în interacțiunea mea cu elevii, cât și în sens invers, dar și din partea colegilor și al celorlalți angajați din școală. [...] Unul dintre momentele plăcute, nu știu dacă e chiar cel mai plăcut, a fost în situația în care un elev, căruia i-am fost profesor cei patru ani de liceu, era în anul 3 la automatică în București, și fiind în vacanța de iarnă sau de primăvară, oricum era în Tulcea, a venit în una dintre zile la școală, m-a căutat în mod expres, după ce a vorbit mai întâi cu dirigintele lui, să-mi comunice că îmi mulțumește pentru a nu știu câta oară, încă o dată, pentru matematica pe care a învățat-o de la mine, întrucât că i-a fost extraordinar de utilă în primii ani de facultate. Chiar fusese întrebat de către profesorul de analiză matematică în anul 2 la automatică, fiind student, „Cu cine ai făcut matematica?” ; „Cu domnul Petrescu Lucian”; „Aaaa, cu Lucii Petrescu, știu știu știu”. Deci e o satisfacție minunată pentru mine, unul la mână și doi la mână, dacă-mi permiteți să mai dau un exemplu, sper să mai am un mesaj pe care l-am primit de la o fostă elevă de liceu, a terminat anul trecut la 12A. [...] Cam astea, repet, sunt multe, n-aș putea acum să le iau cronologice. Asta-i ideea.”

„Nu am apucat să vă spun față în față, dar simt nevoia să vă scriu acum: mă bucur enorm că ați fost profesorul meu de matematică.”

Deși poate nu m-am remarcat în mod deosebit la orele dumneavoastră, v-am simțit întotdeauna pe aceeași lungime de undă cu mine: umorul, sarcasmul fin și modul în care priviți lucrurile. Toate mi s-au părut potrivite pentru felul meu de a învăța.

Sunteți singurul profesor de la care simt cu adevărat că am înțeles matematica. Nu am luat note doar "pe ochi frumoși", ci pentru că am înțeles materia. Și asta contează enorm.

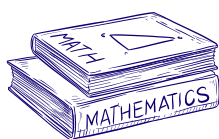
Vă mulțumesc sincer pentru cei patru ani minunați!

□

-Bunduc Raluca”

Cum reușiți să vă păstrați motivația după atâți ani de predare?

„Da, e o întrebare pertinentă și motivația stă în eul interior al fiecăruia dintre noi, indiferent de locul de muncă pe care îl avem. În momentul în care faci o chestie din pasiune, și pasiunea înseamnă sacrificii în primul rând de timp, de nervi, de stres, de gânduri, de emoții. Chiar și atunci când nu ai rezultatele pe care le aștepti, firesc că ești mai rezistent la uzura psihică pe care o ai tu, în calitate de profesor. Și atunci când satisfacțiile apar, poate nu imediat, ci după un anumit timp, cu un anumit elev sau cu o anumită clasă, satisfacția este maximă. Motivația pe care o am eu este că: eu când le spun copiilor că la matematică lucrez atunci când sunt inclusiv obosit seara după meditații pentru a mă relaxa, să compun probleme, fiind autor de multe probleme la etapele naționale ale Olimpiadei, 25 de culegeri scrise, membru în Comisia Centrală, concursuri internaționale la care nici o persoană din Tulcea nu a fost. Este satisfacția profesională pe care, în acest mod, mi-o împărtășesc și la clasă, și în relația cu colegii mei din Lotul Olimpic, și cu elevii de Lotul Olimpic, și așa mai departe. E plăcerea de a lucra la matematică din pasiunea. [...]”

Dacă ar fi să descrieți liceul într-un singur cuvânt, care ar fi acela?

„[...] Aș renumera câteva cuvinte care sunt caracteristice și care îl individualizează pe liceul Moisil, comparativ cu rivalul lui, fie spus rival, că eu sunt absolvent de Haret, fetele mele de asemenea la Haret. Însă am elevi, cărora le-am fost profesor [...] am avut șase copii pe care i-am avut elevi la Spiru Haret, în 5-8 și au venit după mine la Moisil, [...] Andrei Piscă, Eric Toader, Alexandra Găitan dar și Andrei Tercei, [...] au venit de la Spiru special pe mine când venisem la Moisil. Însă, ca și caracteristică specifică liceului înseamnă muncă maximă, implicare maximă egal succes, elită, premiu, coroniță, locul 1. Muncă multă din partea, și a profesorului, și a elevilor.”

PROF. PETRESCU LUCIAN

EXPERIENȚA DE ELEV LA GIMNAZIU ÎN CADRUL UNUI LICEU VS. EXPERIENȚA DE ELEV LA ȘCOALĂ GIMNAZIALĂ

„Da, la viața mea de 29 de ani de învățământ am trecut pe la 4 licee, dar la unele dintre ele am avut și elevi de școală generală, cum a fost la Spiru sau la Moisil, singurele. [...] Cel mai mare avantaj pe care îl au elevii de gimnaziu când studiază într-o școală este ca acea școală să fie și liceu în același timp. Adică, mai concret, elevul care studiază gimnaziu la Moisil sau Spiru Haret, nu condamn, nu blamez, are marele avantaj că profesorul de mate, cel puțin și spun strict cazul disciplinei pe care îl predau, știe de ce are nevoie și în liceu. Adică nu se rezumă doar la materia de 5-8, acele subiecte care se dau la evaluare, acele subiecte tipizate, nu se gândește și în perspectivă, nu cumva mai ai nevoie să mai lucrezi în zona aia de materie, pentru că știu că în liceu, în clasa a 9 a se cere, ai nevoie. El se limitează doar până clasa 8, dar nu-i pasă ce se întâmplă mai departe. Pe când eu sau alt coleg de-al meu de la liceu, având clase de gimnaziu, îi pisez din clasa 6-7-8 cu acele tipuri de probleme pentru că știu că mă lovesc din nou de ele într-a 9-a sau a 10-a. Asta e marele avantaj și câștig pe care îl au și numai la matematică, și la materiile exacte, și la fizică, și la chimie poate, și la română, pentru că există o înmulțire de conținuturi și legătură între ele, și la română bănuiesc, și la fizică, că e materie reală, poate și la biologie, chimie [...]”

Cum ați ajuns să predăți la Liceul Teoretic „Grigore Moisil” Tulcea?

„Da, printr-o întâmplare am ajuns să predau. Am avut de ales între Moisil, Spiru, Pedagogic și Economic. Am fost o fericită în momentul ăla și cineva m-a sfătuit să aleg Moisilul pentru că și colectivul de profesori este mult mai prietenos și copiii sunt mai ușor de educat.”

Care a fost primul moment memorabil din cariera dumneavoastră aici?

„[...] Cred că o zi a liceului a fost un moment memorabil. Am realizat cât de deștepți și de buni sunt copiii noștri.”

Cum s-a schimbat liceul de când ați început să predăți aici?

„S-a schimbat destul de mult. În primul rând, condițiile s-au schimbat, în sensul că în momentul venirii mele, prin 1998 se întâmpla asta.

[...] Era foarte frig iarna, extrem de frig era. Veneam îmbrăcați de skii la școală și așa stăteam, toată lumea. Și apoi s-a schimbat foarte mult, administrația s-a schimbat.

Poate colectivul profesoral nu foarte mult, în sensul că erau oameni foarte buni și atunci, sunt și acum, dar s-a schimbat mai ales partea asta, materială și administrativă, în bine, în foarte bine.”

Cum descrieți generațiile de elevi care au trecut prin clasele a dumneavoastră?

„[...] S-au schimbat așa cum s-a schimbat și societatea.

Practic, școala este oglinda schimbărilor sociale. Dacă la nivelul întregii societăți lumea citește mai puțin, apreciază mai puțin cultura generală, e mai influențată de media, asta se întâmplă și în școală și este firesc. Noi suntem o mică societate, o microsocietate și este normal, și le acceptăm și încercăm să ne adaptăm.”

Totuși ați avut un elev sau poate o generație ce v-a marcat pe parcursul anilor?

„Probabil prima pe care am primit-o aici la Moisil, am primit o clasă de-a 11 a ca dirigintă. [...] Pentru mine era un șoc fantastic.

Veneam de la o școală de țară, un gimnaziu, pentru mine a fost șocant, dar am avut șansa să fie excepționali copiii. Era o clasă de mate-info, erau foarte deștepți, erau foarte bine educați și s-au realizat, majoritatea. Și am amintiri frumoase cu ei, deși sunt doar 2 ani.”

Care considerați că este cea mai frumoasă amintire legată de rezultatele eleviilor?

„Oh, multe, multe amintiri frumoase. Încep cu olimpiadele, locul întâi la națională, locul 3 la națională, locul 2 la națională, multe premii la județ, nu mai știu, concursuri am avut, zilele francofoniei au fost superbe, ore, sunt unele ore la care copiii se surprind frumos.

Sunt multe amintiri frumoase. Îmi amintesc cu plăcere clasele de intensiv franceză [...] am lucrat pe grupe, grupe de câte 10-12 copii. Era fabulos să lucrezi acolo pentru că erau foarte motivați, era un colectiv mic și se putea colabora foarte ușor.

Deci aveam o relație așa de familie. Și asta îmi amintesc cu mare, mare plăcere și cu nostalgie. [...]

Am constatat o recidivare, o rigire, cum să-i zic, o... Niște speranțe, să zic, în ceea ce primește interesul pentru franceză. Se pare că unii încep să vadă și alte oportunități și asta mi se pare dătător de speranță. Dar cred că motivele financiare sunt cele care o să împiedice crearea unor grupe și lucrul pe grupe.

Care, repet, la limba străină era esențială. Să ai posibilitatea să lucrezi cu fiecare copil, să-i acorzi timp, să-l auzi, să îi îndrepți greșelile. E mult mai greu într-un grup mare, pentru limba străină unde ai nevoie să ți fie ușor și să ai schimb permanent.”

Cum ați vedea educația schimbându-se în următorii 10 ani?

„Da, nu sunt foarte optimistă acum [...] având în vedere că meseria de dascăl este din ce în ce mai puțin atrăgătoare, motivantă pentru tineri, mi-e teamă că voi, ca generație, nu o să aveți ce alege pentru copiii voștri, pentru că e un paradox în societate.

Toată lumea blamează profesorii, dar toată lumea la început de ciclu de învățământ își bate capul să găsească cel mai bun învățător, cel mai bun profesor de, cel mai bun profesor de, și totuși se vorbește foarte urât. Copiii sunt influențați, părinții sunt influențați de mass media și atunci atracția față de profesie este în cădere liberă. Asta cred eu.

Și cred că profesorii care vor intra în sistem vor intra pentru că nu mai au altă opțiune. Și calitatea umană va fi destul de scăzută. De asta mi-e teamă, pentru învățământ.

[...] S-au schimbat mentalitățile, se schimbă lumea și nu știu ce va fi pentru educație. Poate se vor adapta, lumea se va adapta, se va regândi, se va găsi o soluție.”

Care este cea mai amuzantă întâmplare pe care ați avut-o în cariera dumneavoastră?

„Le-am povestit colegilor, tot la o clasă de intensiv, la grupa aceea mică de care vă ziceam, la una dintre grupe. [...] Ne permiteam, aveam o relație, v-am zis, foarte apropiată și la un moment dat am intrat în clasă, am trecut la lecție, pregătisem ceva frumos și eram eu nerăbdătoare să fac ce pregătisem. Ei m-au ascultat, am făcut ce era de făcut și la sfârșit mai rămăseseră, cred că două, trei minute și cineva mi-a zis "Da... tema?" Ei făcuseră o temă și o a făcuseră cu drag și voiau să o prezinte.

Și mi-am dat seama că era o temă la care ei țineau și ar fi vrut să mi-o prezinte și să o notez și așa și am zis "Bine, bine; eu sunt bătrână și nebună, am uitat, dar voi?" Și cineva, unul dintre băieți, mi-a zis din spate, "Bătrână..?", adică că eram nebună, nu se îndoia, dar de bătrână își pune unele probleme. Acum nu mai glumesc așa, că nici una dintre variante nu mai merge glumită, atunci îmi permiteam, eram foarte tânără.”

Cum ați descrie liceul nostru într-un singur cuvânt?

„[...] Într-un singur cuvânt, să știți că n-aș zice performanță, aș zice *omenie*. Într-un singur cuvânt, eu cred că asta ne definește, faptul că suntem prieteni și suntem deschiși, suntem împreună.”

Cum ați ajuns să predați la Liceul Teoretic „Grigore Moisil” Tulcea?

„Am absolvit acest liceu în 1995 prima promoție de științe ale naturii acum atunci era profilul chimie biologie am avut-o drept dirigintă pe fosta doamnă director Silvia Pârâu și dintotdeauna mi-a plăcut chimia. Datorita acestui fapt am încercat să rămân pe tot ce înseamnă latura asta de chimie biologie. M-am angajat în 1999 deci după patru ani de la terminarea liceului și am rămas aici din multe multe motive.”

Care a fost primul moment memorabil din cariera dvs aici?

„Păi cred că prima lucrare de laborator de chimie. Era laboratorul vechi cu mesele Prika dată când am intrat mi se pare laboratorul rece... Cu mesele cu faianța albă... Chiar arăta așa puțin sinistru, dar când am început să facem lucrările de laborator și domnișoara Pârâu Aveam șapte ore de chimie pe săptămână; patru erau de lucrări practice, de intrat în laborator obligatoriu și trei de teorie. După prima săptămână de școală, laboratorul mi sa părut mai cald decât orice sală de clasă.”

Pe plan profesional, ce v-am motivat să rămâneți?

„Păi în primul rând, domnișoara director, care mi-a fost și dirigintă, și mentor, și model, și tot ce se poate spune pozitiv despre dumneaei. În al doilea rând elevii, îmi place să lucrez cu elevii. Îmi plăcea și îmi place și acum atmosfera ca niciodată nu faci același lucru, deși postul de laborant, conform fișei postului, conține niște atribuții, doar că nicio zi nu seamănă cu cealaltă. Asta m-am atras. Nu a fost rutină, niciodată nu a fost rutină, deși au trecut 26-27 de ani.”

Există vreun proiect sau vreo activitate de care sunteți deosebit de mândră?

„Da am avut un proiect Pacea Verde se numea inițiat de niște elevi a căror dirigintă nu mi-o mai amintesc, dar știu că erau pe profilul de Științe ale Naturii (deci pentru mine clasele de științe ale naturii, pentru că ne întâlnim foarte des din a noua și până în clasa a douăsprezecea, ne legăm, și ținem legătura, iar săptămâna trecută îi urmăream pe cei care dădeau rezidențiatul, și m-am simțit mândră căci au intrat și la Cluj și la Târgul Mureș, și la București, acolo pe unde știam că își doreau ei.) Acesta a fost proiectul meu de suflet. A fost inițiat din clasa a noua de către elevi. Presupunea lucrări de ecologie; am fost și am plantat pomi, am studiat arbori și arbori pe Ciuperca, prin Deltă... A fost un proiect foarte frumos, de patru ani de zile, cu amintiri frumoase și prietenii legate cu cadrele didactice, elevii și părinții Pentru că a fost un proiect în care fiecare și-a adus aportul fiecare cu ce a putut.”

Cum ați descrie generațiile de elevi care au trecut prin clasele dvs?

„Foarte interesați și pasionați, în primul rând. Mi-a plăcut că 90% din cei care au venit la științe ale naturii chiar și-au dorit să vină aici, un procentaj foarte mic îi reprezintă pe cei care au ajuns din întâmplare aici, deși după aceea s-au luat și ei cu valul și au ajuns unde trebuie, și cred că doar cei care își doresc cu adevărat și ori au model în familie ori așa au văzut la televizor sau din copilărie sunt unii care vin la liceu și zic de mic mi-am dorit să mă fac doctor. Perfect, da i înainte. Cred că nu prea sau schimbate din punctul ăsta de vedere copiii cei care sunt pasionați și vor să facă treabă fac în continuare. Și acum la fel.”

Există vreun elev sau vreo generație care v-a marcat în mod special.

„O da! Nu o generație, dar în fiecare sunt câțiva elevi. În primul în care m-am angajat eu în '99 promoția '95-2000, prima generație cu care am luat eu legătura în care a terminat Andrei Măceș olimpicul nostru internațional la chimie cu care păstrez legătura în continuare a fost și a studiat la Boston dar s-a întors acasă și chiar ne am revăzut. În aceeași generație a fost Costandache, olimpic la fizică. Apoi în fiecare generație am legat prietenii pe Facebook și acum când îi văd (?) - (6.15-6.30), în fiecare generație sunt niște copii speciali și nu doar de la științe ale naturii. Au fost copii care s-au remarcat și de la celelalte profile.”

Ca trecere de la elevi pe partea de educație cum vedeți evoluția acestora în următorii 10 ani?

„Păi este greu de spus dacă va fi în continuare un ministru ca cel actual, nu știu spre ce ne îndreptăm, deși eu am văzut generații de copii pasionați și serioși deși la noi cam așa A venit 99% așa au venit. Nu cred că ne îndreptăm spre ceva bun ceva uau, nivelul învățământului a scăzut și scade la an la an, și nu neapărat din cauza elevilor sau personalului ci din cauza politicii a mediului, din cauza acestora care ne înconjoară.”

Ce înseamnă pentru dumneavoastră să contribuiți la imaginea liceului?

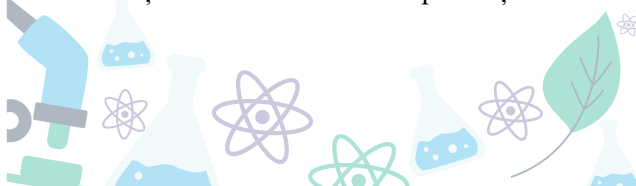
„Cred că implicarea mea în viața elevilor se datorează mai mult faptului că orice activitate am avut sau orice interacțiune am avut-o cu un elev, pentru mine nu a fost elev, a fost ca și copilul meu. Eu întotdeauna când între cineva pe ușă îmi imaginez că e fata sau băiatul meu. Așa am acasă, o fată și un băiat. Și întotdeauna m-am gândit că m-am pus în locul lor când merg undeva și au nevoie de ceva. Și probabil de acolo s-au legat interacțiunile astea și nu știu dacă am avut asupra lor vreo influență, dar mie mi-a plăcut că a doua oară când au venit nu au venit cu teamă sau cu frica aia că intră pe ușă și le spun ceva negativ sau că iau la rost și cred că întotdeauna, nu numai cu elevii și cu profesorii, aceeași treabă. Mi-a plăcut lucrul cu oamenii și interacțiunea interumană.”

Care este cea mai amuzantă întâmplare din cariera dumneavoastră aici?

„Mi s-a întâmplat anul trecut când eram la liceul Agricol. Veneau, știți, voi trimiteți pe WhatsApp, eu vă imprim ce aveți nevoie. Și a venit o fetiță și a zis, domnule, stați să văd dacă mai am numărul. Și zic, păi la anul trecut îl aveai, că era clasa 11. Și caută, da, gata, v-am găsit. Și mi-arată telefonul și scria în telefon Mama Moisil. Și pentru mine a fost așa o recunoaștere și o întâmplare amuzantă, că zic mama-mama, pentru că fiecare copil are o singură mamă. Dar pentru acea fetiță erau două mame. Mama de acasă și mama de la Moisil.”

Ați avut vreodată un moment neașteptat la clasă care v-am rămas în memorie?

„O, da, mai ales acum în perioada sărbătorilor, or să vină să mă colinde. Ori cei mici, ori cei mari, nu contează. De câte ori intră pe ușă eu am să plâng. Și nu o fac, așa simt, așa îi văd și de multe ori bocesc și ei pe lângă mine că este emoționat și pentru ei, dar pentru mine sărbătorile sunt deosebite și mai ales deosebite în prezența voastră.”

Cum v-a schimbat liceul ca om, nu doar ca cadru didactic?

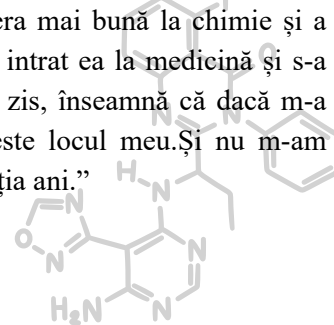
„Păi, în primul rând, m-a schimbat, da, m-a schimbat. M-a făcut mai puternică, m-a făcut mai ambițioasă. Și, în al doilea rând, m-a făcut să mă redescopăr pe mine. Nu credeam că am atâta răbdare și atâta optimism de a încuraja și elevii, dar și colegii în orice moment din viață. Fie că eu vreau o problemă personală sau o problemă de servicii, eu mi-am găsit cuvintele potrivite și m-am surprins pe mine că de multe ori nu mă cunoșteam așa. Deci așa m-a schimbat pe mine Moisiil.”

Ce mesaj aveți pentru generațiile viitoare de elevi?

„Să fie la fel de deschiși ca și cei de până acum și poate un pic mai ancorați cu picioarele în pământ, nu pe pământ, că sunt cu... Din ce am văzut eu, generațiile care vin sunt așa, parcă cresc într-o bulă de sticlă. Și așa vrea să-i simt mai realiști așa în viața de zi cu zi.”

Cum ați descrie liceul nostru într-un singur cuvânt?

„Pentru mine personal *a doua casă*. Sunt aici din 91-95 am terminat școala, în 98 am dat prima dată examen să intru. N-am intrat, că era o colegă de-a mea care era mai bună la chimie și a intrat ea, doar că ea se pregătea pentru medicină. Și anul următor a intrat ea la medicină și s-a eliberat postul și am dat a doua oară concurs. Și când am luat, am zis, înseamnă că dacă m-a trimis Dumnezeu a doua oară să dau examen, înseamnă că aici este locul meu. Și nu m-am înșelat. Și nu mi se pare, parcă iar am venit, nu știu când au trecut atâtea ani.”

Mobilitatea Erasmus+ în Portugalia

– o oportunitate de a te descoperi prin ceilalți

În perioada 20-24 aprilie 2026 elevii și profesorii noștri au participat la o mobilitate în capitala Portugaliei, Lisabona, în cadrul Programului 2024-1-RO01_KA121_SCH-000211225.

Tematica proiectului a vizat o amplă deschidere spre domenii precum: abilități de comunicare, abilități digitale, gândire critică, protecția mediului, incluziune, diversitate, sustenabilitate.

Obiectivele propuse au inclus: dezvoltarea comunicării interculturale și a schimburilor lingvistice; învățarea activă; dezvoltarea creativității, a empatiei și a compasiunii; adaptarea la contexte culturale și lingvistice diverse; adoptarea de practici sustenabile prin angajare civică și comunitară; exersarea abilităților de explorare turistică și spațială.

Activități:

- "I know you and you will know me" (participanții au interacționat exersându-și abilitățile de comunicare și sociale în învățarea unor dansuri tradiționale specifice celor două culturi; au fost propuse exerciții de spargere a gheții și jocuri de echipă pentru învățarea unor expresii, structuri uzuale în cele două limbi, jocuri de rol folosind expresiile învățate);

- "What has caught my eyes?" (s-au folosit abilitățile digitale, sociale și de comunicare pentru împărtășirea unor aspecte ce definesc cele două culturi: așezare, istorie, relief, atracții turistice, personalități marcante, gastronomie, festivaluri; au fost create materiale de promovare a culturilor și a școlilor celor două grupuri partenere);

- "Let's go into the wild – digital detox" (activități desfășurate în natură, exersând abilitățile de comunicare în afara tehnologiei, descoperind împrejurimile școlii Forte da Casa: Praia dos Pescadores, orașul vechi Sintra, Cabo da Roca, plaja din Cascais);

- "Fake it 'til you make it!" (dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a empatiei în activități de echipă ce vizează propunerea unor soluții de mediu sustenabile pentru gestionarea rațională a resurselor naturale);

- "How did it go?" (exprimarea unui feedback personal și de grup în legătură cu experiențele trăite și cu lecțiile învățate, colaje de fotografii, opinii scrise utilizând mijloacele media; reflectare asupra propriei experiențe de învățare).

Abilități dobândite: rezolvarea de probleme, leadership, lucru în echipă, gândire critică, creativitate, abilități de organizare, abilități lingvistice de comunicare în limba engleză, română și portugheză, abilități digitale (căutare și selectare de informații, analiza datelor, reprezentare grafică, tehnici de prezentare, creare de documente, relaționare social-media), abilități de organizare (gestionarea timpului, planificarea proiectelor, gestionarea resurselor, coordonarea evenimentelor, evaluare și reflecție, comunicare).

JURNAL DE CĂLĂTORIE

OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

Mocanu Sara: „În această mobilitate Erasmus am avut ocazia să călătoresc într-o țară nouă, să cunosc elevi din Portugalia și să descopăr obiceiuri și tradiții interesante. M-a impresionat stilul de viață relaxat al portughezilor și caracterul lor prietenos și deschis. Programul a inclus multe activități interesante, cum ar fi dansuri, prezentări și proiecte, care m-au ajutat să colaborez mai bine cu ceilalți. Am învățat lucruri noi într-un mod diferit față de cel de la școală, ceea ce m-a făcut să fiu mai implicată și mai curioasă. În afara orelor, am vizitat locuri frumoase și am petrecut timp cu noii mei prieteni, ceea ce a făcut experiența și mai plăcută. Erasmus m-a ajutat să devin mai independentă, mai sigură pe mine și mai deschisă către lucruri noi. Este o experiență pe care o recomand oricărui elev. De asemenea, această mobilitate m-a ajutat să îmi dezvolt abilitățile de comunicare în limba engleză și să îmi controlez emoțiile atunci când vorbesc în fața altor persoane. Am învățat să respect mai mult diversitatea culturală și să apreciez diferențele dintre oameni. Consider că programul Erasmus m-a ajutat să cresc și să mă dezvolt atât personal, cât și social”.

Pavel Anamaria: „Experiența mea Erasmus în Portugalia a fost ca un vis frumos pe care o să-l port mereu în suflet. Din prima clipă în care am ajuns, totul a părut nou și plin de emoție. Chiar și prima seară, în care ne-am tras sufletul după un drum lung, a avut farmecul ei, anunțând o aventură de neuitat. Ce m-a impresionat cel mai mult a fost căldura cu care am fost primiți. Elevii și profesorii portughezi ne-au făcut să ne simțim de-ai locului încă din prima zi.

În același timp, profesorii noștri însoțitori au fost ca o ancoră pentru noi; ne-au susținut la fiecare pas și ne-au oferit siguranța de care aveam nevoie într-o țară străină. Nu am alergat să bifăm toate obiectivele turistice de pe hartă. În loc să grăbim pasul de la un monument la altul, am ales să ne bucurăm unii de alții. Am trăit momente autentice, am râs și ne-am simțit „acasă” în apartamentul nostru primitiv după fiecare zi de activități. Faptul că am împărtășit totul cu colegii mei a făcut ca această experiență să fie cu adevărat prețioasă. Poate că au rămas locuri nevizitate, dar am câștigat amintiri care nu se vor șterge niciodată. Ne-am întors cu inima plină, recunoscători pentru fiecare zi petrecută acolo și pentru legăturile strânse pe care le-am format. A fost o călătorie absolut minunată”.

În același timp, profesorii noștri însoțitori au fost ca o ancoră pentru noi; ne-au susținut la fiecare pas și ne-au oferit siguranța de care aveam nevoie într-o țară străină. Nu am alergat să bifăm toate obiectivele turistice de pe hartă. În loc să grăbim pasul de la un monument la altul, am ales să ne bucurăm unii de alții. Am trăit momente autentice, am râs și ne-am simțit „acasă” în apartamentul nostru primitiv după fiecare zi de activități. Faptul că am împărtășit totul cu colegii mei a făcut ca această experiență să fie cu adevărat prețioasă. Poate că au rămas locuri nevizitate, dar am câștigat amintiri care nu se vor șterge niciodată. Ne-am întors cu inima plină, recunoscători pentru fiecare zi petrecută acolo și pentru legăturile strânse pe care le-am format. A fost o călătorie absolut minunată”.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

Partnoi Anamaria: „Programul Erasmus desfășurat în Lisabona, în perioada 20–24 aprilie, a fost o experiență deosebită, plină de momente valoroase. Am fost primiți cu multă căldură la școala din Forte de Casa, unde elevii s-au dovedit a fi extrem de deschiși și de dornici să facem schimb de idei, opinii și experiențe. Aceștia ne-au recomandat și câteva locuri din zonă, pe care ulterior le-am vizitat și care ne-au impresionat. Chiar dacă timpul limitat nu ne-a permis să explorăm foarte mult, am reușit să vedem câteva obiective turistice importante, care ni s-au părut absolut superbe și reprezentative pentru farmecul orașului. Totuși, dincolo de vizite, cel mai important aspect pentru mine a fost grupul. Pe parcursul acestor zile am devenit mult mai uniți, am creat o legătură puternică și autentică, bazată pe sprijin, încredere și momente trăite împreună. Fiecare experiență a contribuit la construirea unor amintiri speciale, iar legătura cu elevii din Forte de Casa va rămâne în timp. Această experiență ne-a ajutat să creștem, să ne apropiem și să privim lucrurile din perspective noi”.

v Ștefănescu Augustin: „Privind în urmă la mobilitatea Erasmus în Portugalia, am și acum impresia unui vis frumos ce nu aș vrea să se termine. Totul era atât de nou și captivant! Sentimentul de a ateriza într-un loc pe care nu-l mai văzusem niciodată îmi va rămâne mereu proaspăt. Ceea ce mi-a rămas cu adevărat în suflet au fost nu doar activitățile, ci și deschiderea pe care am găsit-o acolo. Deși nu am stat mereu în aceleași săli de clasă cu studenții portughezi, puteam pur și simplu să le simt căldura. Atitudinea deschisă și prietenoasă a elevilor și a profesorilor ne-a făcut să simțim că

aparținem acelui loc. De asemenea, propriii noștri profesori au fost plasa noastră de siguranță. Au avut grijă de noi ca de o familie, asigurându-se că suntem bine la fiecare pas al drumului. Partea cea mai bună, totuși, a fost să trăiesc toate acestea alături de prietenii mei. Ne-am plimbat pe străzi superbe, am descoperit sufletul Portugaliei și am râs până ne-au durut plămânii. Nu doar că am văzut locuri noi, am construit o legătură despre care știu că va dura pentru totdeauna. Întoarcerea în micul nostru apartament, seara, se simțea ca o întoarcere acasă; era spațiul în care puteam fi pur și simplu noi înșine după o zi lungă de explorare. Am trăit clipa, am învățat despre lume și am creat amintiri pe care le voi păstra cu mine pentru tot restul vieții”.

Bobârnac Traian: „Participarea mea la proiectul Erasmus din Portugalia a fost o experiență foarte frumoasă și memorabilă, diferită de tot ce am trăit până acum. Încă de la sosire, totul a părut interesant și nou. În prima zi, ajungând târziu, am avut timp doar să ne cazăm și să ne odihnim după drum. De a doua zi, am început activitățile prevăzute în proiect. Atât elevii, cât și profesorii au fost foarte primitori și prietenoși. Au creat o atmosferă plăcută și ne-au făcut să ne simțim confortabil pe toată durata șederii. Profesorii însoțitori au avut, de asemenea, un rol foarte important.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

Ne-au sprijinit în permanență, ne-au ghidat și s-au asigurat că totul decurge bine, ceea ce ne-a făcut să ne simțim în siguranță și organizați. M-am bucurat mult să împărtășesc această experiență cu alți elevi din școala mea care au participat la proiect. Am petrecut mult timp împreună, am vizitat locuri interesante și am creat multe amintiri frumoase. Locurile vizitate ne-au ajutat să înțelegem mai bine cultura și tradițiile Portugaliei. În concluzie, ne-am bucurat de experiență, am învățat multe lucruri și am creat amintiri de neuitat pe care le vom păstra mereu”.

Chirea Daria: „Experiența mea Erasmus din perioada 20–24 aprilie, petrecută în Lisabona, a fost ca o pagină de poveste pe care o voi reciti mereu cu emoție. Orașul m-a întâmpinat cu lumină caldă și străzi pline de viață, iar fiecare loc vizitat a avut propria magie. Am admirat impunătoarea Cristo Rei, care veghează liniștit asupra orașului, și am pășit printre zidurile încărcate de istorie ale Castelul São Jorge. Am descoperit locuri de o frumusețe aparte precum Sintra, Colares și Cascais, care m-au făcut să simt că timpul încetinește și că fiecare clipă merită trăită pe deplin. Dincolo de peisaje, adevărata valoare a acestei experiențe a fost dată de oamenii alături de care am fost. M-am distrat enorm cu colegii mei, iar relațiile dintre noi s-au întărit, transformându-se în prietenii sincere, pline de amintiri frumoase. La școala din Forte da Casa am întâlnit copii și profesori deschiși și primitori, care ne-au făcut să ne simțim ca acasă. Am descoperit activități interesante și idei care ar putea fi aduse și la noi, dar și tradiții portugheze care ne-au îmbogățit perspectiva.

A fost o experiență intensă, plină de emoții, care va rămâne mereu vie în sufletul meu”.

Șerban Carmen: „Participarea la proiectul Erasmus+ în Portugalia a fost o experiență foarte frumoasă și diferită de tot ce am trăit până acum. Am avut ocazia să călătoresc într-o țară nouă, să cunosc elevi și să descopăr obiceiuri și tradiții interesante. M-a impresionat stilul de viață relaxat și deschiderea oamenilor. Activitățile au fost variate, de la prezentări și proiecte, până la momente interactive, și m-au ajutat să învăț lucruri noi într-un mod relaxat și să colaborez mai bine cu ceilalți. În afara activităților din cadrul proiectului, am vizitat locuri frumoase și am petrecut mult timp cu colegii, ceea ce a făcut experiența și mai plăcută. Apartamentul în care am stat a fost un loc confortabil unde ne puteam relaxa după fiecare zi. Această experiență m-a ajutat să devin mai încrezătoare, mai independentă și mai deschisă. Mi-am îmbunătățit engleza și am învățat să apreciez mai mult diversitatea culturală. A fost o experiență pe care o recomand oricărui elev”.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

lie Maria: „Experiența mea Erasmus în Portugalia a fost, fără nicio îndoială, aventura vieții mele, o perioadă pe care nu o voi uita niciodată și care mi-a marcat parcursul într-un mod profund și extrem de plăcut. Din momentul în care am pus piciorul pe pământ portughez, am simțit că am intrat într-o lume plină de lumină, unde ritmul vieții se împletește armonios cu sunetul oceanului și cu aroma inconfundabilă de cafea și pastéis de nata. Această săptămână a reprezentat mult mai mult decât un simplu schimb școlar; a fost o interacțiune cu o cultură vibrantă, unde am avut ocazia să descopăr locuri spectaculoase, de la străduțele pavate cu calçada din Lisabona până la plaje frumoase. Am vizitat monumente istorice impresionante și peisaje care îți taie respirația, dar cea mai mare bogăție a fost oportunitatea de a interacționa cu oameni din toate colțurile lumii. Am explorat culturi noi, am dărâmat prejudecăți și am legat prietenii care nu cunosc granițe, totul în timp ce învățam să mă bucur de ospitalitatea caldă a portughezilor și de frumusețea lor melancolică, specifică stilului fado. Privind înapoi, realizez că Portugalia nu mi-a oferit doar amintiri de neprețuit, ci și o nouă perspectivă asupra lumii, lăsându-mi în suflet o dorință constantă de a mă întoarce în locul care, pentru câteva zile, a fost cu adevărat <<acasă>>”.

Nicolov Maia: „Experiența Erasmus în Portugalia a fost o oportunitate incredibilă, care mi-a oferit amintiri pentru o viață. Totul a început într-o notă plină de energie: în prima zi, am participat la un schimb cultural foarte activ, unde am învățat un dans tradițional portughez. La rândul nostru, le-am învățat pe gazdele noastre dansul Pamporea.

A fost un moment de conectare autentică, în care am realizat cât de prietenoși și de deschiși sunt elevii de acolo. Comunicarea a fost naturală, iar gazdele ne-au făcut să ne simțim ca acasă încă din primele clipe. Pe lângă activitățile de la școală, am explorat locuri de o frumusețe rară. După ce am vizitat zona râului din Forte da Casa, am urmat excursii care m-au lăsat fără cuvinte. Am fost impresionată de arhitectura de poveste din Sintra și de peisajul de la Cabo da Roca, cel mai vestic punct al Europei. De asemenea, vizita la statuia lui Iisus (Cristo Rei) ne-a oferit o panoramă superbă asupra Lisabonei. Din această experiență am învățat că prietenia nu cunoaște granițe. Am descoperit că, prin dans și comunicare, putem lega punți între culturi diferite. Mă întorc acasă cu mult mai multă încredere în mine și cu bucuria de a fi cunoscut o țară atât de primitoare. A fost o lecție despre diversitate și despre frumusețea de a învăța unii de la alții”.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

Cacencu Lucia: „Consider că experiența Erasmus din perioada 20-24 aprilie, Lisabona-Portugalia, a fost una minunată din punct de vedere al locației, al dedicării și implicării școlii gazdă și al colectivului de elevi. Ne-am simțit „doriți” acolo (toți elevii școlii erau entuziasmați să ne vorbească și să ne implice în activitățile lor: sport, muzică, robotică etc.), iar mulți dintre noi am ajuns în locații pe care nu credeam că le vom vedea vreodată. Am vizitat multe locuri: Castelo de São Jorge - minunat loc pentru vederea panoramică a orașului; Catedrala Lisabonei, Praça do Comércio, unde am atins oceanul; Santuário de Cristo Rei și am reușit să admirăm multitudinea de clădiri istorice ce se găsesc în acest oraș imens. Ce mi-a plăcut cel mai mult a fost excursia până în Sintra (sunt fascinată de orașele medievale din zona mediteraneană). Concluzia: în orice experiență de care ai parte, important este să ai un colectiv cu care să te înțelegi; contează să apreciezi și să folosești deschiderea oriunde te-ai duce în lume”.

Melnicov Ingrid: „Prima mea experiență în programul Erasmus, în Portugalia, a fost una de neuitat și plină de emoții. Ca elevă de clasa a opta, cu gândul la examen, această experiență a fost foarte specială pentru mine, dinamică și relaxantă. Pe parcursul mobilității, am participat la diferite activități educative și culturale.

Am descoperit tradiții noi: dans traditional portughez, am cunoscut un sistem educațional diferit față de cel din România și am observat stilul de viață de acolo. De asemenea, am creat și prietenii foarte frumoase, atât cu elevii de la școală vizitată, cât și cu elevii din liceul meu. Cu siguranță, acest Erasmus m-a ajutat enorm în a învăța să comunic, în socializare și autocunoaștere. Unul dintre cele mai frumoase momente a fost vizitarea orașului și a obiectivelor turistice, unde am aflat lucruri interesante despre istoria și cultura Portugaliei. În orașul Sintra m-am regăsit de-a dreptul. Pasionată de istorie, acest oraș medieval m-a cucerit cu peisajele minunate și culorile vii. Chiar dacă timpul pentru vizitarea acestui oraș a fost limitat, cele 40 de minute m-au marcat pentru tot restul vieții. Cabo da Roca a fost, la fel, un loc superb, unde mi-am găsit liniștea auzind oceanul izbîndu-se de rocile grele. Prin această călătorie, mi-am depășit limitele și am conștientizat că singurele granițe ale minții erau doar o iluzie. În concluzie, programul Erasmus nu este doar despre activități școlare, ci despre tine, ca persoană, despre cum reușești să te autodepășești, despre cum încerci să devii independent la o vârstă fragedă și despre cum te bucuri de oportunitățile din jurul tău”.

Vasiliu Julie: „Experiența mea în Portugalia a început cu multe emoții, dar imediat ce am ajuns în Lisabona, profesorii și elevii de acolo m-au primit atât de bine încât m-am simțit imediat în largul meu. Deși îmi făceam griji la început, am reușit să comunic foarte ușor cu toată lumea și asta mi-a dat multă încredere în mine.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

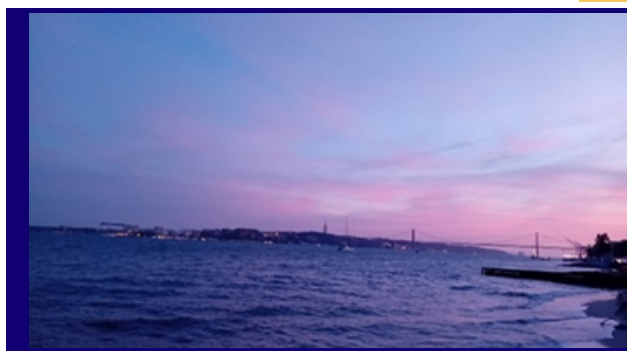
OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

Pe parcursul proiectului, am participat la o mulțime de activități interesante. Am descoperit tradiții noi, am învățat dansuri populare portugheze și am văzut cum funcționează școala lor. Cel mai frumos a fost că am legat prietenii strânse nu doar cu elevii portughezi, ci și cu colegii din liceul meu. Acest Erasmus m-a ajutat enorm să devin mai sociabilă și să mă cunosc mai bine pe mine însămi. Unul dintre momentele mele preferate a fost vizitarea obiectivelor turistice. Când am văzut statuia lui Isus, am rămas impresionată de mărimea ei și de panorama asupra orașului. Mi-a plăcut enorm și în Cascais, un oraș cu plaje minunate, unde singurul meu regret este că nu am putut sta mai mult să mă bucur de nisip și de soare. Însă, locul unde m-am regăsit cu adevărat a fost Sintra, oraș vechi, cu atmosferă medievală, străduțe pavate cu piatră cubică și clădiri ce păstrează arhitectura veche. Prin această călătorie mi-am depășit limitele și am reușit să devin o versiune mult mai bună a mea”.

Plotnic Raisa: „Prima mea experiență Erasmus în Lisabona a fost ceva ce nu o să uit niciodată. La început am avut multe emoții, mai ales că am doar 17 ani și era pentru prima dată când plecam singură, fără părinți, într-o altă țară. Totuși, odată ajunsă acolo, mi-am dat seama că temerile erau doar în mintea mea și am început să mă bucur de tot ce trăiam. Un lucru care mi s-a părut foarte interesant a fost sistemul lor de învățământ. Elevii stau la școală de dimineața până seara, ceea ce mi s-a părut destul de diferit față de cum suntem noi obișnuiți, dar aveau pauza de masă timp de o oră. Chiar și așa, atmosfera era relaxată, iar profesorii și elevii erau foarte deschiși și prietenoși.

Am avut și ocazia să vizitez locuri incredibile. La Cabo da Roca am rămas impresionată de peisaj și de forța oceanului. Sintra a fost locul meu preferat, pentru că părea desprins dintr-o poveste. Cascais m-a cucerit cu plajele liniștite, iar la statuia Cristo Rei am fost uimită de priveliștea superbă a orașului. Această experiență m-a învățat foarte multe despre mine. Am devenit mai independentă, mai sigură pe mine și mai deschisă. În concluzie, Erasmus nu a fost doar despre călătorie sau școală, ci despre cum crești ca persoană. A fost o experiență care m-a schimbat și care o să rămână mereu importantă pentru mine”.

Pădureț-Teodorescu Alexia: „Excursia în Portugalia desfășurată în perioada 20–24 aprilie prin programul Erasmus+ a fost o experiență care mi-a oferit ocazia să descopăr locuri noi și să îmi depășesc anumite limite. Totul a început cu un moment important pentru mine, deoarece a fost prima mea călătorie cu avionul.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

Deși aveam emoții înainte de decolare, zborul a fost începutul perfect pentru acest program. Odată ajunsă acolo, am fost impresionată de colectivul școlii din Forte da Casa. Elevii și profesorii ne-au primit cu multă deschidere și ne-au ajutat să ne integrăm rapid. Cea mai frumoasă parte a acestui schimb a fost interacțiunea cu oamenii, iar eu m-am apropiat foarte mult de o fată pe nume Lily. Am început să comunicăm încă din prima zi în care am ajuns și am rămas în contact cu ea și după ce m-am întors acasă, fiind cea mai strânsă prietenie pe care am legat-o în această deplasare. Vizitele au început marți cu Parcul Eduardo VII, cel mai mare parc din Lisabona, unde am fost impresionată de spațiile verzi imense și de modul perfect în care erau aranjate grădinile. Miercuri am continuat explorarea cu Castelul de São Jorge, o fortăreață plină de istorie unde am urcat pe ziduri pentru a admira panorama spectaculoasă a întregului oraș. Ziua de joi a început în Sintra, un loc ce pare desprins din basme datorită arhitecturii sale deosebite. De acolo am mers direct la Cabo da Roca, cel mai vestic punct al Europei continentale, unde am simțit forța vântului și am privit imensitatea Oceanului Atlantic de pe stâncile înalte. Ulterior, am ajuns în Cascais, o stațiune superbă la malul mării. Finalul excursiei a fost la statuia Cristo Rei, monumentul uriaș care veghează orașul de pe celălalt mal. Din păcate, nu am mai găsit bilete disponibile pentru a urca în partea de sus, dar am profitat de moment pentru a face fotografii și pentru a vedea Podul 25 Aprilie de aproape. M-am întors acasă cu amintiri foarte plăcute și cu regretul că timpul a trecut prea repede, dorindu-mi să fi putut prelungi vizita în acele locuri minunate”.

Casian Rareș: „Experiența Erasmus în Portugalia a fost, fără îndoială, una memorabilă. Interacțiunea cu școala gazdă și cu elevii portughezi a fost plăcută și ne-a oferit ocazia să observăm diferențe culturale interesante, dar și asemănări surprinzătoare în modul în care tinerii socializează și învață. Schimburile culturale au fost, probabil, unul dintre cele mai reușite aspecte ale excursiei, mai ales în momentele în care am interacționat liber. Am vizitat câteva obiective turistice frumoase, care ne-au oferit o perspectivă asupra istoriei și culturii Portugaliei. Această experiență ne-a învățat nu doar despre o altă cultură, ci și despre importanța adaptării la situații diverse. Am reușit să ne bucurăm de momentele petrecute împreună și să legăm relații noi, ceea ce face ca această excursie să rămână una de neuitat”.

JURNAL DE CĂLĂTORIE

OPINIILE PARTICIPANȚILOR:

Gheorghiță Irina: „Participarea mea la proiectul Erasmus desfășurat în Lisabona, în perioada 20–24 aprilie, a fost o experiență deosebită, care m-a ajutat să mă dezvolt atât personal, cât și social. Atmosfera orașului, cultura sa vibrantă și peisajele spectaculoase au contribuit la crearea unor amintiri cu adevărat speciale. Cel mai mult mi-a plăcut vizita la Cristo Rei. Priveliștea de acolo a fost pur și simplu wow și cred că a fost momentul în care am simțit cel mai mult că sunt cu adevărat acolo, trăind experiența. Mi-au mai plăcut și Castelul São Jorge, pentru panorama asupra orașului, dar și oprirea la Cabo da Roca și la Sintra, unde mi-aș fi dorit să stăm mai mult. Interacțiunea cu elevii și profesorii de la școala din Portugalia a fost una foarte plăcută, aceștia fiind calzi, deschiși și primitori. Am avut ocazia să descoperim o altă cultură și să observăm diferențe interesante în modul de organizare și de desfășurare a activităților, ceea ce a făcut experiența cu atât mai valoroasă. Colectivul nostru din România a fost extraordinar. Am reușit să ne apropiem foarte mult,

să legăm prietenii noi și să găsim mereu motive de bucurie.

Energia grupului și dorința de a face din această experiență una memorabilă au făcut cu adevărat diferența. În concluzie, Erasmus în Portugalia nu a fost doar despre locurile vizitate, ci mai ales despre oamenii alături de care am trăit această experiență, pentru că, până la urmă, ei sunt cei care transformă orice context într-o amintire de neuitat”.

Fiecare experiență Erasmus+ ne confirmă, încă o dată, că, indiferent de cultura, limba, obiceiurile noastre, suntem toți parte a unui întreg pe care îl descoperim puțin câte puțin și în care ne regăsim. Reacționăm la aceleași emoții, indiferent de limba pe care o vorbim, împărtășim pasiuni comune, ne bucurăm să cunoaștem bucățele din lumea celorlalți și devenim mai bogați, mai deschiși spre experiențe de învățare. De fiecare dată, ne întorcem acasă cu sentimentul că am mai adăugat ceva la propria ființă, că lumea ne-a mai dezvăluit o pagină din marea carte a cunoașterii.

-Buzoianu Cristina

ERAMUS – GHID PENTRU O ZI

NICOLAI DENISA-ANDREEA, CLASA A X-A A

Într-o duminică pe 10 mai am avut ocazia eu și încă o colegă, Adriela, să fim ghizii unor profesori veniți din Spania, de la liceul „IES Ponce de León” din Utrera (Sevilla), unul de matematică și celălalt de engleză. A fost o experiență minunată, au fost foarte drăguți și interesați de cultura noastră, iar noi am fost mai mult decât încântate să le prezentăm micul nostru oraș.

Ne-am întâlnit cu toții - noi, cei doi vizitatori și doamna profesor Neacșu Irina la Old Times pub, un restaurant apropiat de apartamentul pe care l-au închiriat pe perioada călătoriei. După ce am făcut toți cinci o poză, doamna Neacșu a fost enorm de drăguță să ne ducă pe toți cu mașina până la Episcopie, de unde am rămas doar eu, colega mea și cei doi profesori. Am mers pe jos până la Monument, vorbind pe drum despre tot felul de lucruri. Inițial credeam că va fi jenant, că nu vom vorbi și că vom merge în tăcere. În schimb, a fost exact opusul. Dâșii erau curioși despre ce vom face după liceu și despre cum decurg orele la noi. Am făcut astfel un schimb de informații legate de culturile noastre și despre sistemul nostru educațional. Pe drum am ajuns la cele două biserici lipovenești de la Monument, despre care le-am făcut o mică descriere.

Erau foarte încântați să audă că, asemănător cu regiunea lor, avem și noi un mozaic cultural.

Ajunși la Monument, am urcat scările, moment în care le-am explicat semnificația monumentului și când a fost acesta construit. Le-am explicat că era înainte o

cetate și le-am arătat zidurile, acum distruse, ale acesteia. Sus, lângă monument s-au bucurat de priveliștea orașului și de Dunăre, în timp ce le-am arătat șantierul naval și le-am vorbit despre semnul Tulcea, pe care l-au comparat cu cel de la Hollywood. Erau curioși de agricultură, după ce au văzut un câmp de rapiță. Le-am explicat că orașului nostru i se mai spune și orașul de pe cele șapte dealuri și șapte coline, explicând că suntem asemenați cu Roma și le-am arătat dealurile menționate. Profesorul de engleză era uimit de faptul că noi, românii, vorbim foarte bine engleză. Eu și colega mea, doamna profesoară, chiar și domnul care le-a închiriat apartamentul și mulți alții suntem cei pe care i-a comparat cu elevii din Spania, de care era un pic dezamăgit că nu își dau interesul în a învăța engleză. Dacă la noi majoritatea din clasa știu engleză și sunt activi la ore, în Spania este exact opusul. Domnul a spus că noi vorbim engleză mai bine chiar și decât unii profesori de engleză de la ei. Sincer, asta m-a șocat, iar dâșii spuneau că nu este o scuză faptul că spaniola este o limbă internațională și că mai mulți elevi ar trebui să își dea interesul.

După ce am admirat priveliștea, am coborât jos la muzeul de istorie și arheologie. Acolo personalul a fost enorm de drăguț și și-au dat seama că ghidăm doi vizitatori și ne-au spus cum să vizităm corect muzeul. Mai întâi am urcat la etaj unde erapartea istorică, cu multe obiecte găsite, dar și cu istoria familiei regale a țării.

ERAMUS – GHID PENTRU O ZI

NICOLAI DENISA-ANDREEA, CLASA A X-A A

Domnii erau curioși de steagul nostru și de emblema de pe steagul afișat la expoziție, iar noi le-am explicat că nu mai avem emblema și că au rămas doar cele trei culori, al căror sens l-am explicat. Ne-am mai uitat prin secțiunea de jos, vorbind despre asemănarea celor doua limbi și despre lut. După am intrat în cealaltă clădire, unde doamna paznic ne-a îndrumat într-o cameră cu pietre gravate dinainte de Hristos, ale mai multor culturi. Dâșii au fost fascinați de acestea și astfel am intrat și în clădirea propriu-zisă. Am început cu parterul, unde cel mai mult i-a fascinat scheletele de acolo, despre care le-am povestit unde a fost găsit și cum erau ei îngropați atunci, menționând și semnificațiile obiectelor. Sus, au admirat bijuteriile, monedele și celelalte artefacte ale mai multor culturi din trecut ce au fost găsite în județ.

Cu pași grăbiți, întrucât eram într-o mică întârziere, le-am explicat domnilor că putem merge fie la muzeul de arte, muzeul de arte populare sau la muzeul "Delta Dunării". Fără să-mi dau seama, le-am spus că acvariul este preferatul meu și că îmi place să văd peștii de acolo deși i-am mai văzut de multe ori. Aceștia erau foarte încântați să afle asta și au propus să mergem la preferatul meu.

Am mers pe jos până la acvariu și, ajunși în fata acestuia, le-am făcut în primul rând o scurtă descriere a celui mai vechi liceu din oraș, Spiru Haret. Întrați înăuntru, ne-am dus mai întâi la etaj, unde am văzut două peisaje din deltă, moment în care Adriela s-a încurcat și a început să le vorbească în română. Am ras toți, Adriela a terminat de explicat în engleză, apoi ne-am îndreptat către expoziția temporală. Acolo au fost cei mai interesați de evoluția umană. Imediat ce am ieșit din expoziție, a urmat aceea cu viața specifică deltei, rurală, despre care le-am povestit amănunțit, vorbind despre diversele mâncăruri tradiționale pe care le facem cu pește, găsim și aici asemănări, precum faptul că și ei sărează peștele pentru conservare.

Am coborât la parter și am continuat să admirăm imitațiile peisajelor din deltă, explicând diferite detalii, precum fauna, vegetația, unde sunt găsite și multe altele. Am analizat împreună harta interactivă și ne-am îndreptat spre acvariu. Uitând-ne la fiecare pește în parte, le dădeam o scurtă descriere despre aceștia, traducând în mare parte textele informative oferite, scrise în română. Pe la jumătatea vizitei, domnul profesor de engleză Jaimme m-a întrebat care pește, de până acum, este favoritul meu. Mi s-a părut un gest foarte drăguț prin simplul fapt că îl interesa părerea mea. I-am spus că nu am ajuns încă și că ultima cameră este preferata mea. Ne-am continuat astfel turul, le-am spus și o întâmplare amuzantă de la acvariu și am ajuns în ultima cameră. Am admirat peștii

ERAMUS – GHID PENTRU O ZI

NICOLAI DENISA-ANDREEA, CLASA A X-A A

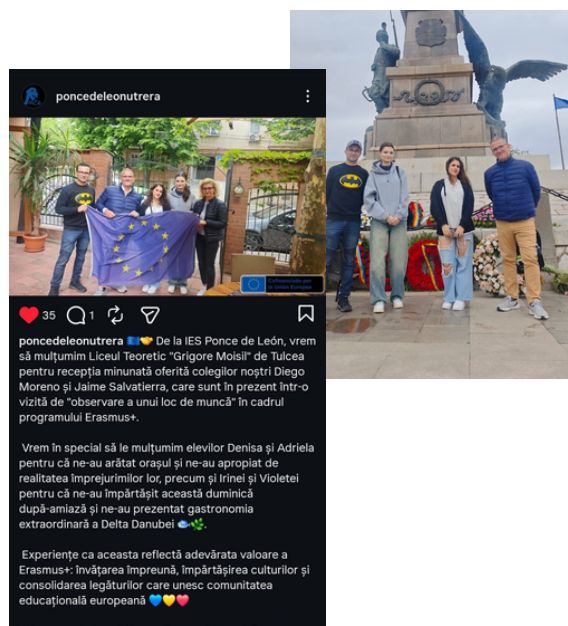
tropicali, spunând care sunt preferații noștri și am mers în continuare la broaștele țestoase, de care am râs un pic, întrucât una stătea cu lăbuța pe cealaltă. Domnul profesor de matematică Diego ne-a povestit ca ar vrea o broască exact ca acestea și că inițial sunt foarte mici, dar cu timpul pot crește mult mai mari.

Ajunși la suveniruri, domnul Jaimme ne-a rugat pe mine și pe Adriela să alegem un suvenir fiecare pentru fiicele lui. Apoi, să alegem încă unul pentru un băiat de 20 de ani, iubitul unei fiice. Domnul Diego a fost așa generos și drăguț încât ne-a îndemnat să ne alegem fiecare un suvenir, iar acum avem o amintire fizică, frumoasă, din acea zi. Domnul Diego voia să schimbe o monedă de zece bani în cinci bani și respectiv cinci monede de un ban, întrucât dorea să colecționeze monede din diferite țări. Doamna de la suveniruri avea doar două monede de cinci bani, așa că i-am promis că o să îi aduc marți, când vor veni la clasa noastră, o monedă de un ban.

Am ieșit din acvariu și ne-am dus spre faleză, unde ne-am oprit la memorialul lui Ivan Patzaichin. Le-am prezentat componentele, istoricul și numărul de premii ale lui Ivan și ale celor pe care i-a antrenat. Domnul Diego ne-a întrebat dacă practicăm un sport și astfel am aflat că el a practicat multe sporturi și în prezent aleargă câte 10 km. Le-am făcut o poză și am continuat să mergem pana la proiectul "Tu și Tulcea" unde au mai făcut o poză. Acolo văzuse o mașină de înghețată, iar eu am menționat că înghețata de la Betty Ice e cea mai bună din Tulcea. Am continuat să

mergem până la restaurantul "La liman", unde erau așteptați de doamna Ivanof Violeta. Pe drum, am mai găsit un Betty Ice, iar domnul Jaimme s-a oprit și ne-a întrebat dacă o să mâncăm cu ei. Noi i-am spus că nu, iar dânsul a insistat să ne cumpere o înghețată, întrucât era trist că nu vom lua masa cu ei. Am încercat să negăm, dar insista și spunea că i-ar face plăcere. În timp ce ne luam înghețată, ne-am întâlnit cu doamna Neacșu și soțul dumneaei. Ne-am luat la revedere de la cei doi și i-am lăsat cu doamna Neacșu și doamna Ivanof să mănânce.

A fost o experiență pe care aș repeta-o, m-am bucurat să le arăt unor profesori din altă țară orașul meu, iar faptul că erau așa uimiți, lucru spus chiar de ei, m-a făcut să mă mândresc că locuiesc în acest oraș și că sunt elevă la acest liceu, care îmi oferă asemenea oportunități. Am fost enorm de bucuroasă să îi revăd la orele noastre și i-am dat domnului Diego banul promis.

INTERVIU: VOI DE PESTE GRANIȚĂ LA MOISIL

NEACȘU RADU, LEON FILIP, ILIE MARIA

Manon

What expectations did u have from this job-shadowing?

“Well, for me it was a way to first discover Romania and to meet the people of this country and to discover the way schools work in your country because I used to have no idea of how the education works in Romania – it was interesting for me to compare it to what is happening in France.”

Did you find any ideas from our school that you could implement in your own activity? How about any ideas we could use from your educational system?

“Oh, yes, for sure! For example, we don’t have competitions such as „Olympiads” in France and I think it’s very interesting and challenging for the students. About what you could use from French schools, I spoke to two of the volunteer students and they told me that the books you use are pretty old in fact and they don’t keep up with the curriculum while in France we use modern books and games - I honestly think we should find a middle way between this to for both France and Romania”.

What impression do you have on the Romanian teens?

“They are very nice, quiet and serious. I work at a school where the students come from different backgrounds and they usually have problems in school due to family issues. My students have issues in learning foreign languages and I was completely surprised to see how well the students from here speak in English or French, but I think that’s self-explanatory since this is a prestige high school.”

What aspects of Romanian culture have surprised you the most during your stay?

“The landscapes are really beautiful; I was really happy to visit the Danube Delta Institute and check the pictures. There is something mysterious and quiet about them and the rustic places so I find interesting and helpful to connect with nature. I discovered a lot of new things since in France what we know about Romania is Dracula. I got to know more about the communist times and the history of the country and honestly, I hope I can come again to visit Bucharest and the mountains.”

INTERVIU: VOI DE PESTE GRANIȚĂ LA MOISIL

NEACȘU RADU, LEON FILIP, ILIE MARIA

Manon

How do you think international exchanges like Erasmus benefit both teachers and students?

“I think it is very thoughtful because you can discover a new culture and new educational systems. For me it’s interesting because I get to discover Romania and learn more about my colleagues here – I went to a French and an English class, and as a Spanish teacher myself in France, it was interesting for me to see how the language teachers were working and having different activities with the students. I think I could use some of what I saw in my own classes back in France because interactive learning is really helpful for the students”

INTERVIUR: VOCI DE PESTE GRANIȚĂ LA MOISIL

NEACȘU RADU, LEON FILIP, ILIE MARIA

Jose

**Did you find any ideas form our school that you could imply in your own activities?
How about any ideas we could use for our education?**

“Firstly, I think that this highschool is very nice to learn because you have a lot of projects. You are very autumnal, you can make a lot of things on your own, very independent and it's so cute because for example, in Spain the kids have different projects at school but I think they are not so autumnal. They need more the teacher, they need more guidance to do something and that's good. I have a lot of ideas with music classrooms, with the tubes and the bells, very nice class. I am very impressed with your relation with religion because in Spain our sudent don't have too much relation with religion things. For example, now I have just been doing a classroom, I don't remember the name of the theacher, it's like informatics science. And we were doing very nice activities using very easy programs, like with microsoft word or powerpoint and they are doing pixel art, very smart, very clever activity, because I think that you in this classroom can design properly your video game.”

Second question, do you like the romanian culture?

“Yes. I have never been here and I think that Romania is not like all Europe, like in Spain or all of the countries that are close to it. I think that Romania is not a country like Italy, France, you know? A contry that is a little bit forgotten, but the culture is very nice, the people are very nice, I will revisit in the future because I think that in the occidental Europe we don't have a real vision of this part of Europe. For spanish people is "no, Romania is boring, What can you see in Romania?". Although, the people are good, the food is good.”

Another question would be: you have interacted with different groups in this highschool and I would like to ask you about romanian teams. What do you think about teenagers in Romania, what impresion did they give you?

With teenagers, I think I have seen the majority from this highschool. Here, I have asked a lot of questions to all the people in their town and I think that this is one of the best Highschools in the town and maybe in the county. And I think yes, you are one of the best, you are very kind, very cute students because you are educated, you are clever and I don't know if in Romania all the teens are like you, I think not because in Spain you can go to a very good highschool and you can find very nice students. I don't know many student or a lot of teens here in Romania, but you are so cute.

INTERVIU: VOI DE PESTE GRANIȚĂ LA MOISIL

NEACȘU RADU, LEON FILIP, ILIE MARIA

Jose

Now to ask you on the project. So this was an Erasmus project called job shadowing, right? Did you have any expectations when you came to this project, were you expecting to see something here where your expectations met?

“Yes, but I thought I was going to see a lot of class art or something related with my subject, but it's very nice that I discovered other subjects. Like for example robotics club, or the theatre club, your projects are very nice. It's a theoretical highschool, but I think that it's very very nice that your coordinators or teachers, your principal makes different activities, artistic activities for you. I think that they are very important, it is very important to have a little break making different things, it's like a diversity, not only letters or not only romanian language, maths, chemistry. I think it's very important that you make highschool better making different activities. It's also like a challenge for you.”

If there was something that surprised you here, during you stay in Romania, like above culture, history. Was there anything that seemed amazing, out of your ordinary?

“Yeah, two things. Your relationship with religion. In Spain our teens don't have this kind of relationship with religion, I don't know, it's not that important to them. And your multicultural, your diversity. I think you have found a good place to stay close and treat each other with respect. I can't see the difference. Maybe now I am talking with two teenagers that have different religions, but you are very nice, your relationship is good and I don't know if you discuss about it with each other.”

Depends on the person, some prefer to talk about it some don't, but people are open about it.

“Yes, they are open about it and I think this is really interesting, because in other countries, not in Spain, maybe a little bit. For example the most of the country has a problem with the Muslims. It's a very different religion, but here people don't have a problem with that, it's normal and that's good because I think that all kinds of diversities is good for a town, a country, a highschool. It's very important”

INTERVIU: VOI DE PESTE GRANIȚĂ LA MOISIL

NEACȘU RADU, LEON FILIP, ILIE MARIA

Jose

**You were saying something about paintings, like religious ones on glass, right?
And as you see in our highschool we prioritise mostly science subjects.**

“Yes, I know, but maybe it's not art classes only, but for example in classes here in your highschool they are making different things. But it's good for your relationships, for enjoying your time and I think your brain is more open if you make other activities than studying, studying, studying. I think on wednesday, I was speaking with Gabriela in the Kids Palace and she told me that it's a problem, you are all the time on your mobile phones, but for this reason it's important to have activities that make you forget the mobile phone, for one hour maybe, it's not much time, but it's important to do things that give you a laugh, for example the volunteers, magnificent volunteers all of you, they helped coming with me to all the activities and I have seen how big the relationships are between them. For example, yesterday Andreea and Sofia met two girls in the Arts School. they didn't know them and now they are friends, For this reason it's good to make other things, I know that the next week you are going to have different activities. This is a good way to make new relationships with other people. For example, the theatre club is really, really nice. I had a good time with them, they are very kind kids. And the robotics club is more science based. And this is the kind of activity that is also good, not only arts. I think I love the activities in this highschool because they give you a challenge that you must solve with your ideas, with your creativity, with your time and also in groups.”

Then we will go to the last question, how do you think that international exchanges, like Erasmus, can benefit both the teachers and the students?

“I think it does, because for example I can give you a different vision about arts or different ways to do something. We don't have a so different culture, but I think I have a different vision about the world than you, but this is the nice part about the job shadowing, I can teach, I can learn, I can see how you work and speak to you and say: "ok, you are called to change the world.", like I say every morning to my students. And I can come to Romania and say it to you. I am sure that your teachers say it to you everyday also. But I think that I like too much to participate in the change and if I stayed in my town, teaching classrooms to my students, yeah, it's good, it's my job, but you should travel around the world, not only Europe, and you are going to learn good things, not only for you, but for everyone around you, to break your last version of understanding. The time you are travelling, you are learning and you are breaking your prejudices.”

INTERVIU: VOI DE PESTE GRANIȚĂ LA MOISIL

NEACȘU RADU, LEON FILIP, ILIE MARIA

Diego & Jaimme

What expectations did you have before coming here?

Diego: I wanted to see what you do, how you work, and I have to say I am really surprised.

Jaimme: Well, I knew I was coming to a good highschool because last year, during an Erasmus experience, in Budapest, I met two of the teachers from this school. I met Irina and Miha, and the information I got from this school was fantastic. But the reality is beyond my expectations.

Diego: I also have to say that Irina told us about this school's beautiful environment. I'm so happy to be here, it's exactly like what she said to me.

What impression do you have on romanian teens?

Jaimme: Well, If all romanian teens are like you, this could be the best country in Europe. I find you very very nice people, very polite, and I like some of your values. Values of respect and that aptitude at work is something really really positive for you and your future.

Diego: It is really nice and a lot of culture to live in. I haven't heard anything about problems. This is surprising.

**Did you find any ideas in our school that you could implement into your activity?
How about any ideas that we could use from your educational system?**

Diego: I have seen a lot of things I would like to take to my school. Something I know, which is very difficult, is when I saw the robotic's exhibit, which was very impressive.

I also would like to have more quiet in my classrooms cause my classes are very loud... I saw a student go up to the whiteboard and solve a problem while the math teacher only said some things to correct the students. I think I would really love this even though it is impossible... And about ideas that we could give to you, I don't know if it's a good idea or not, but we use more interactive presentations.

Jaimme: We have, possibly, more interactive methods. Yesterday we were comparing methods, comparing books, and possibly our methods are more interactive and offer more tools for teachers.. But here, you compensate with active participation in class and with your kind, polite, aptitude. A kind, polite aptitude combined of silence, respect is a big help for teachers and students, because when you interrupt teachers everybody is wasting time.

INTERVIU: VOI DE PESTE GRANIȚĂ LA MOISIL

NEACȘU RADU, LEON FILIP, ILIE MARIA

Diego & Jaimme

What aspects of the romanian culture have surprised you most during your stay?

Diego: The food!!!

Jaimme: I agree with you.

Diego: I like the food in Romania but especially in Tulcea.. I love fish, sea food, such as biban or pastrav, something like that..

Jaimme: We have visited many different cultures and countries all over Europe and I have to say romanian food is one of the most surprising foods I have ever met. And this is your best kept secret!!

Diego: What surprised me with multiculturality is the fact that you can see muslim temples, orthodox temples and catholic temples in the same place. Overall, I feel like this country is quiet. I don't feel endangered when I'm walking down the street. I don't feel like I have to protect myself.

How do you think international exchanges like Erasmus benefit both teachers and students?

Diego: I think that for teachers it's to say how they were, to bring good ideas to their home country. From teachers I say it's most important, but for the student it's the opportunity to learn other cultures, to make friendships, and these days it is really really important.

Jaimme: I have a motto in my life which is that everybody has a little to teach and a lot to learn. I can teach you some things, some things I know very well, but other things I have to learn. Erasmus activities provide an opportunity to learn from other people through making contact and that would make me reach out as a person but as a teacher as well, of course.

RĂDULESCU

DRAGOȘ-ȘTEFAN, XE D ANNÉE

LA FRANCOPHONIE – UNE FÊTE DE LA LANGUE ET DE L'ÂME

La Francophonie est un moyen de réunir des personnes du monde entier autour d'une passion commune : la langue de Molière. En apprenant le français, nous ne découvrons pas seulement une langue étrangère, mais un univers riche et fascinant. En y entrant, on est émerveillé par la diversité et la profondeur d'un patrimoine culturel transmis à travers les siècles, visible dans l'art, la littérature, le théâtre et bien d'autres formes d'expression. La langue française, élément essentiel de la Francophonie, rapproche les peuples et les invite à partager des valeurs universelles, guidées par la célèbre devise : « liberté, égalité, fraternité ». Elle dépasse les frontières et nous aide à mieux nous comprendre nous-mêmes, tout en découvrant les autres.

J'ai eu l'honneur de présenter l'activité organisée à l'occasion de la Journée internationale de la Francophonie, le 20 mars 2026. C'était un moment rempli de joie et d'émotion, aussi bien pour les présentateurs que pour les élèves qui ont participé aux activités.

Un moment particulièrement intéressant a été le concours consacré à l'histoire de la Francophonie. Dans un premier temps, nous avons suivi avec attention un matériel informatif présenté par Madame la professeure, Mirela Georgescu, qui nous a aidés à mieux comprendre l'évolution et l'importance de la Francophonie dans le monde. Ensuite, les élèves ont participé à un quiz interactif sur la plateforme Kahoot, où nous avons répondu à des questions dans une atmosphère dynamique et compétitive.

Les moments artistiques ont complété cette expérience éducative. Nous avons chanté des chansons en français, telles que Love Story d'Indila et Je t'aime de Lara Fabian,

et nous avons assisté à des pièces de théâtre comme « Limonade », « Les vraies affaires » et « Ah Banania », mises en scène avec enthousiasme.

Cet événement n'aurait pas été possible sans le dévouement des professeures coordinatrices : Mirela Georgescu, Constantin Corina et Daniela Vatra, que nous remercions sincèrement. Nous exprimons également notre gratitude à la Biblioteca Județeană Panait Cerna pour son accueil chaleureux et son soutien dans l'organisation de cette activité.

La diversité des moments artistiques a suscité l'admiration du public, qui a réagi avec enthousiasme par des applaudissements et des acclamations. Nous avons également eu le plaisir d'accueillir Madame Manon, professeure d'espagnol en France, présente en Roumanie dans le cadre d'un projet Erasmus, ce qui a donné une dimension internationale supplémentaire à notre événement.

Un jeu de mots a également été organisé, mettant à l'épreuve nos compétences linguistiques et notre logique, dans une ambiance ludique et stimulante.

Je me suis réjoui, avec tous les participants, du succès de cette activité et j'accepterais avec plaisir de relever à nouveau un tel défi à l'avenir.

En conclusion, cette célébration de la Francophonie restera pour nous un moment précieux, marqué par le partage, la créativité et l'amour de la langue française. Elle nous a permis de nous rapprocher, de nous exprimer librement et de découvrir ensemble une culture qui dépasse les frontières. Avec enthousiasme et reconnaissance, nous garderons en mémoire ces instants uniques et espérons revivre de telles expériences, tout aussi inspirantes.

Il était une fois...

Dans un laboratoire, sur la Terre, Solaria et Fumorix travaillaient ensemble pour trouver la forme d'énergie renouvelable et gratuite dont nous parlait Nikola Tesla.

Après des années d'essais, une onde d'énergie qui provenait des éclairs pouvait être dirigée avec le pouvoir de la pensée. Fumorix ne voulait pas faire découvrir au monde cette nouvelle forme d'énergie gratuite et il a caché dans un coffre-fort tous les registres et toutes les formules. Ensuite, Fumorix a enfermé Solaria dans une chambre derrière le laboratoire.

Nebuleux, qui surveillait la planète et les gens, a été témoin de ce qui s'était passé. Elle a rencontré Blair et elle lui a raconté ce qui s'était passé. Elles ont décidé d'aider Solaria à sortir de la chambre où elle avait été renfermée. Mais Nebuleux ne pouvait pas ouvrir la porte. Elle devait demander à Blair de l'aider avec la clé magique qui ouvrait toute porte.

Dans la chambre obscure où Fumorix l'avait enfermée, Solaria gardait l'espoir vivant comme une braise. Elle savait que la découverte qu'ils avaient faite ensemble pouvait changer le destin de l'humanité. Mais elle ignorait qu'au-dehors, deux alliés inattendus se préparaient à agir.

Juste avant d'être enfermée, Solaria avait tenté une dernière fois de convaincre Fumorix.

Solaria : « Fumorix, cette énergie appartient au monde. Elle peut guérir la Terre, réduire la pauvreté, offrir une chance à tous. Pour-quoi veux-tu la cacher ? »

Fumorix : « Parce que le monde n'est pas prêt. Une énergie gratuite détruirait les puissances établies. Ils nous feraient taire avant même que nous parlions. »

Solaria : « Alors préparons le monde. Enseignons-lui. La connaissance n'est dangereuse que lorsqu'elle est enfermée. »

Fumorix, hésitant, mais déjà rongé par la peur : « Je... je ne peux pas. Je dois protéger ce secret. Même de toi. »

Et la porte se referma, laissant Solaria dans l'ombre.

Dans les nuages, Nebuleux observait la scène avec inquiétude. Elle est descendue vers la Terre et a trouvé Blair, gardienne de la Clé Universelle.

Nebuleux : « Blair, Solaria est prisonnière. Fumorix a trahi leur mission. J'ai besoin de ton aide pour ouvrir la chambre. »

Blair : « La Clé Universelle n'obéit qu'à ceux qui agissent pour le bien commun. Es-tu certaine que Solaria doit être libérée ? »

Nebuleux : « Elle porte en elle la lumière d'un avenir meilleur. Sans elle, la découverte restera enfermée et la Terre continuera à s'épuiser. »

Blair, souriant doucement : « Alors allons-y. Si son cœur est pur, la clé ouvrira la porte sans résistance. »

Elles s'élancèrent vers le laboratoire, portées par un vent d'espoir.

La clé scintilla d'un bleu profond. Au contact de la serrure, la porte s'est ouverte comme si elle avait attendu ce moment depuis toujours. Solaria est sortie, émue, et a remercié ses sauveurs. Ensemble, elles ont retrouvé le coffre-fort où Fumorix avait caché les

registres. À la surprise générale, Fumorix est arrivé, tête basse.

« Solaria... j'ai eu tort. La peur m'a aveuglé. Si tu veux encore de moi, je t'aiderai à présenter la découverte au monde. »

Solaria a posé une main sur son épaule. « Le monde a besoin de nous tous. Viens. »

Quelques semaines plus tard, dans un studio lumineux, la journaliste Annette Brouché a accueilli Solaria pour une interview historique.

Annette Brouché : « Solaria, le monde entier attend vos explications. Quelle est cette énergie révolutionnaire que vous avez découverte ? »

Solaria : « Nous l'avons appelée l'Onde Libre. C'est une énergie qui provient des éclairs, mais pas seulement : elle existe dans l'atmosphère en permanence.

Nikola Tesla en avait pressenti l'existence. Nous avons trouvé comment la capter et la diriger grâce à la pensée, en utilisant la résonance naturelle du cerveau humain. »

Annette : « Cela signifie-t-il que chacun pourrait produire sa propre énergie ? »

Solaria : « Exactement. Pas de pollution, pas de coûts, pas de dépendance. Une énergie renouvelable, infinie et accessible à tous. L'avenir pourrait être plus lumineux que jamais. »

Annette : « Et Fumorix ? »

Solaria, souriant : « Il fait désormais partie de l'équipe qui prépare la diffusion mondiale de la technologie. La peur peut enfermer, mais la connaissance libère. »

Grâce à Solaria, Nebuleux, Blair et même Fumorix, l'Onde Libre fut partagée avec l'humanité. Les villes sont devenues lumineuses, les campagnes ont prospéré, et la Terre respirait enfin.

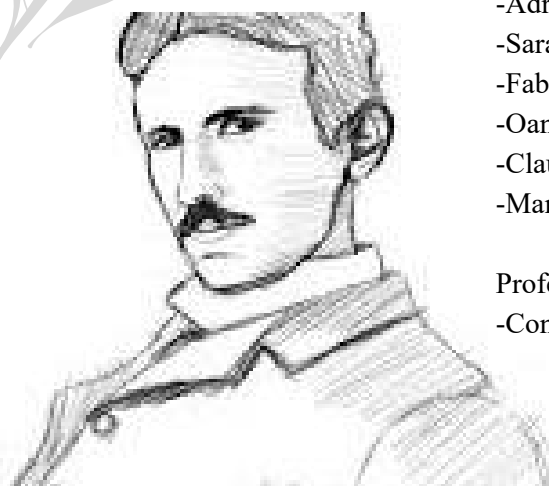
Et l'on raconte encore aujourd'hui que, chaque fois qu'un éclair traverse le ciel, un peu de cette énergie libre danse autour de nous, rappelant que la lumière gagne toujours.

Elevi:

- Ana-Maria Petcu
- Adriana Mihaela Matei
- Sarah Arhipencu
- Fabian Andrei Drobotă
- Oana Iosif
- Claudia Popa
- Maria-Sara Sevastin

Profesoară:

- Constantin Corina Mihaela

A fost odată ca niciodată...

Într-un laborator de pe Pământ, Solaria și Fumorix lucrau împreună pentru a găsi forma de energie liberă, regenerabilă, despre care vorbise Nikola Tesla.

După ani de experimente, un val de energie provenit din fulgere putea fi direcționat cu puterea gândului. Fumorix nu voia ca lumea să descopere această nouă formă de energie liberă, așa că a ascuns toate înregistrările și formulele într-un seif. Apoi, Fumorix a încuiat-o pe Solaria într-o cameră din spatele laboratorului. Nebulosis, care veghea asupra planetei și a locuitorilor acesteia, a fost martoră la ce se întâmplase. Ea s-a întâlnit cu Blair și i-a povestit ce se întâmplase. Au decis să o ajute pe Solaria să evadeze din camera în care fusese închisă. Dar Nebulosis nu a putut deschide ușa. A trebuit să-i ceară ajutorul lui Blair cu cheia magică care deschidea orice ușă.

În camera întunecată unde Fumorix o închisese, Solaria păstra speranța vie ca un jar. Știa că descoperirea pe care o făcuseră împreună putea schimba destinul umanității. Dar nu știa că afară, doi aliați neașteptați se pregăteau să acționeze.

Chiar înainte de a fi închisă, Solaria făcuse o ultimă încercare de a-l convinge pe Fumorix.

Solaria: „Fumorix, această energie aparține lumii. Poate vindeca Pământul, poate reduce sărăcia, poate oferi tuturor o șansă. De ce vrei să o ascunzi?”

Fumorix: „Pentru că lumea nu este pregătită. Energia liberă ar distruge puterile consacrate. Ne-ar reduce la tăcere înainte să avem măcar șansa să vorbim.”

Solaria: „Atunci hai să pregătim lumea. Hai să o învățăm. Cunoașterea este periculoasă doar atunci când este închisă.”

Fumorix, ezitant, dar deja consumat de frică: „Eu... nu pot. Trebuie să protejez acest secret.” Chiar și de tine.” Și ușa se închise, lăsând-o pe Solaria în umbră.

În nori, Nebulosis a urmărit scena cu îngrijorare. A coborât pe Pământ și l-a găsit pe Blair, gardianul Cheii Universale.

Nebulosis: „Blair, Solaria este prizonieră. Fumorix le-a trădat misiunea. Am nevoie de ajutorul tău pentru a deschide camera.”

Blair: „Cheia Universală se supune doar celor care acționează pentru binele suprem. Ești sigur că Solaria trebuie eliberată?”

Nebulosis: „Poartă în ea lumina unui viitor mai luminos. Fără ea, descoperirea va rămâne încuiată, iar Pământul va continua să fie epuizat.”

Blair, zâmbind ușor: „Atunci hai să mergem. Dacă inima ei este pură, cheia va deschide ușa fără rezistență.” S-au grăbit spre laborator, purtați de un vânt de speranță.

Cheia a strălucit într-un albastru intens. La contactul cu încuietoarea, ușa s-a deschis ca și cum ar fi așteptat acest moment de o veșnicie.

Solaria a ieșit, copleșită de emoție, și le-a mulțumit salvatorilor ei. Împreună, au găsit seiful în care Fumorix ascunsese registrele. Spre surprinderea tuturor, Fumorix a sosit cu capul plecat. „Solaria... M-am înșelat. Frica m-a orbit. Dacă încă mă vrei, te voi ajuta să prezinți lumii descoperirea.” Solaria i-a pus o mână pe umăr. „Lumea are nevoie de noi toți. Vino.”

GÉNÉRATION VOLT

Câteva săptămâni mai târziu, într-un studio luminos, jurnalista Annette Brouché a întâmpinat-o pe Solaria pentru un interviu istoric.

Annette Brouché: „Solaria, întreaga lume așteaptă explicațiile tale. Ce este această energie revoluționară pe care ai descoperit-o?”

Solaria: „O numim Undă Liberă. Este o energie care provine din fulgere, dar nu numai atât: există în atmosferă în mod constant. Nikola Tesla a avut o presimțire a existenței sale. Am găsit o modalitate de a o capta și de a o direcționa prin gândire, folosind rezonanța naturală a creierului uman.”

Annette: „Asta înseamnă că fiecare și-ar putea produce propria energie?”

Solaria: „Exact. Fără poluare, fără costuri,

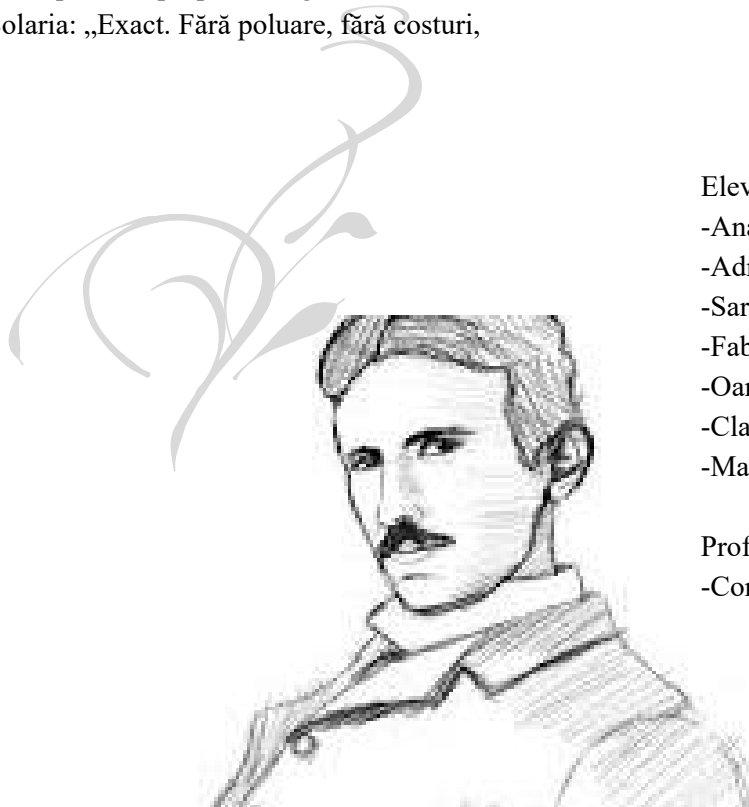
fără dependență. Energie regenerabilă, infinită și accesibilă tuturor. Viitorul ar putea fi mai luminos ca niciodată.”

Annette: „Și Fumorix?”

Solaria, zâmbind: „Face acum parte din echipa care pregătește lansarea globală a tehnologiei. Frica poate întemnița, dar cunoașterea eli-berează.”

Datorită Solariei, Nebuleux, Blair și chiar Fumorix, Valul Liber a fost împărțit cu omenirea. Orașele au devenit luminoase, peisajul rural a înflorit, iar Pământul a respirat în sfârșit.

Și se spune și astăzi că de fiecare dată când fulgerul străbate cerul, puțin din această energie liberă dansează în jurul nostru, amintindu-ne că lumina triumfă întotdeauna.

Elevi:

- Ana-Maria Petcu
- Adriana Mihaela Matei
- Sarah Arhipencu
- Fabian Andrei Drobotă
- Oana Iosif
- Claudia Popa
- Maria-Sara Sevastin

Profesoară:

- Constantin Corina Mihaela

MOISIL și NUMĂRUL π (π)

Cum definim numărul π ? Legătura numărului π cu Grigore Moisil.

În ce ramuri folosim acest număr? Demonstrația matematică a aproximării numărului π .

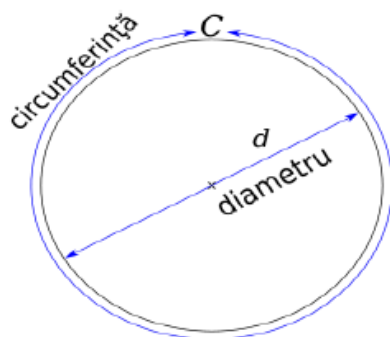
Legătura cu arta a acestui număr. Importanța lui în economie.

I) Definiția numărului π :

Acest număr este o constantă matematică fundamentală, egală cu raportul dintre lungimea circumferinței unui cerc și diametrul său.

Formula matematică: $\pi = \frac{C}{d}$.

π este un număr irațional, transcendent, iar valoarea sa este: $\pi = 3,1415926... \mid$

ELEV: CHESAREA DAVID-CRISTIAN, CLASA A IX-A A

ÎNDRUMĂTOR: PROF. LUCIAN PETRESCU

MOISIVISION 2026

LICEUL TEORETIC "GRIGORE MOISIL", TULCEA

II) Legătura lui π cu Grigore Moisil.

Grigore Moisil a fost cunoscut pentru utilizarea Matematicii aplicate (utilizând constante precum π) în dezvoltarea primelor calculatoare din România.

Într-o epocă în care calculatoarele erau la început, Moisil subliniază necesitatea preciziei în reprezentarea numerelor iraționale (precum π), în cadrul algoritmilor și al programelor.

Un exemplu despre π , care se leagă de Moisil: el a afirmat că

" π nu este un număr real, ci un concept".

Moisil subliniază faptul că

" π este o limită, nu un număr finit care "se termină" ".

III) În ce ramuri ale matematicii utilizăm acest număr?

Numărul π este folosit în multe ramuri ale matematicii, precum:

- **Geometrie:** este fundamentul geometriei cercului, sferei, cilindrului și conului.
- **Trigonometrie:** π este esențial în studiul funcțiilor trigonometrice directe (sinus, cosinus, tangentă, cotangentă) și inverse (arcsinus, arccosinus, arctangentă și arccotangentă). Funcțiile trigonometrice fiind periodice, definirea și proprietățile lor se bazează pe unitatea de măsură în radiani, unde 180 de grade sexazecimale sunt egale cu π radiani.
- **Analiza Matematică:** apare frecvent în serii infinite, integrale (un exemplu fiind integrala Gaussiană) și în analiza Fourier, care descompune fenomene periodice complexe în componente trigonometrice simple.
- **Geometrie Complexă:** π face legătura între funcțiile exponențiale și cele trigonometrice, **Identitatea lui Euler** fiind remarcabilă, în acest sens, ea legând, prin relația $e^{\pi i} + 1 = 0$, cele trei domenii fundamentale ale matematicii (analiza matematică, prin prezența numărului lui Euler, e , geometria, prin numărul π și algebra, prin prezența numărului i , unitatea imaginară, și a numerelor 0 și 1, elementele neutre ale operațiilor de adunare și respectiv înmulțire).

ELEV: CHESAREA DAVID-CRISTIAN, CLASA A IX-A A

ÎNDRUMĂTOR: PROF. LUCIAN PETRESCU

MOISIVISION 2026

LICEUL TEORETIC "GRIGORE MOISIL", TULCEA

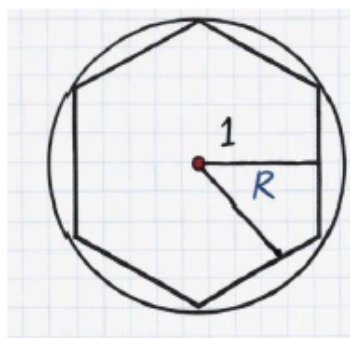
IV) DEMONSTRAȚIA MATEMATICĂ A VALORII APROXIMATIVE A LUI π

Se pot determina, prin mai multe metode, valorile aproximative ale lui π .

A. Pasul I (aproximare prin lipsă cu ajutorul hexagonului regulat înscris în cerc)

Considerăm un hexagon regulat înscris într-un cerc de rază $R=1$. Latura hexagonului va fi atunci tot 1, iar perimetrul va fi $P_{\text{hexagon}} = 6 \cdot 1 = 6$. Este evident că lungimea circumferinței cercului va fi mai mare decât

perimetrul hexagonului; deci $\pi = \frac{C}{d} > \frac{P_{\text{hexagon}}}{2R} = \frac{6}{2 \cdot 1} = 3$.

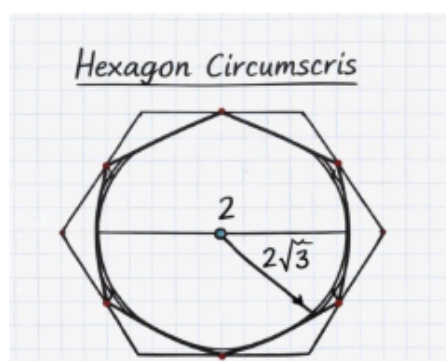

B. Pasul II (aproximare prin adaos folosind hexagonul regulat circumscris cercului)

Considerăm acum un hexagon regulat circumscris aceluiași cerc de rază $R=1$. Latura hexagonului circumscris va fi $l = \frac{2}{\sqrt{3}}$, iar perimetrul acestuia va fi egal cu $P_{\text{hexagon}} = 6 \cdot l = 6 \cdot \frac{2}{\sqrt{3}} = 4\sqrt{3}$. Este evident acum că lungimea circumferinței cercului va fi mai mică decât perimetrul hexagonului circumscris cercului; prin urmare

obținem: $\pi = \frac{C}{d} < \frac{P_{\text{hexagon}}}{2R} = \frac{4\sqrt{3}}{2 \cdot 1} = 2\sqrt{3} < 2 \cdot 1,74 = 3,48$.

Așadar, din cei doi pași anteriori rezultă că: $3 < \pi < 3,48$.

ELEV: CHESAREA DAVID-CRISTIAN, CLASA A IX-A A

ÎNDRUMĂTOR: PROF. LUCIAN PETRESCU

MOISIVISION 2026

LICEUL TEORETIC "GRIGORE MOISIL", TULCEA

V) LEGATURA CU ARTA A NR π

Surprinzător acest număr are o legătură aparte și cu arta. El trece dincolo de simpla matematică și devine un instrument pentru: proporție, frumusețe și chiar compoziție muzicală.

Exemple de domenii din artă, unde acest număr are o valoare inestimabilă:

- a) **Arhitectura (proporția):** el este crucial în proiectarea structurilor care implică forme, curbe, domuri sau coloane. În antichitate, arhitecții îl foloseau pentru a da estetică construcțiilor, fapt care e apreciat și în ziua de azi. Un exemplu este Marea Piramidă din Giza, unde raportul dintre perimetru pare a fi corelat cu 2π (în imagine este aceasta piramidă).

- b) **Muzica lui π :**

Muzicienii au transmis primele cifre a lui π în note muzicale. Un exemplu este acela că atribuie fiecărei cifre (0-9) o notă muzicală. Iar șirul de numere devine astfel o melodie. Un exemplu e Michael John Drake, care a compus o melodie bazată pe 31 de zecimale a lui π , cu un tempo de 157 de bătăi pe minut.

VI) Legatura cu economia a numărului π

În economie se folosesc metode statice pentru: salarii, prețuri, cerere și ofertă.

Distribuția normală (Gauss) extrem de folosită are formula:

Densitatea de probabilitate este $f_X(x) = \frac{1}{\sigma\sqrt{2\pi}} \cdot e^{-\frac{1}{2}\left(\frac{x-\mu}{\sigma}\right)^2}$, cu $x \in \mathbb{R}$.

1. Mai este folosit în aplicații economice, precum: Analiza riscului, Proгноze economice, Modele de piață, Asigurări.
2. În Grecia, pe unele monezi, apare implic și simbolul Pi. Grecia este cea mai logică legătură, fiind "patria" acestui simbol.
3. În Statele Unite ale Americii sunt monede comemorative private (nu pentru circulație) și sunt emise cu ocazia zilei lui Pi.

ELEV: CHESAREA DAVID-CRISTIAN, CLASA A IX-A A
ÎNDRUMĂTOR: PROF. LUCIAN PETRESCU

MOISIVISION 2026
LICEUL TEORETIC "GRIGORE MOISIL", TULCEA

VII) Ziua internațională a lui π

Ziua de 14 martie a fost aleasă datorită primelor zecimale ale acestui număr (3,14). Aceasta zi este dedicată Matematicii, Științei, Educației, Gândirii logice. Importanța acestei zile, constă în faptul că matematica nu este doar teorie, ci și o profundă istorie a lumii noastre.

VIII) Concluzie

În concluzie, datorită diversității impresionante a acestuia, a aplicabilității și uzanței sale în multe domenii, și mai ales din timpuri străvechi, toate acestea conduc la corectitudinea afirmației că "numarul π poate fi considerat ca o mare artă" !!!

Memorabilă, distractivă, ingenioasă, constructivă, imprevizibilă, expresivă... Acestea sunt primele cuvinte ce, după o tăcere timidă, reverberează în sala clasei a XI-a A, odată adresată întrebarea „Cum ați descrie experiența participării la ediția Moisivision 2026: STREET-SMART și respectiv, a câștigului mult-râvnitului trofeu?”. Termenii plutesc în aer pentru câteva secunde, încercând, parcă, să ne transporte înapoi în acea după-amiază de 30 ianuarie, când emoțiile, mândria, teama și frenezia generală prevesteau tacit începutul festivității...

Moisivision a fost dintotdeauna mai mult decât o simplă ceremonie pentru liceul nostru, mai mult decât o serbare sau o simplă petrecere, căpătând în conștiința colectivă a moisiliștilor statutul unei adevărate celebrări, așteptată cu o febrilitate demnă de orișicare sărbătoare națională.

Astfel, cu săptămâni înainte, clasele încep să își pregătească momentele artistice, să se „antreneze”, întocmai ca atleții înaintea marilor competiții, să își „învețe rolurile”, precum actorii de pe cele mai renumite scene ale lumii și să se mobilizeze pentru a da naștere unor reprezentații ce vor rămâne în memoria liceului ani de-a rândul. La început, nu eram siguri de unde să începem, stând ore în șir să analizăm tema, să schițăm principalele idei, să stabilim atribuțiile fiecăruia, însă, pe măsură ce repetam, ce rescriam, ce reîncepeam, totul părea să curgă de la sine, ca o carte care se scria în fața ochilor noștri.

Asemenea eroului scenetei noastre, care a învățat să consulte mai multe surse pentru a elabora un proiect nuanțat, și noi am realizat importanța mai multor perspective în vederea conceperii momentului artistic. Fiecare a acționat ca o piesă dintr-un puzzle mai mare, aducându-și propriul aport artistic, propriile aptitudini, talente și păreri, pentru a ne atinge țelul comun, mai precis, acela de a crea un număr care să ne reprezinte colectivul.

Până la urmă, exact această individualitate proprie fiecărui membru, aceste diferențe creative au fost cele care ne-au apropiat și ne-au legat, ajutându-ne să acționăm ca un întreg și dându-ne puterea să ducem la îndeplinire această prestație.

În final, adevăratul câștig nu a fost marele trofeu, ci experiența acestui spectacol, la sfârșitul căruia eram mai uniți ca niciodată, devenind cu toții, pentru câteva momente, personaje principale în povestea clasei noastre și, implicit, a liceului, căci, în spusele lui Oscar Wilde, „Viața imită arta mai mult decât arta imită viața”.

Îmi aduc aminte cu bucurie cum am început clasa a V-a la un liceu nou. Eram foarte curioasă să îmi cunosc noii colegi și viitorii mei prieteni. Nu m-am gândit niciodată că ne vom obișnui atât de repede unii cu alții. Sunt foarte recunoscătoare pentru colegii și profesorii mei, care, în scurt timp, m-au învățat multe lucruri. În fiecare zi aflu ceva nou, care mă ajută să mă dezvolt nu doar la disciplinele școlare, ci și ca persoană, ceea ce mă face să vin cu plăcere la școală. Liceul a devenit un loc în care mă simt în siguranță și care mă motivează să încerc lucruri noi în fiecare zi. **(Bărbuță Ionelia-Beatrice)**

Primii pași în Liceul Teoretic „Grigore Moisil” Tulcea au fost plini de emoție, curiozitate și entuziasm. Ca boboc moisilist, am pășit pe holurile școlii cu inima bătând puternic, întrebându-mă cum vor fi profesorii, colegii și noile provocări care mă așteaptă. În scurt timp, emoțiile s-au transformat în bucurie. Am descoperit o școală primitoare, profesori dedicați și colegi prietenoși, care m-au făcut să mă simt parte din familia „Moisil”. Fiecare zi aduce ceva nou: lecții interesante, activități frumoase și momente care devin amintiri de neuitat. Pentru mine, a fi boboc moisilist înseamnă mai mult decât începutul unui nou an școlar. Înseamnă șansa de a învăța, de a lega prietenii și de a crește frumos într-un loc unde munca și pasiunea sunt apreciate. Privesc cu încredere spre anii care urmează și sunt mândră că fac parte din această școală. **(Caciuc Ariana-Mihaela)**

A fi boboc la Liceul Teoretic „Grigore Moisil” din Tulcea e ca un nou început: emoții, curiozitate și puțin curaj. Profesorii sunt diferiți și fiecare aduce ceva nou, iar învățătura devine mai serioasă, dar și mai interesantă. În același timp, activitățile extrașcolare ne oferă ocazia să ne implicăm, să descoperim ce ne place și să legăm prietenii. Deși la început pare greu, înveți să te adaptezi, să fii mai responsabil și să ai încredere în tine. Încetul cu încetul, școala nu mai pare un loc necunoscut, ci unul în care începi să te descoperi. **(Iordache Amalia-Andreea)**

Faptul că sunt boboc moisilist mă face să mă simt foarte fericită și entuziasmată. Pentru mine, este un început plin de oportunități, oameni noi, profesori noi și experiențe frumoase care mă vor ajuta să mă dezvolt. Chiar dacă uneori am emoții sau mă simt puțin nesigură, știu că toate aceste lucruri fac parte dintr-un început important. Sunt mândră că fac parte din această școală și cred că voi avea multe amintiri frumoase, momente speciale și prietenii noi. De asemenea, sunt sigură că voi învăța multe lucruri interesante și că voi avea parte de activități care mă vor face să mă simt bine. Abia aștept să descopăr tot ce îmi va aduce această perioadă și să mă bucur de fiecare experiență. **(Avram Eva-Maria)**

Mie îmi place Liceul „Grigore Moisil”, deoarece are profesori care explică bine și clar, sunt condiții bune de învățare, copiii sunt deștepți și te ajută să evoluezi frumos. **(Neacșu Radu)**

GÂNDURI DE BOBOC MOISILIST

Am fost primită cu căldură de colegi și de profesori, iar asta m-a făcut să mă simt mai încrezătoare încă din primele zile. Deși am avut emoții la început, atmosfera prietenoasă m-a ajutat să mă adaptez mai repede. Liceul mi se pare un loc plin de oportunități, unde fiecare zi aduce ceva nou de învățat. Îmi place că pot descoperi lucruri interesante și că încep, pas cu pas, să îmi găsesc locul aici. Sunt la început de drum, dar mă bucur că fac parte din această comunitate și abia aștept să văd ce urmează. **(Bercea Ada-Maria)**

Îmi place să fiu boboc la Liceul Teoretic „Grigore Moisil” pentru că simt că am pășit într-un loc unde pot să cresc și să devin o versiune mai bună a mea. Totul este nou și interesant, de la materii până la colegi, iar fiecare zi aduce experiențe diferite. **(Cabuz Miruna-Antonia)**

Coridorul miroase a caiete noi. Aud „probleme de logică” și simt fluturi. Tastatura e tare, codul dă erori, dar primul „Merge!” îl țin minte toată ziua. În pauză pierd șapca, râd, o găsesc. Aici toți greșim, dar tot îmi place. Sunt mândră că sunt boboc la „Moisil”. **(Luca Mara)**

Cred că această școală este minunată. Colegii mei sunt drăguți și, împreună, alcătuim un colectiv unit și echilibrat. Profesorii, pe de altă parte, sunt calmi, înțelegători și răbdători cu noi. Îi iubesc pe toți foarte mult. **(Calotă Ana-Sofia)**

Primele săptămâni la Liceul „Moisil” au fost un amestec de emoții, de la teama de necunoscut până la entuziasmul de a face parte dintr-o comunitate atât de renumită. Clădirea, profesorii și noii colegi mi-au dat senzația că am intrat într-o lume în care performanța și prietenia merg mână în mână. Deși temele și proiectele par provocatoare, spiritul moisilist te motivează să nu renunți. Cea mai mare provocare a fost să găsesc echilibrul între informatică, matematică și timpul liber. Dar, văzând cluburile și activitățile extrașcolare, sunt sigur că acești patru ani vor fi de neuitat. Sunt mândră că sunt boboc la „Moisil”. **(Donea Patricia)**

Sunt elev în clasa a V-a și sunt foarte bucuros că pot învăța la acest liceu minunat. Fiind un copil sociabil, m-am acomodat repede și mi-am făcut mulți prieteni. Am învățat că prin progres, ambiție și perseverență se poate ajunge la succes. **(Dobre Matei-Constantin)**

Bobocul moisilist sunt eu, Ana-Maria. Sunt ca o floare mică ce abia începe să crească. Uneori sunt timidă, dar sunt și curioasă și vreau să descopăr lumea. Chiar dacă îmi este puțin frică, merg mai departe și învăț lucruri noi. Așa cresc frumos, pas cu pas. **(Năparu Ana-Maria)**

GÂNDURI DE BOBOC MOISILIST

Sunt abia la început de drum și, cu toate acestea, simt că port în mine greutatea și frumusețea unui început care mă va defini. Sunt boboc moisilist, iar acest cuvânt, aparent simplu, capătă pentru mine o semnificație adâncă. Nu este doar o etapă, ci o stare de spirit, un echilibru fragil între teamă și curaj, între necunoscut și dorința de a-l înțelege.

În prima zi în care am pășit pe poarta școlii, lumea mi s-a părut mai mare decât oricând. Nu doar prin dimensiuni, ci prin sens. Totul părea încărcat de o energie aparte: vocile elevilor, pașii grăbiți, foșnetul caietelor, toate alcătuiau o simfonie a începutului. Eu eram acolo, o parte mică dintr-un întreg vast, dar suficient de conștientă încât să simt că acest loc va deveni, în timp, o parte din mine.

Coridoarele lungi păreau drumuri fără sfârșit, iar fiecare ușă ascundea o lecție, o provocare, o nouă descoperire. La început, m-am simțit pierdută în acest labirint al cunoașterii. Dar, pas cu pas, am început să înțeleg că nu trebuie să știu totul din prima. Că a învăța înseamnă, înainte de toate, a avea răbdare cu tine însuși.

Pereții școlii nu sunt doar martori tăcuți, ci păstrători ai unor povești nespuse. Îmi imaginez generații întregi de elevi care au stat în aceleași bănci, care au avut aceleași emoții, aceleași îndoieli, aceleași visuri. Mă gândesc că fiecare dintre ei a lăsat o urmă invizibilă, iar acum eu pășesc peste acele urme, continuând o poveste începută cu mult înaintea mea.

Orele sunt mai mult decât simple momente de învățare. Sunt încercări ale voinței mele, exerciții ale minții și ale răbdării. Uneori simt că sunt pusă în fața unor obstacole prea mari pentru mine. Dar exact atunci apare dorința de a demonstra că pot. Nu altora, ci mie însămi.

Sunt zile în care oboseala își spune cuvântul, în care gândurile devin haotice, iar concentrarea pare să fugă de mine. Sunt momente în care îmi vine să mă opresc, să las totul deoparte. Dar apoi îmi amintesc de ce am început. Îmi amintesc de acel prim pas, de acea emoție care m-a făcut să vreau mai mult.

Profesorii sunt mai mult decât surse de informație. Sunt, uneori fără să știe, cei care ne aprind dorința de a cunoaște. O explicație spusă cu pasiune poate transforma o lecție banală într-o revelație. Iar acele momente rămân întipărite în minte, devenind puncte de sprijin în drumul nostru.

Colegii mei sunt oglinda acestei etape. Fiecare dintre noi este diferit, dar toți suntem uniți de același început. Învățăm împreună nu doar lecții din manuale, ci și lecții despre prietenie, despre respect, despre cum să fim mai buni unii cu alții.

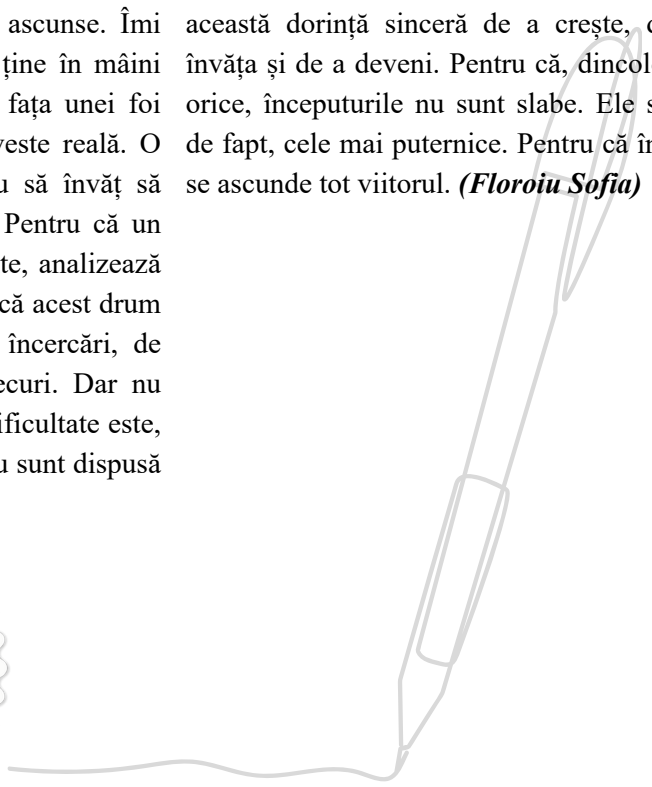
Dar dincolo de toate acestea, există o lume care îmi aparține în totalitate: lumea cuvintelor. Scrisul nu este pentru mine doar o activitate. Este o nevoie. Este modul meu de a înțelege ceea ce simt, de a da sens lucrurilor care uneori par prea complicate pentru a fi rostite.

GÂNDURI DE BOBOC MOISILIST

Când scriu, simt că timpul încetinește. Gândurile mele, care altfel se împrăștie, se așază în rânduri ordonate, ca niște soldați ai imaginației. Fiecare cuvânt devine o punte între ceea ce sunt și ceea ce aș putea deveni. Literatura este refugiul meu. În paginile unei cărți găsesc nu doar povești, ci și răspunsuri. Uneori mă regăsesc în personaje, alteori învăț din greșelile lor. Fiecare carte citită îmi deschide o fereastră spre o altă lume, dar, în același timp, mă ajută să o înțeleg mai bine pe a mea.

Visul meu este clar, chiar dacă drumul până la el este încă în ceață: vreau să devin jurnalistă. Nu pentru faimă, nu pentru recunoaștere, ci pentru puterea de a spune adevărul. Pentru șansa de a transforma realitatea în cuvinte și de a aduce la lumină lucruri care altfel ar rămâne ascunse. Îmi imaginez cum, într-o zi, voi ține în mâini un reportofon sau voi sta în fața unei foi albe, pregătită să spun o poveste reală. O poveste care contează. Vreau să învăț să observ, să ascult, să înțeleg. Pentru că un jurnalist nu doar scrie, el simte, analizează și transmite mai departe. Știu că acest drum nu este ușor. Va fi plin de încercări, de momente de îndoială, de eșecuri. Dar nu mă sperie. Pentru că fiecare dificultate este, de fapt, o lecție ascunsă. Iar eu sunt dispusă să învăț.

A fi boboc înseamnă a fi la începutul tuturor acestor încercări. Înseamnă a nu avea încă toate răspunsurile, dar a avea curajul de a le căuta. Înseamnă a greși, a învăța și a merge mai departe. Uneori mă privesc și văd doar un copil care încearcă să înțeleagă lumea. Alteori, însă, simt că în mine există deja o versiune mai matură, mai sigură, care așteaptă să iasă la lumină. Poate că acum pașii mei sunt mici și uneori nesiguri. Poate că încă mai am multe de descoperit, de învățat, de înțeles. Dar știu că fiecare zi mă apropie de ceea ce vreau să devin. Și într-o zi, voi privi înapoi la aceste momente. La emoțiile mele, la temerile mele, la visurile mele de acum. Și voi zâmbi, știind că totul a început aici, în aceste gânduri de boboc moisilist, în această dorință sinceră de a crește, de a învăța și de a deveni. Pentru că, dincolo de orice, începuturile nu sunt slabe. Ele sunt, de fapt, cele mai puternice. Pentru că în ele se ascunde tot viitorul. *(Floroiu Sofia)*

Despre Liceul Teoretic „Grigore Moisil” Tulcea se știe deja că este o „pepinieră” pentru fazele naționale ale olimpiadelor și concursurilor școlare de la diverse discipline: de la matematică, limba română, limba latină, limbi străine la geografie, biologie, chimie, educație fizică, informatică și chiar lingvistică și robotică, nu este domeniu în care elevii noștri să nu fie pe podium. Aceste performanțe sunt posibile doar datorită unui tandem educațional profesor-elev care se bazează pe empatie, spirit de competiție, seriozitate, dedicare și...multe ore de muncă- ingredientul secret. Și anul acesta am cules roadele muncii noastre .

Suntem mândri de corpul nostru profesoral care este mereu deschis pentru autodepășire și de elevii care își doresc să facă performanță în diverse domenii. Câțiva dintre acești elevi au doit să împărtășească câteva gânduri . ..Cine sunt ei?

ILIE IOANA

• Care este mottoul tău în viață?

Trăiește astfel încât să îți creezi amintiri, nu regrete. Încearcă cât mai multe, descoperă și bucură-te de fiecare oportunitate.

• A fi moisilist:

Pentru mine, a fi moisilist înseamnă a fi implicat și doritor de a învăța și cunoaște lucruri noi. Înseamnă să faci parte dintr-o comunitate apropiată care se respectă și care se susține reciproc.

• Un gând pentru profesorii tăi:

Vă multumesc pentru sprijinul acordat, pentru îndrumare și toate momentele în care m-ați susținut pe mine și pe colegii mei. Fără ajutorul dumneavoastră nu aș fi reușit să fac multe din lucrurile care mă pasionează.

Olimpiada Națională de Istorie

• Un gând pentru colegii moisiliști:

Vă multumesc pentru sprijinul acordat, pentru îndrumare și toate momentele în care m-ați susținut pe mine și pe colegii mei. Fără ajutorul dumneavoastră nu aș fi reușit să fac multe din lucrurile care mă pasionează.

EVTEI IOANA IULIA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Orice pasezi mai departe ti se va întoarce înapoi cand îți va fi mai greu.

- **A fi moisilist:**

Nu înseamnă să fii definit doar de prestigiul sau emblema liceului, ci de omul care alegi să devii pe parcursul anilor. Înseamnă să rămâi perseverent chiar și atunci când presiunea este mare, să continui să încerci indiferent de note, comparații sau așteptările celor din jur. Emblema unui liceu poate inspira respect, dar adevărata valoare vine din munca, ambiția și caracterul fiecărei persoane.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Deși nu se vede întotdeauna, elevii chiar încearcă. Nu putem fi perfecți la fiecare materie și nu reușim mereu să fim cei mai buni, însă mulți dintre noi depunem eforturi constante pentru nota aceea mare, pentru răspunsul bun de la tablă sau pentru a vă face mândri. Zilele se adună, temele și testele se suprapun, iar uneori devine greu să ținem pasul cu toate. Chiar dacă nu vom fi cei mai buni la fiecare lecție, încercăm să dăm tot ce putem. De aceea, vă mulțumim pentru răbdarea, înțelegerea și sprijinul pe care ni le oferiți zi de zi.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Încercați tot și toate. Înscrieți-vă la toate olimpiadele care vă atrag, concursuri, activități, centre de voluntariat orice care sa va ajute să cunoașteți mai multă lume, să ieșiți din carapacea voastră si sa căpătați cât mai multe cunoștințe si aptitudini. Toate acestea vă vor ajuta să va dezvoltați mai departe.

Concursul Național "Ars Nova" de Creație Literară (Premiul al 3-lea pe categoria de varsta a IX a - a X- a) și Concursul Național de Discurs Public în Limba Engleză "ESU" (Regionala, Premiu de participare)

TOCANIE MARIA- FLORENTINA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Nu este suficient să dobândești înțelepciune, este necesar să o și folosești. (Marcus Tullius Cicero)

- **A fi moșilist:**

A fi moșilist nu înseamnă doar a purta cele 12 stele în piept, ci și a face în așa fel încât fiecare dintre ele să strălucească prin ceea ce ești.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Un copil are două "aripi": părinții și profesorii. Când acestea îl ajută să își ia avânt, el capătă puterea de a ținti cele mai înalte piscuri. Vă mulțumim pentru fiecare lecție care ne ridică mai sus și pentru încrederea că nicio furtună nu ne va devia zborul.

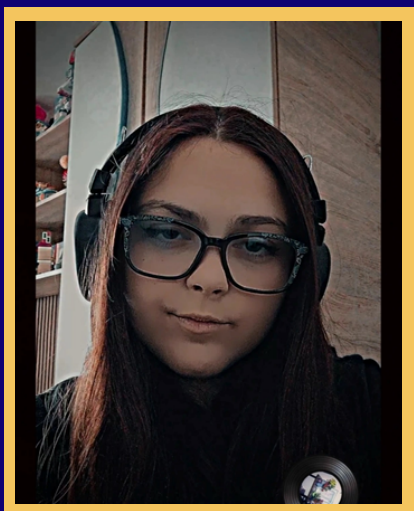
- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Fiți mândri de cât de departe ați ajuns și aveți încredere în cât de departe puteți merge!

Olimpiada de Limba Franceză: Premiul 2 (Etapa Județeană)

Olimpiada de Lectură ca Abilitate de Viață: Locul 4 (Nivelul 1, Etapa Județeană)

Olimpiada de limbi clasice: greaca veche și latina Premiul luat: locul 2

PASCALE CĂTĂLINA-IONELA

- **Care este mottoul tău în viață?**

„Caracterul se vede când nimeni nu privește”

- **A fi moșilist:**

Să faci parte dintr-o familie.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Mulțumesc pentru tot!

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Mersi pentru integrarea în această familie minunată!

TĂNASE TUDOR ȘTEFAN NICOLAS

- **Care este mottoul tău în viață?**

Timpul petrecut făcând ceea ce îți place și simți că te face o persoană mai bună este timp bine folosit.

- **A fi moșilist:**

Să fiu elev la cel mai bun elev din Tulcea

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc mult tuturor care m-au ajutat și m-au pregătit, învățându-mă lucruri noi, și le mulțumesc și persoanelor care au purtat gânduri bune pentru mine.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Puteți și voi să ajungeți la performanța dorită de voi, în domeniul care vă face plăcere vouă. Doar ați ajuns la Moșil!

Olimpiada Națională de Geografie
Premiu Special

RĂDULESCU DRAGOȘ ȘTEFAN

- **Care este mottoul tău în viață?**

„La connaissance n'est pas faite pour comprendre, elle est faite pour trancher.” -Michel Foucault

- **A fi moșilist:**

A nu renunța la visul tău.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc pentru devotamentul și implicarea dumneavoastră!

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Munciți pentru a obține ceea ce vă doriți!

Olimpiada Națională de Limba
Franceză Etapa Națională premiul 2

COJOCARU RIANA

- **Care este mottoul tău în viață?**

“Il faut cultiver notre jardin”-Voltaire (Trebuie să ne cultivăm propria grădină, adică să investim în noi înșine pentru a avea rezultate).

- **A fi moisilist:**

A fi moisilist înseamnă să înveți să îți prețuiești eșecurile și reușitele deopotrivă, deoarece, de cele mai multe ori, nu rezultatul final, ci experiența provocării este adevăratul câștig.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Doresc să le transmit mulțumiri tuturor celor care se implică trup și suflet pentru a face conceptele savante, ideile complexe și teoremele încurcate să ni se pară simple, interesante și poate chiar distractive, căci, în vorbele lui Grigore Moisil, "Se știe că un profesor bun e cel care face ca lucrurile mai grele să ți se pară ușoare".

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Continuați să vă luptați pentru țelurile voastre oricât de dificil ar părea drumul, continuați să munciți chiar dacă ați obosit și, cel mai important, continuați să visați!

Olimpiada de Limba franceza (locul 1 la etapa județeană, Premiu Special la etapa națională), Olimpiada de Limba și Literatura Română (locul 1 la etapa județeană)

ONLE (Etapa județeană) Premiul I

ȘTEFAN MARIA-ALEXANDRA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Pierzi doar atunci când te oprești din a încerca.

- **A fi moisilist:**

Perseverență, caracter și performanță.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumim pentru că sunteți atât profesori, cât și un sprijin important.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Împreună suntem o forță de neoprit.

BRUMĂ CRISTIANA-IOANA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Ficțiunea este minciuna prin care spunem adevărul.

- **A fi moisilist:**

A fi moisilist presupune o remarcabilă adaptabilitate.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc pentru consecvența demonstrată în menținerea unui standard distinct de implicare. Moisilul a fost, fără îndoială, o experiență memorabilă!

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Asemenea lui Grigore Moisil, parcurgeți cu umor o viață considerată solemnă.

Olimpiada "Lectura ca abilitate de viață" Premiul I la etapa județeană
Mențiune și Premiu Special la etapa națională

SMOLEI ANAMARIA

- **Care este mottoul tău în viață?**

„Cu cât știi mai mult, cu atât îți dai seama că știi prea puțin”

- **A fi moisilist:**

Dincolo de un simplu nume, a fi moisilist se reflectă în stilul în care un elev învață, socializează și, mai presus de toate, în mândria pe care acesta o are atunci când reușește să dea acestui titlu o valoare și mai mare, prin reușitele sale.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Deși, din păcate, nu mulți realizează, profesorii au poate una dintre cele mai nobile meserii, pentru că a forma o persoană necesită mult mai mult decât cunoștințe într-un anumit domeniu. Așadar, o mare parte dintr-o reușită, se datorează acestora 😊.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Întotdeauna țintiți mai sus decât ați făcut-o înainte, pentru că a-ți dori cu adevărat ceva reprezintă jumătate din succes.

OLAV, premiul 1 la etapa județeană
IX-X

VASILIU JULIE

- **Care este mottoul tău în viață?**

Fiecare greșală este un pas spre reușită.

- **A fi moșilist:**

A fi moșilist înseamnă ambiție, perseverență și dorința de a evolua constant.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc pentru răbdare, dedicare și pentru că ați crezut în mine.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Aveți încredere în voi și nu renunțați la visurile voastre.

Olimpiada națională la franceză
premiul special

DUMITRACHE LIANA-ANDREEA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Mottoul meu este să încerc mereu să devin cât mai bună. Fie din punct de vedere academic, fie moral, niciodată nu strică să te îmbunătățești. Când mă uit în trecut și observ cât de mult am progresat, indiferent de orice greutate prin care am trecut, am încă un motiv să zâmbesc și să merg tot înainte.

- **A fi moșilist:**

A fi moșilist înseamnă să fii parte din comunitatea liceului, din familia lărgită formată din fiecare dintre noi. Înseamnă să fii săritor, să fii alături de ceilalți când au nevoie, să fii plin de energie pozitivă pe care să o împărtășești cu oricine, oriunde și oricum.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Doresc să le mulțumesc profesorilor mei, fiindcă m-au susținut în tot ce mi-am propus. Chiar dacă uneori a trebuit să prioritizez anumite materii peste altele, în special pentru olimpiadele la care am participat, nu am primit reproșuri și astfel am putut să îmi exploatez potențialul cât mai mult.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Toate lucrurile se întâmplă cu un scop. Uneori, oricât ați munci pentru un anumit lucru, el tot nu se va împlini, chiar dacă voi ați făcut tot ce v-a fost în putință. Chiar și așa, dintr-un eșec înveți exponențial mai mult decât dintr-un câștig. O șansă pierdută înseamnă, inevitabil, o nouă șansă câștigată. Trecutul a trecut, iar singura direcție în care trebuie să vă uitați este în față, în viitor. Totul depinde de voi, iar cel mai important lucru cu care pot să vă sfătuiesc este să nu vă pierdeți niciodată speranța. Astfel, mereu va exista o lumină, oricât ar fi de mică, la capătul tunelului întunecat. :)

premiul I la etapa județeană a Olimpiadei de Limba Engleză,
premiul I la etapa județeană a Olimpiadei de Biologie, Mențiune la etapa națională a Olimpiadei de Biologie și calificare în lotul național largit pentru etapa internațională

FLOROIU ANDA-MARINA

- **Care este mottoul tău în viață?**

“Doubt kills more dreams than failure.”

- **A fi moșilist:**

În opinia mea, a fi moșilist înseamnă să înveți nu doar pentru note, ci pentru cine vei ajunge în viitor.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc că ați avut răbdare să vedeți potențialul din noi chiar și atunci când noi nu îl vedeam.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Să nu ne uităm doar la note, ci și la cât de departe putem ajunge fiecare.

Olimpiada Județeană de Limba Italiană, Mențiune I (81 de puncte)

CONDRATOV CEZAR

- **Care este mottoul tău în viață?**

Aceasta este singura șansă a ta de a trăi, fructifică experiența și caută împlinirea.

- **A fi moșilist:**

Să te implici în activitățile școlare și extrașcolare, căutând să te dezvolti pe tine și pe cei din jurul tău.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc pentru sprijinul acordat, pentru toată munca depusă și pentru compasiunea oferită de-a lungul anilor.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Continuați întotdeauna să munciți pentru a vă atinge obiectivele și aveți mereu speranța că veți reuși.

Olimpiada Județeană de Geografie, premiul 1

CATANOIU CEZAR

- Care este mottoul tău în viață?

Să mă fac cunoscut.

- A fi moșilist:

Să fii printre cei mai buni elevi.

- Un gând pentru profesorii tăi:

Ne cerem scuze pentru momentele când v-am supărat.

- Un gând pentru colegii moșiliști:

Nu lăsați o notă să vă demoralizeze.

Campionatul TYMBARK etapa zonală

TĂNASE MARIA

- Care este mottoul tău în viață?

"You only live once!!

- A fi moșilist:

A fi moșilist înseamnă să îți dai tot interesul pentru concursul la care mergi, concentrându-te foarte mult pe învățat.

- Un gând pentru profesorii tăi:

Mulțumim că aveți mereu încredere în noi! 💖

- Un gând pentru colegii moșiliști:

Nu pierzi nimic dacă încerci! 🙌

Olimpiada de Limba Engleză, punctaj 93

IOSIF OANA

- Care este mottoul tău în viață?

Fă tot ce poți, cu tot ce ai, cât timp mai ai.

- A fi moșilist:

A fi responsabil.

- Un gând pentru profesorii tăi:

Mulțumim că ați ales să creați caractere, nu doar elevi!

- Un gând pentru colegii moșiliști:

Moșiliști astăzi, oameni mari mâine.

Olimpiada Lectura ca abilitate de viață- premiul 3

CONSTANTIN TEODORA

- Care este mottoul tău în viață?

“Dacă te pasionează ceva, nu renunța niciodată”

- A fi moșilist:

Nu numai să visezi, ci să îți îndeplinești visul

- Un gând pentru profesorii tăi:

Le mulțumesc tuturor profesorilor, dar mai ales doamnei profesoare de biologie, Radu Adina, care nu numai că m-a învățat tainele acestei științe, dar m-a și încurajat și mi-a fost alături.

- Un gând pentru colegii moșiliști:

Colectivul clasei mele m-a susținut permanent și mi-a fost alături, de aceea le mulțumesc foarte mult.

premiul al III-lea la Olimpiada Județeană de Biologie, calificată la etapa națională

SAVU RAUL COSTIN

- Care este mottoul tău în viață?

"Niciodată nu te îndoi de capacitățile tale."

- A fi moșilist:

Să te descoperi și să ajungi la potențialul tău maxim.

- Un gând pentru profesorii tăi:

Mulțumesc pentru sprijinul acordat și pentru încrederea în mine.

- Un gând pentru colegii moșiliști:

Intră în competiții cu încredere și curaj și ieși cu experiență.

Concursul de chimie "Lazăr Edeleanu"-Etapa județeană: Mențiune

ACHIMFIEV TEODORA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Totul este posibil în viață dacă ai imaginația necesară de a crede acest lucru.

- **A fi moisilist:**

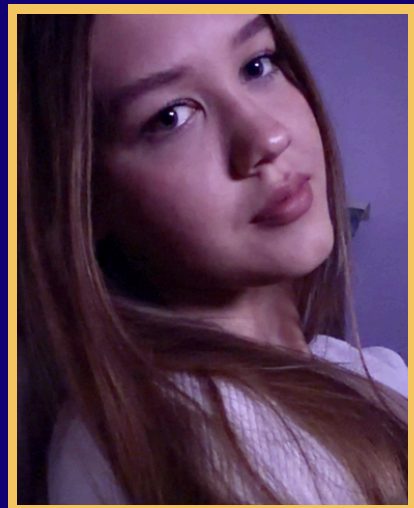
Să înțelegi viața în toate sensurile ei și să o străbați cu dorința de a descoperi.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Mulțumim ca sunteți aici să ne sprijiniți în tot ce facem și ca faceți parte din frumusețea anilor de liceu.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Fiți voi oricând și oriunde pentru ca doar în acest mod puteți să găsiți fericirea vieții.

Olimpiada Interdisciplinară Cultură și spiritualitate românească, premiul 1 etapa județeană (2025-2026)

CALOIANU IULIAN

- **Care este mottoul tău în viață?**

Perseverența este cheia succesului.

- **A fi moisilist:**

A fi moisilist înseamnă să înțelegi că performanța este singurul nostru standard.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumim pentru toată răbdarea și susținerea.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Suntem o echipă și, indiferent de provocări, împreună suntem mai puternici.

Olimpiada Națională de Informatică, Premiu de participare

VAIDA DANIELA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Mai bine încerc și greșesc decât să regret că n-am încercat.

- **A fi moșilist:**

A fi moșilist înseamnă ambiție, muncă și performanță.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc pentru răbdare, sprijin și pentru că ne ajutați să devenim mai buni în fiecare zi.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Pentru colegii mei moșiliști: să nu uităm niciodată de unde am plecat, de momentele petrecute împreună și de faptul că fiecare experiență din liceu ne ajută să devenim mai buni.

Olimpiada de limbi clasice: Greacă veche, Latină, diplomă de participare

PINTILIE MEDEEA

Etapa județeană a olimpiadei de lb. engleza, 75 de puncte.

- **Care este mottoul tău în viață?**

"Nu număra zilele, fă ca zilele să conteze." – Muhammad Ali

- **A fi moșilist:**

Să fii moșilist înseamnă să crești prin educație și experiențe. Un moșilist nu învață doar pentru note, ci pentru a se dezvolta, pentru a-și descoperi pasiunile și pentru a face parte dintr-o comunitate unită.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Le sunt recunoscătoare profesorilor mei pentru timpul, implicarea și încrederea pe care ne-o oferă în fiecare zi.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Colegilor mei moșiliști le doresc să nu uite niciodată momentele care ne-au unit și oamenii care au făcut liceul să se simtă ca o a doua casă.

RUSU BEATRICE-ELENA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Per aspera ad astra!

- **A fi moisilist:**

A pune pasiune si talentul pe același loc cu învățatul, deoarece trebuie să ne concentrăm si pe latura artistică si pe cea intelectuală.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Mulțumesc profesorilor pentru că mi-au oferit un cămin numit "Moisil" si au avut grijă de mine si de pasiunile mele in acest prim an.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Orice este posibil dacă îți dorești, iar încercarea este cea mai bună soluție pentru a învinge frica.

Calificare la faza națională la festivalul de poezie Gellu Naum, locul 2 județean la concursul de statistică si calificare la faza națională, premiul 1 județean la concursul de matematică Adolf Haimovici

ENE MATEI-EMANUEL

- **Care este mottoul tău în viață?**

Studiază intens ceea ce te pasionează, în cel mai original mod posibil.

- **A fi moisilist:**

Să-ți depășești limitele zilnic.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Le mulțumesc pentru pasiunea cu care își desfășoară orele.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Le doresc să-și descopere pasiunile și să le urmeze.

Olimpiada națională de chimie, premiu 1 județeană, participare la națională

POH LAVINIA-ELENA

- **Care este mottoul tău în viață?**

Ad astra per aspera.

- **A fi moisilist:**

Să faci parte dintr-o comunitate activă, altruistă, dar mai ales să te distingi într-o elită.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Mulțumesc pentru toată îndrumarea de care am beneficiat până acum, că am învățat nu numai materiile din programa școlară, dar și cum să o gândesc și să îmi formez propria mea gândire și înțelegere a acestora!

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Nu ezitați să aflați cât mai multe despre voi, chiar și atunci când sunteți atât de siguri cine sunteți!

Olimpiada Națională de Limbi
Clasice: filiera limba latină

BĂLĂȘOI IONUȚ ALEXANDRU

- **Care este mottoul tău în viață?**

Unii au avut condiții, eu am avut ambiție... și aparent a fost suficient.

- **A fi moisilist:**

A fi moisilist înseamnă performanță, mândrie și excelență sub numele unui savant de geniu.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Sunteți mai mult decât dascăli; sunteți mentorii discreți care ne șlefuiesc caracterele și ne deschid porțile cunoașterii. Vă mulțumim pentru răbdarea infinită, pentru nopțile pierdute corectând lucrări și pentru credința neclintită în potențialul fiecăruia dintre noi, chiar și atunci când noi înșine ne îndoiam.

- **Un gând pentru colegii moisiliști:**

Liceul nu este doar despre note și examene, ci despre prietenii care rămân o viață întreagă și despre descoperirea propriei voastre voci. Profitați de fiecare oportunitate, nu vă temeți de eșecuri – pentru că ele sunt doar lecții – și purtați spiritul de moisilist ca pe un pașaport spre succes, oriunde vă va duce viața.

Locu I la faza Națională
Câștigător la Olimpiada
Națională de Proiecte pentru
Consiliile Elevilor „Parteneriat în
educație - Prezent și perspective”

EHIMOV ALEXANDRU

- **Care este mottoul tău în viață?**

Rugăciunea și credința face totul.

- **A fi moșilist:**

Sa fi șmecher.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Sănătate , toate bune.

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Sa fiți fericiți și să vă mulțumiți cu tot ce aveți pentru ca nu știți ce se poate întâmpla în viața

Olimpiada Națională de Religie de Rit
Vechi Olimpiada Națională de Limba Rusă
Maternă

PĂTRAȘCU CRINA-MIRELA

- **Care este mottoul tău în viață?**

„When life gives you lemonades, make mojitos.”

- **A fi moșilist:**

A fi moșilist înseamnă sa fii cea mai buna versiune a ta, să fii ambițios și mereu să îți dorești să avansezi, a nu te da bătut chiar și in situațiile dificile.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Vă mulțumesc pentru efortul depus în educația noastră!

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Amintirile vor rămâne in inimile noastre pentru totdeauna. <3

Olimpiada Națională de Limba
Engleza, premiul II

BANDULA MARIUS LUCIAN

- **Care este mottoul tău în viață?**

Capacitate , Eleganță și Vrăjeala Frumoasă.

- **A fi moșilist:**

Să răspunzi cu brio oricărei provocări.

- **Un gând pentru profesorii tăi:**

Cei mai buni și înțelegători profesori !

- **Un gând pentru colegii moșiliști:**

Odată intrați aici o să luați bacul 100%! Înțelege materia fără să vrei .

Olimpiada Națională de Creativitate
Științifică , Medalie de Bronz

GÂNDURI LA FINAL DE GIMNAZIU

MELNICOV INGRID, CLASA A VIII- A A

Liceul Teoretic “Grigore Moisil” a fost pentru mine ca o alarmă. Alarma care a sunat și m-a atenționat că totul se va schimba, că trebuie să fiu pregătită pentru oportunități și că este momentul să cunosc cum funcționează oamenii din jurul meu. Mai mult decât atât, m-a învățat despre cum mine ca persoană.

”Eu”, cea din clasa a V-a, era speriată, nu știa unde va ajunge în viitor sau cum va parcurge ciclul gimnazial. Acum, însă totul este diferit. Observ, ascult, analizez și iau o decizie înțeleaptă cu multă încredere. În patru ani am înțeles că Moisil este mai mult decât școală, este experiență și dezvoltare.

Profesorii de aici m-au creat. Mi-au dat aripi și m-au făcut să-mi depășesc granițele propriiei minți. Profesoara de limba și literatura română, doamna Agache Oana, a fost îndrumătorul meu pe parcursul acestor ani. M-a ghidat atât spre diferite olimpiade și concursuri, dar, fără a-și da seama, m-a ajutat și să învăț cum să gestionez foarte multe situații dificile din viața mea personală. Vocea ei caldă și unele cuvinte spuse în timpul orelor mă făceau să tresar sau să rămân cu un “Oare care sunt sensurile ascunse?” la sfârșitul orei. Astfel, mi-a deschis mintea și pentru aceasta îi mulțumesc!

La Moisil am înțeles câte oportunități îmi poate oferi viața: Programul Erasmus+ este un program educațional perfect pentru elevii care doresc să-și valorifice abilitățile și să se autocunoască, ajutându-i la propria devenire. În cadrul gimnaziului am reușit să fac parte și din echipa de majorete a

liceului care, din nou, mi-a oferit șansa de a îmbina școala și viața socială.

În clasa a V-a am crezut că Moisil este liceul care creează doar medici, avocați, ingineri etc. Acum însă, în clasa a VIII-a, mi-am dat seama că Moisil este mai mult decât școală. Cadrele didactice creează Oameni, nu simpli angajați, stimulează dorința copiilor de a experimenta, oferă sfaturi elevilor despre felul în care se pot dezvolta, nu doar despre cum să cum să învețe la o materie, iar uneori au rolul de psiholog, nu doar rolul de a-i ajuta pe unii să devină.

Este special acest liceu pentru mine, deoarece timp de patru ani l-am considerat “Acasă”. Nu, nu a doua mea casă, ci singurul loc în care “armonia din familie” era simțită atât în rândul elevilor, cât și în relația cu profesorii, singurul loc în care cadrele didactice auzeau mai des decât părinții un “Mă puteți îndruma în acest aspect? chiar îmi doresc să reușesc.” Este și locul în care am reușit să mă accept și să mă apreciez așa cum sunt.

Îmi doresc să urmez și liceul în cadrul Liceului Teoretic “Grigore Moisil” pentru că știu că doar în acest mod pot continua ce a fost construit în gimnaziu, cu aceiași profesori, doar cu o superioară înțelegere din partea mea.

EMOȚII, EMOȚII, MULTE EMOȚII!!

PÂRCĂLĂBESCU AMALIA-MARIA, CLASA A VIII-A B

Iată, au trecut patru ani de gimnaziu! Probabil că s-au furișat, pentru că nu am realizat cât de repede s-a scurs timpul. Acum așteptăm să treacă – de-ar trece odată! - Evaluarea Națională și apoi vom fi liceeni. Liceul ne așteaptă cu noi provocări, cu noi prieteni, cu noi profesori, cu alte materii, cu alte teme despre care, din nou, vom spune că sunt prea multe...

Parcă ieri, începutul clasei a V-a mi-a oferit prima întâlnire cu acest liceu. Nu a fost un an dificil, mi-am cunoscut colegii și am avut ocazia să aflu mai multe despre mine. Un an mai târziu, ne-am mutat sub acoperiș străin și am aflat ce înseamnă un liceu tehnologic. Am făcut cunoștință cu faimoasa capră, apoi, cu princhideii de la grădiniță.

După doi ani petrecuți departe, am început clasa a VIII-a în școala noastră, acum renovată, adică „acasă”. La începutul anului școlar am explorat clădirea și am ajuns să o cunosc mult mai bine decât o făcusem în clasa a V-a. M-am simțit entuziasmată și pregătită să scriu un nou capitol. Dar aproape imediat mi-am dat seama cât de aproape eram de încheierea acestor ani de gimnaziu. Chiar dacă nu a mers totul, întotdeauna, așa cum speram și doream și a trebuit să fac față unor provocări, aceasta a fost una dintre cele mai frumoase perioade.

În cei patru ani, am avut profesori minunați, care ne-au îndrumat spre știință, frumos, adevăr și respect. Personal, am simțit susținerea tuturor profesorilor, în decursul acestor ani. Încă din clasa a V-a, am fost interesată de matematică, și am beneficiat de ajutorul domnului profesor Lucian Petrescu. .

Apoi a apărut pasiunea pentru literatură. Cu îndrumarea doamnei profesoare Lavinia Pavel, am obținut premiul al treilea, la secțiunea „roman” a concursului de creație „Tinere condeie”. Nu în ultimul rând, aș aminti pasiunea pentru istorie, care s-a dezvoltat sub îndrumarea domnului profesor Ivan Sizoi. Le sunt recunoscătoare tuturor celorlalți profesori.

Acum va trebui să mă despart de unii dintre colegii cu care mi-am petrecut cei patru ani. Au fost ore de curs, excursii, activități școlare și multe alte momente care au transformat clasa într-o adevărată comunitate. Îmi vor rămâne în minte momente „memorabile”, precum cele când câțiva colegi au sărit peste pervazul clasei, deoarece o superstiție spune că vor avea noroc la școală, sau când a sunat RoAlertul tuturor claselor de la parter. Gândul despărțirii mă întristează... Știu că pe unii nu îi voi mai vedea atât de des, dar sper să păstrez legătura cu ei și în viitor. .

Și dacă tot am deschis acum drumul emoțiilor, gândindu-mă la ce mă așteaptă, devin un pic nesigură la ideea viitorului. Imaginea optimistă este cea în care, în clasa a IX-a, sunt tot aici, privind totul cu același entuziasm ca în trecut și bucurându-mă de anii mei de liceu

„NON SCHOLAE, SED VITAE DISCIMUS” – SENECA

RUSE RĂZVAN-FLORIN CLASA A XII-A B

Sfârșitul liceului marchează încheierea unei perioade în care încă îți mai poți permite să copilărești. Odată cu trecerea timpului, fiecare dintre noi se dezvoltă și își construiește viața pe care și-o dorește. Această etapă vine, totodată, cu un amestec de nostalgie și presiune. Presiunea a fost prezentă pe tot parcursul clasei a XII-a. Deodată, toată lumea se așteaptă ca fiecare elev să știe exact ce vrea să facă pentru restul vieții lui. Devine dificil să te bucuri de ultimele momente la școală când, în fiecare zi, cineva îți amintește de bacalaureat și de admitere.

Văd finalul liceului și ca pe un prilej de a o lua de la capăt, într-un nou oraș, printre oameni noi și provocări noi. Prima impresie este foarte importantă; nu ai dreptul la o a doua încercare, iar un nou început îți oferă șansa să folosești tot ceea ce te-a învățat liceul în fața unor situații diferite.

Liceul mi se pare o ultimă pregătire pentru viață: aici înveți cum să îți gestionezi timpul, cum să relaționezi cu cei din jur, cum să lucrezi armonios într-o echipă și cât de important este respectul față de profesori. Pentru mine, liceul a fost o adevărată provocare. Vin din comuna Greci, iar orașul îmi era complet necunoscut la început; nu știam aproape nimic despre el. Mă bucur că am ales să vin la acest liceu, departe de casă, pentru că această experiență a devenit, în același timp, o pregătire pentru următorul mare pas: mutarea în București, pentru facultate.

Bacul este ultimul prag, cel care face delimitarea între viața de elev și cea de student, dar și între stres și relaxare. Ne pregătim continuu pentru el, iar așteptările sunt mari, astfel că presiunea asupra elevilor este considerabilă. Tot aud din partea studenților că examenul de bacalaureat nu este atât de dificil și că nu ar trebui să fim atât de stresați; și tind să îi cred.

Viitorul este incert, dar fiecare dintre noi încearcă, acum, să ajungă la succes. Ne străduim să avem o carieră, să ne mutăm în propria casă, să ne începem viața de adulți și să ne construim viitorul în funcție de propriile preferințe și nevoi. Nu știu ce îmi rezervă viitorul, dar știu că mă voi adapta oricăror momente dificile, atâta timp cât voi fi înconjurat de oameni care mă apreciază și mă acceptă așa cum sunt.

DE LA MOISIL, ÎN INIMA EUROPEI

BĂSĂU RADU-MARIAN (PROMOTIA 2018-2022)

Moisilist din 2018, după un examen de clasa a VIII-a care mi-a lăsat viitorul academic sub semnul întrebării, am ales profilul Matematică-Informatică.

Gândeam pragmatic: de aici pot merge ori spre Politehnică, ori spre Medicină. Credeam că iubesc matematica și știam că „cea mai bună matematică” se face, desigur, la Moisil.

Îmi amintesc începuturile mele în voluntariat. Aveam deja doi ani de activitate într-un ONG de tineret din Tulcea, iar la nivel național tocmai devenisem coordonator local. Cea mai mare temere era că, odată ajuns la Moisil, nu voi mai ridica ochii din cărți și va trebui să renunț la activitățile extrașcolare. M-am înșelat. Profesorii de aici promovează activ spiritul civic, fiind mereu deschiși să ajute.

În primul an de liceu mi-am făcut foarte mulți prieteni. Am plecat în excursie cu clasa în Școala Altfel, am câștigat campionatul de volei pe liceu, am luat locul trei la cel de fotbal. În clasa a 9-a m-am și îndrăgostit de o colegă și am participat la bal unde am câștigat “Mister Popularitate”. Am trăit serialul “Liceeni” la maxim, iar viața mea de liceu părea că va fi extraordinară.

În clasa a X-a, m-am alăturat echipei de robotică. Ne-am pregătit robotul timp de cinci luni pentru regionala de la Iași, dar, cu două zile înainte de plecare, școala s-a închis din cauza pandemiei. Inițial, ne-am bucurat de „vacanța” neașteptată, jucând Minecraft pe serverul clasei 10A, dar am realizat rapid că profesorii erau deja cu un pas înainte. În câteva ore, aveam conturi Google Workspace și acces la Classroom. Școala online a fost o provocare: îmi amintesc orele de Biologie de la 7 dimineața, cu camera pornită, în timp ce

cu camera pornită, în timp ce sora mea făcea genuflexiuni la ora de sport în aceeași cameră. Totuși, am învățat să colaborăm pe Discord, transformând temele în momente de socializare.

Și așa am dus-o până am terminat a 10-a. În următorul an am făcut orele în regim Hibrid, așa că am reușit să ne vedem mai mult. Atunci mi-am dat și seama de un lucru care mi-a schimbat complet viziunea, și m-a băgat în panică: nu îmi plăcea deloc matematica. Eu, care în gimnaziu am fost la olimpiadă, acum nu mai înțelegeam nimic. Nu știam ce să fac cu viața mea, deloc. Descoperisem că îmi place foarte mult ora de limba română. Deși în liceu, la profilul real, impresia era că la limba română nu ar trebui să fie o oră la care să îți bați prea mult capul, nouă ne era mai frică de ora aceea decât de cea de matematică. Și nu ne era frică de profesoară, ci ne era frică să nu o dezamăgim. Investise foarte mult timp în noi, dădeam teste săptămânal, lunar trebuia să prezentăm o carte, uneori făceam și gramatică (deși nu era în programă, voia să se asigure că scriem corect). Atunci am descoperit că îmi place să vorbesc în fața publicului, să scriu texte, să pregătesc discursuri.

În vacanța dintre a 11-a și a 12-a am absolvit cursul Training of Trainers, deci eram trainer de tineret cu acte în regulă. Una dintre probe a fost chiar vorbitul în public, moment în care pot să zic că nu am mai avut nicio emoție (nu era presiunea la fel de mare precum cea de la română, oricum). În perioada în care eram încă indecis în privința viitorului meu academic, de nicăieri a apărut un proiect nou în școală, Dacă nu

DE LA MOISIL, ÎN INIMA EUROPEI BĂSĂU RADU-MARIAN (PROMOTIA 2018-2022)

mă înșel, proiectul se numea “Avocat în liceul meu”. Atunci au venit, în diferite săptămâni, avocați din Tulcea pentru a ne oferi ore de educație juridică. Cred că am participat la trei astfel de ore, în cadrul cărora învățam din ce în ce mai multe lucruri despre universul juridic. Și așa mi-am dat seama că asta vreau să fac. Vreau să vorbesc mult, dar să vorbesc bine, folosind acei termeni grei din drept.

Am vrut să urmez studii în străinătate. Am avut susținerea tuturor cadrelor didactice și a doamnelor de la secretariat. M-am răzgândit... Nu mai plec din țară, dau la Drept la București, vreau să profit de învățământul românesc, care până acum nu m-a dezamăgit! Ultimul pas era examenul de bacalaureat, frica oricărui elev în an terminal. Am fost foarte pregătit de acest examen, luând note pe care atât eu, cât și profesorii mei le-am preconizat aproape la perfecție.

În timpul ultimului an de liceu am avut două evenimente notabile, dar care au trezit sentimente mixte în sufletul meu:

-Am organizat, alături de colegi din toate celelalte clase și de câțiva profesori supraveghetori, balul bobocilor. A ieșit un succes, o seară pe care tineri din toată Tulcea nu au uitat-o nici până acum.

-A izbucnit Războiul Ruso-Ucrainean. Liceul Teoretic “Grigore Moisil” s-a mobilizat foarte rapid, contribuind la ajutor umanitar la punctul de trecere a frontierei de la Isaccea. Am fost selectat, alături de alți colegi, să întâmpinăm vieți care au fugit de acasă de frica războiului.

Așa m-am convins că am câteva abilități la care am lucrat în tot timpul meu de

adolescent și de care dacă nu aș fi fost la Moisil, nu cred că le-ș fi fructificat. Mă descurc foarte bine în proiect management (organizarea balului), situații de criză, lucrul cu și pentru tineri și vorbitul în public.

Astăzi sunt în ultimul an de Drept, cu examenele de final la ușă. Nu am avut nicio restanță și am învățat mereu de plăcere, semn că îndrumarea pe care am primit-o de la cadrele didactice a fost cea potrivită.

Anul trecut am împlinit 5 ani de când sunt în Board-ul Executiv al ONG-ului național în care am activat de când eram în liceu. Acum organizez evenimente de dezvoltare personală pentru tineri din toată țara, în special pentru cei din medii rurale, care nu au astfel de oportunități în viața de zi cu zi.

Din Noiembrie 2025 am făcut transferul din direcția de proiecte în cea de relații internaționale. Nu pentru că m-am săturat de proiecte de tineret, ci pentru că am început să le pun în practică și peste hotare. Am fost ales în funcția de Președinte al regiunii Europene a ONG internațional de tineret, cu organizații membre din toată lumea.

În prezent fac drumuri lunare între orele de curs de la facultate și țări europene în care în liceu doar visam să ajung. Uneori chiulesc de la seminare, dar chiulesc pentru a reprezenta tineretul în fața Parlamentului și a Comisiei Europene sau pentru a strânge tineri din colțurile Europei, în scopul conturării unui viitor călduros și sigur.

Sunt profund recunoscător cadrelor didactice ale Liceului Teoretic “Grigore Moisil” Tulcea, care m-a ajutat să ajung cine sunt. M-am ajutat să nu-mi fie teamă de drumul ales, mi-a conturat alegerile și mi-a dat încredere că pot să fac tot ce-mi propun. Este liceul meu și tot timpul va avea un loc special în inima mea. Aici am legat prietenii care au depășit bariera celor 4 ani de liceu, care se mențin și azi, cu colegi moisiști ce au o carieră cel puțin la fel de promițătoare precum a mea.

DE CE NE E FRICĂ SĂ FIM NOI ÎNȘINE?

În viața de zi cu zi, ajungem de multe ori să nu fim exact așa cum suntem în realitate. Ne schimbăm comportamentul în funcție de persoanele din jur, spunem doar ce „dă bine” și evităm să ne arătăm complet. Deși pare ceva minor, în spate stă o întrebare importantă: de ce ne e atât de greu să fim noi înșine?

1.Frica de judecată:

Unul dintre cele mai mari motive este teama de a fi judecați. Ne gândim constant la cum ne văd ceilalți și la ce ar putea spune despre noi. Din această cauză, preferăm să ne adaptăm și să nu ieșim în evidență prea mult. Uneori alegem să tăcem sau să fim de acord cu ceilalți, chiar dacă nu simțim asta cu adevărat.

2.Nevoia de a fi acceptați:

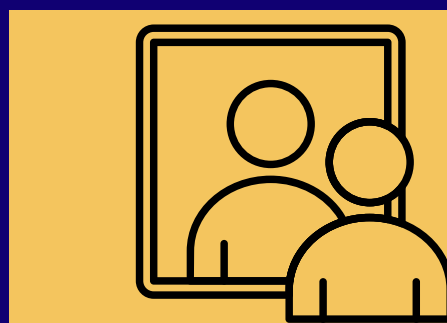
Mai ales în liceu, dorința de a aparține unui grup este foarte puternică. Fie că este vorba despre prieteni sau colegi, vrem să fim acceptați și incluși. Din acest motiv, ajungem să ne schimbăm stilul, interesele sau modul de a vorbi, doar ca să ne potrivim cu cei din jur.

3.Influența social media:

Rețelele sociale accentuează această problemă. Vedem zilnic oameni care par siguri pe ei și perfecți, iar asta ne face să ne comparăm constant. În loc să ne acceptăm așa cum suntem, încercăm să devenim o versiune care credem că va fi mai apreciată.

4.Teama de a greși:

A fi tu însuți înseamnă și să îți asumi riscul de a nu fi plăcut de toată lumea. Pentru mulți, acest lucru este dificil. De aceea,

alegem varianta „sigură” – aceea de a nu ieși prea mult în evidență și de a evita situațiile în care am putea fi criticați.

În timp, faptul că nu suntem noi înșine poate duce la frustrare. Putem avea impresia că nu suntem înțeleși sau că oamenii nu ne cunosc cu adevărat. Relațiile devin mai superficiale, iar încrederea în sine scade.

Chiar dacă nu este ușor, autenticitatea este importantă. Atunci când ești sincer, atragi oameni care te acceptă pentru cine ești cu adevărat, nu pentru o imagine creată. În plus, începi să te simți mai confortabil cu tine și mai sigur pe propriile alegeri.

În concluzie, frica de a fi noi înșine este ceva normal, mai ales în perioada liceului. Totuși, pe termen lung, este mai important să fim autentici decât să încercăm să fim pe placul tuturor. Până la urmă, nu putem controla ce cred ceilalți, dar putem controla cât de sinceri suntem cu noi înșine.

IMPORTANȚA SĂNĂTĂȚII EMOTIIONALE ÎN RÂNDUL TINERILOR

MORARU DAVID, CLASA A XI-A E

Studiile recente au demonstrat o creștere îngrijorătoare a ratei stresului, anxietății și depresiei în rândul elevilor. Acestea sunt un rezultat al cumulării unor factori precum bullyingul, cyberbullyingul, standardele de frumusețe nerealiste de pe social media și presiunea academică. Pentru fiecare dintre cauzele enumerate există metode prin care adolescentul își poate menține starea de echilibru emoțional. Deși importanța sănătății psihologice este deseori minimalizată, trebuie reținut faptul că este prioritară în ceea ce reprezintă bunăstarea elevului în unitatea de învățământ. De aceea, liceul nostru a demarat diferite inițiative de promovare a mental health-ului.

Una dintre cele mai mari probleme pe care o regăsim în școlile din România este bullyingul și cyberbullyingul. Acest fenomen s-a remarcat în special, în ultimii ani, chiar și în județul nostru. Astfel, au apărut campanii împotriva violenței în școli. Doamna profesor consilier școlar Nicola Dumitra a coordonat activitatea “Împreună prin curaj”, prin intermediul căreia a reușit să stabilească o comunicare eficientă între elevi și cadrele didactice. Este important pentru tineri să știe că nu sunt niciodată singuri, iar orice problemă cu care s-ar confrunta poate fi discutată și rezolvată.

Stima de sine este strâns legată de sănătatea emoțională a fiecăruia. Standardele actuale de frumusețe au fost stabilite de influenceri și mass-media. De cele mai multe ori, personaje de șaptesprezece sau optsprezece ani sunt interpretate de actori care au cu mult peste douăzeci de ani, poate chiar se apropie de treizeci.

Totuși, majoritatea tinerilor nu văd asta. Ei observă doar cât de atractive sunt persoanele din film sau serial și își autoinduc standarde greu, poate chiar imposibil de atins la vârsta lor, fără să realizeze că cei pe care îi admiră au avut ani de zile de antrenament în spate. Pentru asta, este necesar ca adolescenții să treacă prin filtrul gândirii ceea ce privesc, înainte de a-și seta ca obiectiv estetic imaginea de pe ecran.

Mulți elevi se plâng de nereușita academică, fără să ia în calcul faptul că e posibil să aibă rezultate nesatisfăcătoare la materii care să nu se afle în aria lor de interes. Cel mai important pentru aceștia este să realizeze că perfecțiunea școlară este imposibil de atins. Fiecare are propriile domenii de interes și nu ai cum să excelezi în cele care nu te pasionează. Pentru aceasta e necesar să înțelegem că și profesorii sunt dedicați materiilor pe care le predau, fiind pasiunea lor încă de când erau de vârsta noastră. De aceea, unora le este mai greu să înțeleagă când noi nu aratăm atenția pe care și-ar dori să o oferim.

Organizarea de activități care promovează mental health-ul a devenit o prioritate și pentru consiliul școlar al elevilor. S-a discutat importanța abordării deschise a sănătății mintale, ca măsură preventivă împotriva fenomenelor extreme (precum ideea suicidară), pe fondul presiunii academice și al stresului emoțional. S-a setat ca obiectiv încurajarea elevilor să ceară ajutor fără teamă de judecată și informarea elevilor despre cum pot recunoaște semne de depresie sau anxietate în comportamentul colegilor lor.

OPȚIONALUL DE LIMBA ITALIANĂ „INSIEME”

RADU DANIEL-CRISTI, CLASA A XI-A E

Experiența mea la opționalul de limba italiană „Insieme” a fost una deosebită și plină de descoperiri, devenind în timp una dintre cele mai frumoase activități din parcursul meu școlar. Alegerea acestui opțional nu a fost întâmplătoare. Împreună cu colegii mei, am decis să studiem limba italiană deoarece ne-a atras sonoritatea ei plăcută și apropierea de limba română, care ne-a oferit încredere că o vom putea învăța mai ușor. În plus, cultura italiană cunoscută pentru artă și muzică ne-a stârnit curiozitatea și dorința de a descoperi mai mult.

Denumirea opționalului, „Insieme”, are o semnificație specială. În limba italiană, „insieme” înseamnă „împreună”, iar acest cuvânt reflectă perfect atmosfera creată la ore. Nu este vorba doar despre a învăța o limbă străină, ci despre a lucra împreună, a ne ajuta reciproc și a evolua ca grup. Fiecare activitate, fiecare dialog și fiecare proiect ne-au apropiat și ne-au făcut să înțelegem importanța colaborării și a sprijinului reciproc în procesul de învățare.

Încă de la primele ore, am realizat că „Insieme” nu este doar un simplu curs opțional, ci un spațiu în care învățarea se îmbină armonios cu creativitatea. Doamna profesor Constantin Corina Mihaela a reușit să creeze o atmosferă deschisă și prietenoasă, în care fiecare elev se simte încurajat să participe activ. Metodele de predare sunt variate și interactive: dialoguri, jocuri de rol, exerciții de comunicare, prezentări și proiecte, toate contribuind la dezvoltarea noastră atât din punct de vedere lingvistic, cât și personal.

Pe parcursul acestui opțional, nu am învățat doar vocabular și reguli gramaticale, ci și

aspecte esențiale despre cultura și civilizația italiană. Am descoperit tradiții, obiceiuri și valori care ne-au ajutat să înțelegem mai bine diversitatea culturală și să privim lumea din perspective diferite. Aceste cunoștințe au făcut ca orele să fie mai interesante și ne-au motivat să ne implicăm din ce în ce mai mult.

Un rol important în dezvoltarea mea l-a avut participarea la Centrul de Excelență Județean de Limba Italiană, desfășurat în cadrul școlii noastre. Aici, am avut ocazia să aprofundez cunoștințele dobândite la clasă și să lucrez la un nivel mai avansat, alături de elevi la fel de pasionați. Această experiență m-a ajutat să îmi dezvolt disciplina, gândirea critică și dorința de performanță.

De asemenea, pregătirea pentru Olimpiada de Limba Italiană a reprezentat o etapă importantă în parcursul meu. Faptul că am fost încadrat la secțiunea intensiv/bilingv, clasa a XI-a, a fost o provocare care m-a determinat să mă implic mai mult și să îmi depășesc limitele. Această experiență m-a învățat să fiu perseverent, organizat și încrezător în propriile forțe.

În același timp, mă pregătesc pentru concursul de traduceri „Corneliu M. Popescu” organizat de Centrul Județean de Excelență Vaslui, pe care îl consider o oportunitate excelentă de a-mi testa și valorifica abilitățile dobândite. Participarea la astfel de competiții contribuie semnificativ la dezvoltarea noastră și ne motivează să evoluăm constant.

OPȚIONALUL DE LIMBA ITALIANA „INSIEME”

RADU DANIEL-CRISTI, CLASA A XI-A E

Pe lângă acestea, am avut ocazia să particip și la concursul „Festlettura 2026”, organizat de: Institutul Italian de Cultură din București, Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București și Societatea de Cultură Dante Alighieri – comitetul din București.

Aceste experiențe sunt extrem de valoroase, deoarece mi-au oferit posibilitatea de a intra în contact cu literatura italiană și de a înțelege mai profund mesajele textelor studiate. În același timp, am învățat să îmi exprim ideile mai clar și să apreciez frumusețea limbajului literar.

Pentru mine, opționalul „Insieme” nu înseamnă doar învățarea unei limbi străine, ci și o oportunitate de dezvoltare personală. M-a ajutat să îmi dezvolt încrederea în sine, să comunic mai ușor și să lucrez în echipă. Atmosfera plăcută din cadrul orelor și sprijinul constant al doamnei profesor au contribuit la formarea unui colectiv unit, în care fiecare elev se simte valorizat.

În concluzie, alegerea acestui opțional a fost una inspirată, iar experiențele trăite în cadrul lui au avut un impact pozitiv asupra evoluției mele. Limba italiană a devenit pentru mine nu doar o materie de studiu, ci o pasiune și o punte către o cultură fascinantă. Sunt recunoscător pentru toate oportunitățile oferite și pentru sprijinul primit, iar această experiență va rămâne cu siguranță una dintre cele mai frumoase amintiri din anii de liceu.

CLILMAT – TEACHING 21ST CENTURY COMPETENCES AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS IN CLIL EDUCATION

PROF. VISTERNEANU SILVIA MIHAELA

CLILMat - Teaching 21st century competences and sustainable development goals in CLIL education a fost un eveniment care s-a desfășurat în perioada 17 – 18 septembrie 2025 în Graz, Austria. Organizat de Centrul European de Limbi Moderne și aflat sub egida Consiliului Europei, atelierul a adus laolaltă 33 de profesori din 28 de țări europene, cadre didactice din învățământul preuniversitar și universitar, din domeniul limbilor moderne sau de alte specializări (e.g. economie, filosofie etc.) cu experiență în predarea limbilor moderne pe baza metodei CLIL (predarea unei limbi moderne pe baza unui conținut științific). România a fost reprezentată de doamna profesor Visterneanu Silvia – Mihaela în urma invitației de aplicare primite din partea Ministerului Educației și Cercetării, Direcția Generală de Relații Internaționale și Afaceri Externe.

Participanții au discutat și au găsit soluții practice legate de felul în care patru componente cheie – educație pentru cetățenie globală, dezvoltare sustenabilă, competențele necesare unui cetățean din secolul XXI pentru a deveni cetățean european/global și învățarea bazată pe conținut și limbă (CLIL) - pot fi împletite pentru a putea înzestra vorbitorii unei limbi moderne, oricare ar fi aceea, cu competențele și abilitățile necesare să devină utilizatori independenți, capabili de inițiativă, care să găsească soluții pentru problemele reale ale societății în care trăiesc și pentru apărarea democrației. Pe parcursul celor două zile, participanții au lucrat în echipe de 6 persoane și au analizat materialele puse la dispoziție de organizatori. Aceste materiale au constatat în planuri de lecție cu o tematică diversă ce a variat de la teme legate de sărăcie, egalitatea dintre sexe, aspecte de sustenabilitate ale unei societăți/comunității, aspecte ecologice etc, precum și un proiect de ghid al profesorului care ar putea predă această disciplină, la un moment dat.

În prima zi a evenimentului, au fost analizate planurile de lecție, iar a doua zi, ghidul profesorului a fost pus în discuție. În prima zi a atelierului (17 septembrie 2025), grupurile de lucru au evaluat și au propus sugestii de îmbunătățire ale planurilor de lecție referitoare la: modul de prezentare al materialelor, dacă informația prezentată a fost suficientă sau nu, dacă materialul poate fi adaptat contextului local de învățare, dacă elevii primesc suficient sprijin (dictionare online, glosare, link-uri etc.) în realizarea activităților propuse, dacă lecțiile propuse echilibrează activitățile de limbă cu cele orientate pe conținut, dacă un anumit conținut propus este suficient de motivant pentru elevi etc.

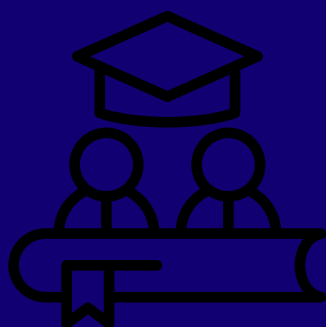
A doua zi a atelierului (18 septembrie 2025), grupurile de lucru alcătuite din alți membri față de prima zi, au evaluat Ghidul profesorului de CLIL, au conceput criterii de evaluare ale acestuia, au formulat sugestii de îmbunătățire prin intermediul chestionarelor de feedback. Pe parcursul sesiunilor în grup, participanții au răspuns la întrebările moderatorilor care au urmărit dacă acest ghid oferă suficiente informații, dacă informațiile oferite sunt clare sau necesită detalii suplimentare, dacă oferă suficient sprijin unui profesor de a-și crea propriile planuri de lecție, dacă acest ghid ar trebui să conțină referințe legate de provocările pe care un cadru didactic le-ar putea întâmpina în predarea pe baza metodei CLIL etc.

CLILMAT – TEACHING 21ST CENTURY COMPETENCES AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS IN CLIL EDUCATION

Implicarea reprezentantului României în cadrul evenimentului s-a concretizat prin participarea la ședințele din plen și la sesiunile de grupuri de lucru, realizarea sarcinilor de lucru și oferirea de sugestii de îmbunătățire a activităților didactice puse la dispoziție de echipa de moderare adaptabile în diverse contexte generale, dar și particulare, realizarea sarcinilor de lucru și oferirea de sugestii de îmbunătățire a Ghidului Profesorului de CLIL, oferirea de feedback în privința materialelor didactice și de sprijin, oferirea de feedback referitor la organizarea atelierului prin răspunsurile date la chestionarele puse la dispoziție de organizatori, exemple de bună practică din sistemul românesc de educație racordat la perspectiva europeană, suficient de flexibil ce permite abordarea unor subiecte legate de domeniile de interes mai sus menționate (programul de educație de cetățenie globală, obiective de dezvoltare sustenabilă, competențele necesare unui cetățean din secolul XXI pentru a deveni cetățean european/global, plurilingvismul și a educația interculturală pentru o cultură democratică) pentru toate formele și tipurile de educație (real sau uman, teoretic, tehnologic, vocațional, etc.) ce permit realizarea de discipline opționale la dispoziția elevului din oferta școlii, și nu numai. (e.g. clase cu studiu intensiv al unei limbi moderne, clase/ licee cu studiu bilingv al unei limbi moderne). Reprezentantul României a oferit exemple de aceste tipuri de educație ce permit introducerea conținuturilor și metodei CLIL subliniind avantajele sale, dar și provocările ce ar putea decurge din utilizarea acestei metode.

Proiectul va continua în perioada următoare cu diseminarea informațiilor, dar și aplicarea planurilor de lecție la orele de limbi moderne pentru a observa felul în care acestea răspund nevoilor de învățare ale elevilor și care sunt îmbunătățirile ce trebuie aduse. Concluzia atelierului a fost unanim acceptată de participanți care au conchis că o astfel de disciplină, fie ea nouă, sau predată în cadrul orelor de limbă, este interesantă și binevenită.

DE CE SUNT CĂRȚILE ÎN ENGLEZĂ ATRACTIVE

DONEA CARLA CLASA A VII-A A

Cărțile sunt ca niște ferestre, ce ne oferă căi spre noi lumi la care doar am visat!

Când am o carte în mâini, simt că țin un vis învelit în pagini rumenii și cerneală cu miros de ploaie. Sunt clasa a VII-a și pentru a scăpa de stresul viitorului examen care se apropie cu pași repezi, iau o carte și mă cufund în poveste, uitând de grijile zilnice. Odată ce am cartea mea favorită și o cană de lapte cald, mă așez în fotoliul meu și mă pregătesc de aventură. Doar copertile cărților, colorate și dure mă trece un fior.

De la o vârstă fragedă mi-am descoperit pasiunea pentru cărți, iar în ultima vreme aceasta a trecut printr-o schimbare. De la povești cu prințese și dragoni, la cărți din categoria „Young Adults” în limba engleză. Există ceva inedit la ele, ceva ce scriitorii români nu mi-au putut oferi.

De la copertile lor cu tot felul de texturi interesante, la personajele cu care simpatizez pe tot parcursul cărții, râzând cu ele, plângând. De asemenea, multe cărți prezintă personajele trecând prin aceleași provocări ca și noi, adolescenții, ceea ce mă face să simt că nu duc lupta vieții singură. În plus, cărțile în engleză vin într-o varietate de genuri diferite, precum fantasy (favoritul meu), romance, thriller, science fiction, dystopian, etc.

Pe lângă toate astea, bibliotecile de pe străduțele aglomerate ale Londrei ocupă un loc special în inima mea. Vara, când mergem în Anglia, petrec ore în șir, delectându-mă cu miile de cărți ce așteaptă cu nerăbdare să fie citite. Librăria mea preferată este „Waterstone Piccadilly”, fiind cea mai mare librărie din Europa.

Ce am observat pe parcursul călătoriei mele în lumea cărților a fost că simt emoțiile personajului, cât și ale mele, mult mai nuanțate. Atunci când citesc, inima îmi pulsează, fiind curioasă să afle ce urmează. Ador cu personajele doresc să lupte, chiar dacă e greu, și cum se dezvoltă pe parcursul cărții, devenind cu totul alte persoane. Am rămas cu un pasaj dintr-o carte, pe care îl port cu mine “Heroes don't get happy endings. They give them to other people.”

— Stephanie Garber, *Once Upon a Broken Heart*

Recunosc, clasa a V-a nu a fost ușoară, am intrat într-un alt capitol al vieții mele, cu multe pagini, și aveam impresia că nu se va mai termina, pierzându-mă în gramatică. Am început ușor, cu lecturi simple, pe înțelesul meu, crescând treptat dificultatea cărților și fără să îmi dau seama, am ajuns să citesc fără probleme cărți grele în română, iar pe urmă în engleză. Acum citesc de plăcere, nu din obligație sau pentru fișe de lectură.

Ce îmi place este că majoritatea cărților devin filme, pe care le vizionez cu multă plăcere, conturându-mi mai bine imaginea vizuală a întregii cărți. De exemplu Harry Potter de „J.K. Rowling.

Există o întreagă comunitate online numită „BookTok” unde vorbesc cu alți cititori pasionați despre cărți, de unde am ales majoritatea cărților pe care le-am citit.

Când sunt confuză, nu știu cum să reacționez, mă gândesc la tot ce m-au învățat cărțile:

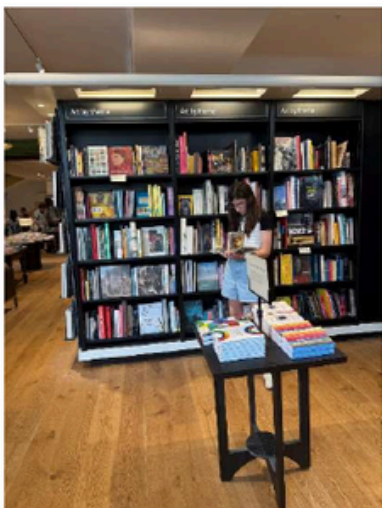
DE CE SUNT CĂRȚILE ÎN ENGLEZĂ ATRACTIVE

DONEA CARLA CLASA A VII-A A

L- logică
E-empatie
C-curaj
T-tandrețe
U-unitate
R-rațiune
A-ambție

Cu ajutorul acestei mantre încerc să fiu o persoană bună în fiecare zi!

Deci dragi colegi, dacă spun că sunt ocupată și nu pot ieși, înseamnă că am găsit o carte foarte bună și nu mai pot fi contactată pentru următoarele ore! Cărțile nu sunt doar pagini, ci și o infinitate de povești cu o multitudine de finaluri posibile and if you like english, try reading a book!

Eu în librăria Piccadilly 😊

Eu la 10 ani cu lecturile favorite 😊

Eu, în prezent, la 14 ani cu toate cărțile mele preferate în engleză! 😊

PARCURSUL ECHIPEI DE BASCHET

Participarea echipei de baschet la competiția școlară a fost o experiență intensă, plină de momente care ne-au pus la încercare atât abilitățile sportive, cât și capacitatea de a lucra ca o echipă.

M-am alăturat echipei anul acesta, datorită noii mele pasiuni pentru acest sport. Cunoscându-i pe cei ce faceau parte din acest colectiv, mi-a fost foarte ușor să mă integrez, dar ne-a ajutat și ca echipă, să dezvoltăm un joc bazat pe coordonare și încredere reciprocă. O calitate foarte importantă pe care am împărtășit-o toți a fost dorința de joc. Datorită acesteia am reușit să ne strângem constant înaintea orelor de curs să ne antrenăm, sub îndrumarea domnului profesor Casian Cornel, dar și să jucăm în afara acestor antrenamente organizate, pentru a progresa.

În timpul meciurilor, cea care ne-a fost alături a fost doamna Alice Szuchanszki sprijinul ei ajutându-ne să ne adaptăm rapid și să găsim soluții potrivite în fața adversarilor.

Rezultatele obținute au fost echilibrate, iar lupta pentru calificare a fost una strânsă. Deși am câștigat primul meci împotriva Liceului Economic „Delta Dunării”, am pierdut al doilea meci în fața celor de la Liceul Pedagogic „Ion Creangă”. Din păcate, diferența dintre punctele înscrise și cele primite a făcut ca parcursul nostru să se oprească, în ciuda faptului că toate echipele aveau același număr de victorii și înfrângeri. A fost un moment dificil, dar și o lecție importantă despre cât de mult contează fiecare punct.

ÎMPREUNĂ PE TEREN, ÎMPREUNĂ PENTRU VICTORIE!!!

9 septembrie 2026, în a doua zi de școală, elevii clasei a VI-a, mari pasionați de fotbal, l-au rugat pe profesor la ora de educație fizică, să îi înscrie în campionatul care se organizează pe 1 februarie între școlile din municipiul Tulcea. Domnul profesor a acceptat și a zis că trebuie să facem o echipă și cu copiii din clasa a V a.

Peste doar o săptămână echipa era deja stabilită. Era formată din copii talentați și hotărâți să câștige, iar profesorul ne-a spus că la fiecare oră de sport ne vom antrena cât mai bine pentru campionat. Timpul a trecut repede, iar pe 1 februarie a venit momentul mult așteptat.

În total erau 6 echipe: Școala "Elena Doamna" Tulcea, Școala "Alexandru Ciucurencu" Tulcea, Școala "Nifon Bălășescu" Tulcea, Liceul Teoretic "Grigore Moisil" Tulcea, Școala nr.12 Tulcea și Liceul Teoretic "Ion Creangă" Tulcea.

Echipele s-au împărțit în 2 grupe, fiecare cu câte 3 echipe. Liceul nostru trebuia să joace cu echipele de la "Elena Doamna" Tulcea și "Alexandru Ciucurencu" Tulcea.

Primul meci a fost între școlile "Elena Doamna" Tulcea și "Alexandru Ciucurencu" Tulcea, câștigat la limită de echipa de la "Alexandru Ciucurencu" Tulcea cu scorul de 2-1. Următorul meci îl jucau elevii Liceului Teoretic „Grigore Moisil” Tulcea, cu cei de la Școala "Elena Doamna" Tulcea.

Meciul a fost câștigat de echipa de la Moisil cu scorul de 4-1, însă a fost destul de strâns. Urma finala grupei: cine câștiga se califică în etapa următoare. Începe meciul, 1-0 pentru Moisil, însă imediat după aceea Școala "Alexandru Ciucurencu" egalează la 1-1. Urmează câteva ocazii ale Școlii "Alexandru Ciucurencu", însă Moisil reușește să facă 2-1, să câștige meciul și să se califice în etapa județeană, care avea loc pe 30 aprilie.

Elevii Liceului Moisil și cei ai Școlii nr.12 au avut destul timp pentru a se antrena. Și, la fel ca la etapa precedentă, timpul a trecut foarte repede. Grupele au fost făcute la fel: 2 grupe cu câte 3 echipe. Liceul Moisil era în grupă cu echipele de la Măcinul și Troesca.

Meciul Moisil – Troesca a fost primul meci al zilei, în care Măcinul a deschis scorul (1-0), însă Liceul Moisil a câștigat cu scorul de 3-1. Deoarece Moisil a învins Măcinul, aceștia s-au calificat în semifinale, lucru pe care l-au și făcut, câștigând cu scorul de 2-0.

Finala era între două echipe din municipiul Tulcea: Liceul Moisil și Școala nr. 12, un meci care se anunța echilibrat. Însă Moisil s-a impus cu scorul de 4-0. Toată lumea plângea de fericire. Era doar a doua oară când Liceul Moisil se califică la etapa zonală, unde participau echipe din Constanța, Vrancea, Galați, Tulcea, Focșani și Buzău.

A venit și ziua cea mare. Moisil își disputa primul meci împotriva Buzăului. În prima repriză, Buzăul a marcat 3 goluri, însă Moisil a înscris doar unul și avea foarte multe urme lăsate de căpitanul lor. Al doilea meci a fost împotriva Galațiului, pierdut însă cu scorul de 2-3.

Meciurile au fost foarte grele, însă elevii de la Moisil au dat tot ce au avut mai bun pe teren și au reprezentat cu mândrie școala.

CASIAN MIHAI ALEXANDRU

CLASA A VI A

ÎMPREUNĂ PE TEREN, ÎMPREUNĂ PENTRU VICTORIE!!!

Deși parcursul Liceului Teoretic „Grigore Moisil” s-a oprit aici, elevii au demonstrat ambiție, talent și multă muncă. Pentru această echipă a fost o experiență de neuitat și un motiv de mândrie pentru școală. Sperăm ca anul viitor, echipa liceului, să ajungă și în ultima etapă, cea națională.

ECHIPA LTGM:

ALEXE DAVID
CASIAN MIHAI
CĂTĂNOIU CEZAR
DOBRE MATEI
FEODOR LUCA
MOCANU RAREȘ
NEACȘU RADU
PETCU RADU
PÎSLARU PATRIC
VÂLCU ARDELEANU VICTOR
VOICU ROBERT

EXPERIENȚA ECHIPEI DE FOTBAL

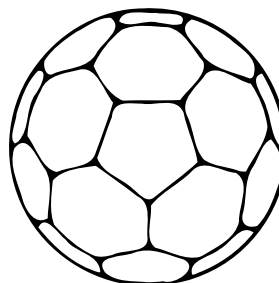
Fotbalul este mai mult decât un joc; este o experiență care te formează atât ca jucător, cât și ca om. Pentru echipa noastră, participarea la competiția școlară a însemnat ocazia de a lucra împreună, de a ne cunoaște mai bine și de a construi ceva dincolo de teren.

Încă de la primele antrenamente, am început să ne formăm ca echipă. Deși câțiva dintre noi ne cunoșteam de anul trecut, iar cei ce s-au alăturat echipei anul acesta au venit cu propriul stil de joc, treptat, am învățat să colaborăm, să comunicăm mai bine și să avem încredere unii în alții. Atmosfera creată în cadrul echipei a fost una pozitivă, bazată pe susținere și dorința comună de a progresa.

Sub îndrumarea domnului profesor Casian Cornel, am reușit să ne organizăm mai bine în teren și să înțelegem mai clar rolul fiecăruia. Sfaturile și implicarea sa au contribuit la dezvoltarea noastră ca echipă și ne-au motivat să evoluăm la cel mai înalt nivel al nostru.

Meciurile disputate au fost solicitante, dar am intrat de fiecare dată pe teren cu determinare și dorința de a da tot ce avem mai bun. Chiar dacă rezultatele nu au fost cele dorite, am rămas uniți și am luptat până la final. Deși nu am reușit să ne calificăm mai departe, aceasta experiență ne-a ajutat să găsim elementele la care trebuie să lucrăm, astfel încât anul viitor să aducem mândrie liceului nostru.

Privind în urmă, am realizat că scorul nu este cel care contează cu adevărat, ci legăturile create și experiența acumulată pe parcurs. Suntem hotărâți ca anul viitor să revenim mai motivați și mai pregătiți, pentru a demonstra progresul nostru.

TENISUL DE MASĂ – DE LA JOC LA PERFORMANȚĂ ÎN LICEUL NOSTRU

TURTOI COSTIN , CLASA A X-A A

Pentru început, pot spune că tenisul de masă nu este doar un simplu joc, așa cum îl percepeam în copilărie, ci un sport complex, care îți dezvoltă atât abilitățile fizice, cât și pe cele mentale. Deși la început îl consideram mai degrabă o activitate recreativă, antrenamentele

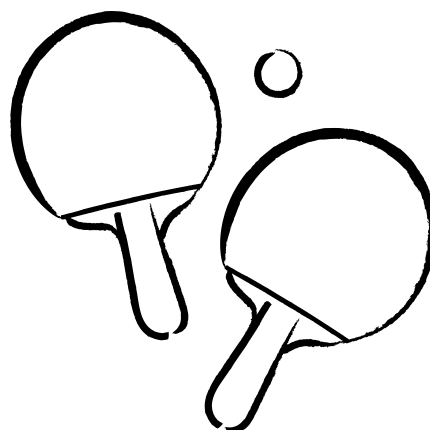
constante m-au ajutat să descopăr adevărata sa dificultate și frumusețe. Reflexele rapide, concentrarea și strategia sunt doar câteva dintre elementele care transformă acest sport într-o adevărată provocare.

Pasiunea pentru tenisul de masă a crescut treptat, iar implicarea în antrenamente m-a condus către o performanță importantă: calificarea la faza națională a olimpiadei de tenis de masă. Alături de colega mea, Urdeș Ruxandra, care a demonstrat seriozitate, disciplină și un spirit de echipă remarcabil, am reușit să ajungem la acest nivel competitiv.

Faza națională s-a desfășurat la Bistrița, unde am ajuns după un drum lung cu trenul, însoțiți de profesorul coordonator, domnul Casian Cornel. Deși călătoria a fost obositoare, experiența trăită acolo a fost una de neuitat. Am avut ocazia să întâlnim sportivi extrem de bine pregătiți, legitimați la cluburi cunoscute, precum Steaua sau Rapid, care ne-au demonstrat ce înseamnă cu adevărat performanța și perseverența.

Competiția a fost intensă, iar fiecare meci ne-a pus la încercare limitele. Chiar dacă nu am reușit să obținem o clasare pe locuri fruntașe, am câștigat ceva mult mai valoros: experiență, motivație și dorința de a evolua. Atmosfera de acolo, plină de energie și competitivitate, ne-a inspirat să continuăm antrenamentele cu și mai multă determinare.

Această experiență ne-a demonstrat că succesul nu constă doar în rezultate, ci și în parcursul până la ele. Tenisul de masă ne-a învățat lecții importante despre muncă, răbdare și încredere în propriile forțe. Sunt convins că această etapă reprezintă doar începutul unui drum plin de realizări și că, prin ambiție și perseverență, vom reuși să atingem performanțe și mai mari în viitor.

DANSUL – POVESTEA PAȘILOR MEI

MACSIM ADELINA-IOANA, CLASA A IX-A C

Dansul este mai mult decât o simplă succesiune de mișcări ritmate, este un limbaj universal care începe acolo unde cuvintele devin insuficiente. Din cele mai vechi timpuri, omul a folosit dansul pentru a-și exprima emoțiile, de la bucuria pură la ritualuri sacre, transformând corpul într-un instrument de comunicare între lumea interioară și cea exterioară.

Pentru mine, dansul nu reprezintă doar un hobby, ci o formă de libertate absolută și modul prin care reușesc să dau o formă concretă trăirilor mele. Îmi amintesc și acum prima pereche de pantofi de dans. La început, picioarele nu mă ascultau, iar coordonarea părea un puzzle imposibil de rezolvat. Totuși, cu fiecare oră de repetiție, am înțeles că disciplina este cea care transformă efortul în grație.

Aveam șase ani când am pășit pentru prima dată în sala de dans. Timidă, dar plină de ambiție, am reușit să îmi înving fricile și să trec peste primele obstacole. Mirosul parchetului, oglinzile mari care se uitau atente la mine și emoțiile puternice mă făceau să prind mai multă încredere în mine. De la primii pași am știut că acolo este locul meu, m-am simțit acasă.

De mică, dansam prin casă, având în gând ideea de a deveni o balerină celebră. Am fost la cursuri de balet câteva luni, până am descoperit cu adevărat „eu”. Au apărut apoi coregrafiile din ansamblul din care fac și azi parte, oamenii care mi-au câștigat încrederea

și m-au făcut mai puternică. Cu susținerea lor și a părinților mei, am reușit ceea ce sunt acum. Repetiții după repetiții, am aflat ce înseamnă cu adevărat dansul popular: nu este doar o înșiruire de pași, ci inima bătând la unison a unei întregi comunități. Eram cea mai fericită când am îmbrăcat pentru prima dată costumul popular și pantofiorii negri de dans, ce vibrau în picioarele mele la fiecare bătaie și emoție trăită.

Sala de dans este locul unde las la ușă toate notele mici, testele stresante sau oboseala unei zile lungi. Când orchestra începe primele acorduri, tot zgomotul din capul meu dispare. Ritmul jocului popular îmi dictează respirația, iar efortul fizic intens devine cea mai bună formă de meditație. Nu este doar sport, este momentul în care corpul meu preia controlul și îmi eliberează spiritul.

Am început la o grupă de „pici” și am ajuns la cei mari. Dansurile au devenit din ce în ce mai grele și solicitante, dar asta nu m-a oprit, ci m-a făcut mai puternică și de neînvinc. Am participat la nenumărate spectacole și concursuri, unde din greșeli am învățat și din reușite am aflat că nimic nu este imposibil dacă îți dorești cu adevărat și vizezi să ajungi în vârful icebergului.

Părinții mei au fost alături de mine la fiecare pas, au trăit emoțiile mai intens decât mine și nu au renunțat niciodată să creadă în puterile mele.

Îmi amintesc și acum vibrația scenei de la Casimcea sub picioarele mele de copil, unde a avut loc primul meu spectacol. Eram atât de mică, încât costumul popular părea să mă cuprindă cu totul, iar pantofii îmi dădeau un sentiment de siguranță.

DANSUL – POVESTEA PAȘILOR MEI

MACSIM ADELINA-IOANA, CLASA A IX-A C

Îmi repetam în cap cuvintele coregrafilor și ale părinților mei: „Să nu încurc pașii”, „Să zâmbesc și să trăiesc fiecare mișcare”. Când s-a anunțat că am câștigat, inima mi-a sărit din piept. Nu era vorba de premiul în sine, ci de confirmarea că acea fetiță timidă putea să cucerească o lume întreagă prin joc. Am coborât de pe scenă alături de colegii mei, strângând trofeul la piept, simțind pentru prima dată că dansul nu e doar o joacă, ci destinul meu.

În spatele fiecărui zâmbet larg de pe scenă se ascund sute de ore de muncă în sala de repetiții. Dansul popular m-a învățat ce înseamnă disciplina adevărată: să continui să repeți un pas chiar și atunci când picioarele îți tremură de oboseală. Am avut și momente în care am zis că este prea mult, că ar trebui să renunț. De ce? Din cauză că am lăsat frica să preia controlul, până când am realizat că lipsește ceva: unde era acea fetiță ambițioasă și plină de visuri ce nu se lăsa doborâtă de nimic? Am început să repet acel dans dificil până mi-a ieșit. Următoarea repetiție a început cu acest obstacol. Nu îmi dădeam seama dacă am reușit sau nu, până în momentul în care profesorul s-a uitat la pașii pe care îi făceam și a dat din cap drept confirmare. În sufletul meu era o ușurare enormă, eram extrem de fericită și realizasem că se poate, dacă muncesc și îmi doresc.

Anii de repetiții s-au transformat în kilometri parcurși spre scene din afara țării, cum ar fi: Dubai, Turcia, Bulgaria, Serbia, Macedonia, Grecia și multe altele, unde am învățat că dansul popular

este cel mai frumos pașaport. Să fii pe o scenă internațională, să auzi aplauzele unor oameni care nu îți vorbesc limba, dar îți înțeleg emoția prin joc, este o experiență care te maturizează. Alături de ansamblu, am învățat că nu dansăm doar pentru noi, ci pentru a duce mai departe mândria de a fi român.

Această ascensiune nu a fost lipsită de sacrificii. Pentru a ajunge la nivelul marilor festivaluri internaționale, am învățat că talentul este doar fundația, iar disciplina este structura pe care se construiește succesul. Dansul popular m-a învățat rigoarea: spatele trebuie să rămână drept chiar și atunci când plămânii ard de efort, iar zâmbetul trebuie să fie autentic, în ciuda oboselii acumulate după ore de zbor sau drumuri lungi.

Mai mult decât atât, ansamblul a devenit a doua mea familie. În dansul popular, ești legat de colegii tăi nu doar prin mâini, ci și prin ritm și încredere. Dacă unul singur își pierde concentrarea, întreaga horă se frânge. Această interdependență m-a format ca om, învățându-mă ce înseamnă responsabilitatea colectivă și respectul față de munca celuilalt. Am învățat să ne susținem în culise, să ne aranjăm unul altuia iile și să ne încurajăm din priviri atunci când emoțiile concursului devin copleșitoare.

Pentru mine dansul va fi mereu o artă nescrisă, care nu se măsoară în cuvinte, ci în talent, suflet și dăruire. Dansul popular este ancora mea într-o lume care se schimbă constant, oferindu-mi o identitate de nezdruccinat. Indiferent pe ce scenă a lumii mă vor purta pașii, inima va bate mereu în ritm de horă, amintindu-mi mereu de unde am plecat.

RICE WITH MILK RECIPE!

SARAEV AMALIA ANDREEA CLASA A VII-A

Hi friends! Today I'm going to teach you how to make this creamy and delicious rice pudding meal! It's one of my favourite desserts ever because it reminds me of so many beautiful memories from my childhood, when my parents and grandmother used to make this for me all the time. It's like a key to your past. A key to another universe.

But back with the recipe! It won't be that hard. Here is the list of ingredients: 5 tbsp of sugar (around 125 g), one cup of rice for 1,5 l of milk, a splash of vanilla extract and 50g of melted butter (we add the butter to make the rice extra creamy) and that should do it!

To begin, we are going to melt the butter in the microwave for 30 seconds. After that it should have turned golden brown and smooth like a marshmallow. Meanwhile, go and wash the rice so it doesn't have any dust left.

Following that, grab a pot and boil the milk in it. Subsequently, whisk in the sugar and the vanilla extract while the milk is boiling. But be careful! Don't burn the sugar! I recommend using for this step a bigger whisk, or a wooden spoon. Once the milk it's ready, add the rice. While we are waiting for the rice to soften up, turn the heat to low temperature and cover the pot with a lid, so the warm air is kept inside. At this point, your house is going to smell like a bakery in Paris! The boiled, sweet vanilla milk always reminds me of those old Disney movies. I don't know why! It's just like a comforting smell. Anyways, back to the dessert. After 10-15 minutes of simmering the rice, it should have already softened up. Fold in the mixture a little using a wooden spoon so none of the ingredients stick to the pot.

Now, the rice pudding should be ready, just add the butter in the mixture, and let it sit in the pot with no heat, for about 10 minutes (to let the rice absorb the milk better) or, if you want a next level dessert, read the following instructions!

First of all, the mixture with some sugar, then start the oven to around 180 degrees and put the pot in the oven. This extra step helps the rice become soft like a cloud and fluffy like a pillow! Leave it in there until you can see that the surface is looking crispy and has got a brown colour. I know it sounds like a lot of time but trust the process!

Lastly, after all the waiting, the dessert it's finally ready! Take it out of the oven, pour it in some bowls and let it cool outside. You don't want to burn your mouth!

To serve it, you can use raisins, fruits, or my favourite spice in the world....cinnamon! Just season the rice with it and boom! You have gotten yourself the coziest dessert in the world!

At this point, your whole house it's going to smell like a paradise! I bet all of your neighbors are about to come and ask you for some!

Hope you liked my recipe. I can't wait to hear your opinions! See you later!

MY SIGNATURE DISH

JECU ANDREI CĂTĂLIN, CLASA A VII-A

Schnitzels are one of my favourite foods. Why? Because they are so easy to make and incredibly delicious. I learned how to make them by watching my mom and my grandma, especially during family dinners, so let me share our recipe with you.

First, let's go to the kitchen and prepare everything we need:

Ingredients	Utensils
500 grams of chicken breast	A frying pan
200 grams of breadcrumbs	A bowl
0,5 liters of oil	A cutting board
6 eggs	A meat beater
10 grams of salt	A chef's knife
4 grams of pepper	A fork

To start off, place the chicken breast on the cutting board and slice it into thin pieces using the chef's knife. After that, wash the slices, beat them until they are about 0,5 cm thick and season them with the salt and pepper.

Meanwhile, crack the eggs into the bowl and whisk them using the fork. Following that, coat each slice in breadcrumbs and then in the egg.

Subsequently, heat the oil in the frying pan for a couple of minutes. Once the oil is hot, you have to place the schnitzels in the pan. Instantly, you will hear a sizzling sound and the kitchen will quickly fill

with a wonderful smell. Now, the last step is to fry them until they become golden-brown and have a crispy crust on the outside and tender and juicy on the inside.

Finally, you can serve them on their own or with a side dish. Enjoy your meal!

I'm going to present to you my personal recipe for spinach pie! The name sounds a bit weird, but it's worth giving it a try since this pie is REALLY savoury, mouth-watering, delicious and healthy! *To get started*, you'll need the next ingredients: one leek, three scallions, a pack of phyllo dough (Linco), 400g of cow feta cheese, 500g of spinach, 200g of sour cream, 7 eggs, 7 cloves of garlic, pepper, salt (add these to your liking), 10ml of oil, 10 ml of olive oil and 20g of butter.

To begin with, chop the leek, scallions and garlic, and throw them in a tall frying pan. Then, *sauté* the vegetables in butter with a pinch of salt until they *soften* (now, I suggest you listen to the sizzle of the components in the pan, because it's absolutely satisfying, and the smell is also so wonderful!). *Add* the spinach and *cook* for a few minutes until the spinach *wilts*.

In the meantime, as you wait for the greens to cool (slightly), *grate* the feta cheese and *mix* it with the vegetables. *Add* 2-3 eggs and a dash of pepper to the filling to bind the *mixture*.

Now, to assemble the dish, you need to preheat the oven first, then line a baking tray with parchment paper. Then, place one sheet of phyllo dough in the tray and brush it evenly with some olive oil. Repeat this process

for every 3-4 layers, but make sure to spread a thick layer of the filling (for every 3-4 layers). Continue stacking the dough until all the mixture is used up!

Moving on to the baking part, place the tray in the oven and bake until the dough is golden and crisp, and while you wait, make sure to enjoy the amazing smell of this umami-rich dish! Following this, towards the end of the baking time, whisk 2-3 eggs with sour cream and pour the blend over the top of the dish, then return to the oven and bake until the topping is set.

FINALLY, after you take the spinach pie out of the oven, let it cool for a bit, then slice and serve it as it is! This recipe is really good! If you ever try it out, I hope you'll like it as much as I do!

IMUNOLOGIA CA ARTĂ A NATURII

ȘTEFAN ARIANA, CLASA A IX-A C

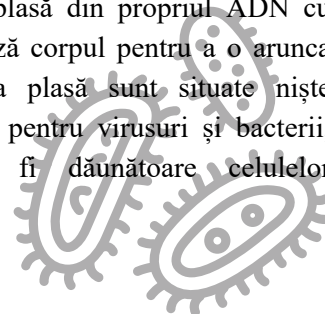
În fiecare secundă, chiar și în acest moment, organismul nostru poartă o luptă cu „inamici” care încearcă să ne invadeze corpul. Din fericire, suntem dotați cu o întreagă armată de „soldați” și „războinici” care ar face orice pentru a ne proteja de eventualele pericole. Aceasta este imunologia, cea mai fascinantă și mai importantă latură a medicinei.

Imunologia a devenit o pasiune pentru mine la vârsta de 12 ani. Am ales imunologia pentru că, în opinia mea, sistemul imunitar este cel mai mare „artist”: creează în fiecare secundă un echilibru perfect, folosind o „paletă” de celule mai complexă decât orice tablou. Dacă un pictor folosește culori pentru a exprima realitatea, corpul nostru folosește un sistem incredibil de asemănător și de complex pentru a o proteja. Fascinația mea pentru leucocite și pentru bolile autoimune a apărut după ce am citit nenumărate cărți și am vizionat documentare cât mai detaliate.

Complexitatea mecanismelor de apărare a corpului este în mare parte ascunsă. Pentru cei mai mulți, sistemul imunitar este un subiect vag, care uneori pare să funcționeze, dar alteori nu. În realitate, sistemul imunitar nu este o simplă unealtă care ne ajută să scăpăm de o răceală sau să alungăm tusea. El este legat de aproape toate procesele care au loc în organismul nostru. Deși este responsabil în supraviețuire, tot el este cel care poate fi cauza decesului; aici intervin bolile autoimune și alergiile.

Sistemul imunitar este alcătuit dintr-o multitudine de celule, fiecare celulă fiind programată să facă un singur lucru: să omoare invadatorii sau

celulele afectate, indiferent de natura lor. De aceea, corpul trebuie să se asigure că nu se auto-atacă, antrenând viitorii „războinici” înainte ca aceștia să plece la „război” (fiecare celulă a sistemului imunitar conține niște receptori pe membrană care o ajută să diferențieze pericolul de normalitate). Limfocitele T se nasc în măduva spinării, mai apoi sunt trimise în timus pentru a fi antrenate să recunoască celulele corpului. Și ele sunt, la rândul lor, de mai multe tipuri: T-Helper (coordonează întregul răspuns imunitar; fără ele, restul celulelor nu ar ști ce să facă), T-Killer (distrug direct celulele afectate) și T-Reglatoare (opresc atacul după ce inamicul a fost învins pentru a nu distruge țesuturile din jur; dacă acestea nu funcționează, apar bolile autoimune). Macrofagele au rolul de a înghiți resturile inamicilor, adică de a curăța zona, dar pot avea și rolul de a anunța prezența unui pericol. Neutrofilele sunt cele mai periculoase celule imunitare, de aceea sistemul imunitar s-a adaptat în privința lor pentru a nu provoca daune mai grave, deși uneori eșuează. Neutrofilele sunt agitate și determinate să distrugă tot ce e rău pentru corp. Ele conțin niște granule pline cu un „cocktail” de substanțe chimice ce perforează membranele plasmactice și pereții inamicilor. În cazuri extreme, când o neutrofilă nu mai poate face față invaziei, ea își formează o plasă din propriul ADN cu care își protejează corpul pentru a o arunca în jur. Pe acea plasă sunt situate niște substanțe toxice pentru virusuri și bacterii, dar care pot fi dăunătoare celulelor inofensive.

IMUNOLOGIA CA ARTĂ A NATURII

ȘTEFAN ARIANA, CLASA A IX- A C

De aceea, macrofagele sunt precaute în privința lor și astupă celulele corpului ce au ghinionul de a exista în raza lor de acțiune. Celulele Natural-Killer atacă direct celulele afectate ale corpului, ignorând bacteriile și virusurile, iar celulele dendritice capturează antigene (bucățele necunoscute corpului) și fug repede cu ele la ganglionii limfatici pentru a instrui limfocitele T sau sunt descoperite de o celulă T ce patrulează zona și sunt anihilate cu tot cu virus. Mai sunt și alte celule importante în sistemul imunitar, cum ar fi limfocitele B, anticorpii, bazofilele, eozinofilele și mastocitele.

(RER). În primul stadiu, prezintă o „tăviță” goală (pe care trebuie să pună antigenul), însă pe drumul către aparatul Golgi ar putea capta o proteină din interiorul celulei, ceea ce ar duce la multe probleme, iar pentru a preveni acest lucru, celula pune un „capac” pe acea tăviță (o proteină numită lanț invariant).

Pe drumul spre suprafața celulei, proteina se întâlnește cu un fago-lizozom (veziculă ce conține antigenul). Proteina îl captează, se așază printre fosfolipidele ce alcătuiesc membrana și așteaptă să apară o celulă T

Deși celulele imunitare patrulează mereu prin organism în căutarea invadatorilor, există și alte mecanisme de prezentare a virusurilor. O celulă dendritică sau macrofagă conține MHC II (complex major de histocompatibilitate de tip II), o proteină ce joacă un rol important în combaterea musafirilor nedoriti. Practic, dendritele și macrofagele înghit virusuri și bacterii, iar apoi, prin mai multe procese, intră în apoptoză, murind și virusul, dar și celula. Molecula MHC II prezintă antigene altor celule, este adesea asociată cu un hotdog (deoarece are forma unei chifle care ține antigenul sub formă de cârnăcior) și ia naștere în reticulul endoplasmatic rugos

care să se conecteze printr-un receptor și să anunțe restul celulelor că este timpul pentru apoptoză (moarte celulară). Dacă intervine o eroare și MHC II captează o proteină a corpului și o celulă T o recunoaște, e important să o ignore și să știe să nu dea un semnal de alarmă.

Și restul celulelor obișnuite (cu nucleu) ale corpului conțin un mecanism de apărare asemănător: MHC I. Este tot o proteină, doar că de data aceasta nu prezintă antigene pe suprafața celulei, ci arată, ca printr-o fereastră, proteinele din interiorul celulei respective. Celulele imunitare care patrulează observă dacă celula conține proteine străine și decide ce se va întâmpla cu aceasta.

IMUNOLOGIA CA ARTĂ A NATURII

ȘTEFAN ARIANA, CLASA A IX- A C

Pe cât de precis este întregul sistem imunitar, pe atât de ușor poate cădea în capcana unei erori sau a unei confuzii. Se întâmplă ca acesta să facă anumite greșeli, cum ar fi să omoare celule sănătoase ale corpului, deoarece limfocitele nu au recunoscut proteinele corpului sau chiar ca sistemul imunitar să fie mult prea activ și precaut.

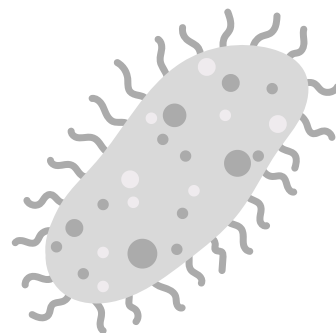
propria casă sau cum o moleculă MHC II funcționează ca un sistem de comunicații vital înseamnă să descoperi o inginerie biologică de o precizie uluitoare.

Această pasiune, începută la 12 ani, m-a învățat că suntem gazdele unui univers microscopic unde se iau decizii de viață și de moarte în fiecare secundă. Imunologia

În esență, alergiile reprezintă o alarmă falsă a organismului, determinând mastocitele și bazofilele să intre în conflict cu substanțe complet inofensive, cum ar fi polenul, praful sau proteine alimentare. Atunci când corpul detectează acești alergeni, se eliberează o cantitate de histamină, provocând un lanț de reacții care poate varia de la strănut la situații critice. Este paradoxul suprem al imunologiei: aceeași armă care ne garantează supraviețuirea poate deveni un pericol atunci când nu mai diferențiază un adevărat inamic de un fir de polen.

Dincolo de manuale și definiții, ceea ce mă fascinează cu adevărat la imunologie este logica incredibilă a acestui haos aparent. Să înțelegi cum o celulă este „școlită” în timus pentru a nu-și ataca

este, pentru mine, dovada că supraviețuirea noastră nu este un accident, ci rezultatul unei strategii complexe în care fiecare neutrofilă, macrofag sau anticorp își cunoaște rolul într-un echilibru fragil între protecție și auto-atac. Este un domeniu în care mai sunt multe de descoperit, iar pentru mine, acesta este doar începutul explorării celui mai eficient sistem de securitate creat vreodată.

COSTACHE SABINA-ELENA, CLASA A XI-A C

OCF-Ordinul Cadoului Fermecat

Ordinul Cadoului Fermecat este una dintre cele mai importante activități anuale organizate de cercetașii Centrului Local “Lotus Tulcea”, al cărui colectiv este alcătuit majoritar din elevii liceului nostru.

Ce presupune de fapt OCF-ul? Aceasta este unul dintre momentele semnificative în care cercetașii interacționează cu persoanele externe, adică cu locuitorii orașului Tulcea. Prinși în atmosfera sărbătorilor, ei pregătesc standuri, dotate cu simț de răspundere cu hârtie pentru împachetare cadouri, panglici, felicitări de Crăciun, stickere, bilete și multe alte decorațiuni destinate împachetării de cadouri. Acestea vor fi plasate în locații specifice, ușor accesibile pentru oameni. Apoi cercetașii urmăresc să readucă în sufletul tuturor persoanelor spiritul sărbătorilor, împachetând cadourile oamenilor, pe baza unor donații, la alegere, întrucât această perioadă a Crăciunului, atât de frumoasă, este despre solidaritate, bunătate și însemnătatea lucrurilor mărunte. Scopul este strângerea de fonduri pentru centru în vederea continuării activității acestuia și ajutorarea unei anumite cauze, alese anual de echipa de organizare a evenimentului. Aceasta este diferită de asemenea de la an la an și este alcătuită din elevi-copii decizi să producă o schimbare în lume, oricât de mică ar fi aceasta. OCF-ul anului 2025 și-a îndreptat atenția către o clasă dintr-un liceu din orașul nostru, în care s-a constatat situația financiară nefavorabilă a elevilor, astfel încât o parte considerabilă din donații a fost redirecționată în această direcție.

Ordinul Cadoului Fermecat reprezintă un moment de bucurie, atât pentru cercetași, cât și pentru oamenii care interacționează cu aceștia. El constituie o pauză de la toată agitația din preajma sărbătorilor, în care sunt reamintite valori importante ce conferă unitate în comunitatea locală: generozitate, altruism, empatie și speranță- cuvintele cheie urmărite de elevii liceului nostru și nu numai.

Gata oricând!

OCF-ORDINUL CADOULUI FERMECAT

DARIA-MARIA CHIREA ,CLASA
A X-A A

SECUNDE CARE SALVEAZĂ VIETI: CE AM ÎNVĂȚAT ÎN MAREA FAMILIE A CRUCII ROȘII TULCEA

Auzim des la școală despre voluntariat, empatie sau responsabilitate. Dar ce înseamnă ele, de fapt, atunci când treci dincolo de definițiile din manuale? Pentru mine, răspunsul a venit în momentul în care am pășit în universul Crucii Roșii, Filiala Tulcea. A fost locul care nu doar că mi-a oferit cunoștințe, ci m-a transformat complet ca om.

Când te gândești la „primul ajutor”, îți imaginezi tehnici, bandaje și manevre stricte. Da, le-am învățat pe toate. Însă cea mai importantă lecție a fost alta: responsabilitatea de a nu întoarce privirea. Atunci când fiecare secundă contează, nu ai timp de ezitări.

Crucea Roșie m-a învățat să îmi controlez bătăile inimii în momente de criză, să rămân calmă și să acționez rapid.

Și nu a fost vorba doar de teorie. Viața nu te avertizează când urmează o urgență. Pusă în fața unor situații reale – fie în cadrul evenimentelor organizate, fie în momente complet neprevăzute din viața de zi cu zi – am simțit pe pielea mea ce înseamnă să fii puntea dintre pericol și siguranță pentru un om aflat în suferință. În acele clipe, frica dispare și lasă loc încrederii în ceea ce știi să faci.

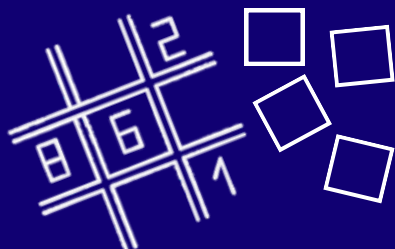

Una dintre cele mai intense satisfacții a fost momentul în care am trecut de cealaltă parte: de la cursant, la instructor. Să privești în ochi alți oameni și să îi înveți cum să salveze o viață este un sentiment greu de egalat. Știi că acele tehnici pe care le transmiți mai departe vor deveni, poate mâna în mână cu destinul, salvarea cuiva într-o zi critică.

Pe lângă tehnici și intervenții, Crucea Roșie mi-a oferit un dar neprețuit: oameni. Am avut șansa de a lega prietenii adevărate, profunde, cu colegi care împart aceleași valori și aceeași dorință sinceră de a ajuta. Suntem o echipă unită de compasiune și de dorința de a fi acolo pentru ceilalți atunci când le este mai greu.

Dacă ar fi să vă las un singur gând, dragi colegi, acesta ar fi: nu amânați să învățați primul ajutor. Poate părea doar un curs în plus, dar este, în realitate, superputerea pe care o avem cu toții la îndemână. O simplă tehnică învățată corect poate rescrie finalul unei povești triste. Implicați-vă, fiți curioși și schimbați lumea din jurul vostru!

SUDOKU – LABIRINTUL MINTII

TOCANIE MARIA, CLASA A IX-A C

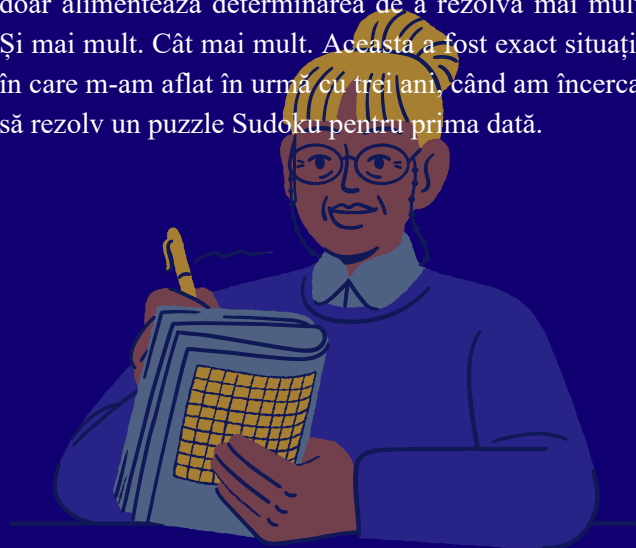
Pasiunile reprezintă o parte foarte importantă a propriei persoane, acestea spunând adesea mai multe despre cineva decât ar putea spune cuvintele sau acțiunile. Consider că nu își alege nimeni pasiunea, ci pasiunea este cea care te alege. Este ceva natural, ca un adevăr evident rostit de către univers. De exemplu, persoanele creative, artistice, care doresc să își exprime emoțiile și sentimentele, să și le împărtășească cu întreaga lume, să iasă în evidență și să provoace normele societății vor avea pasiuni care să le dezvolte aceea parte a personalității, precum arta plastică, actoria și muzica. Apoi există persoanele sportive, care doresc să se mențină în formă, care apreciază timpul petrecut afară, care trăiesc după principiul „mens sana in corpore sano” și care, desigur, au ca pasiuni practicarea sporturilor, artele marțiale, fitness-ul sau nutriția.

Mai sunt scriitorii, cu idei inovatoare, care visează la magie, basme, dragoni și lumi nemărginite, pentru a scăpa de problemele

reale, de lumea noastră imperfectă, pentru a se refugia sau poate pentru a-i ajuta pe ceilalți să găsească acest refugiu.

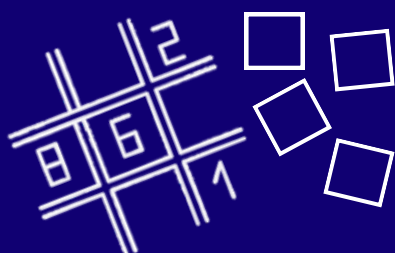
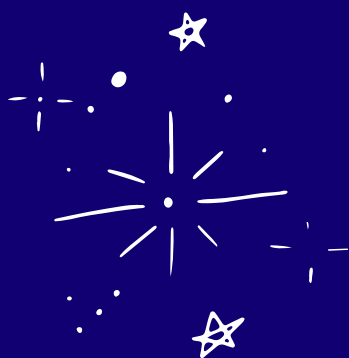
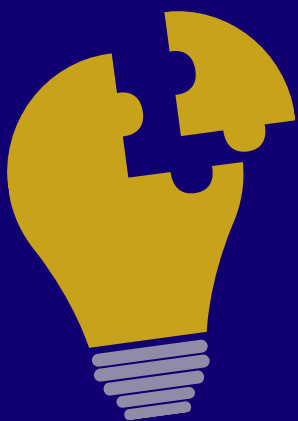
Una dintre pasiunile mele, pe care doresc să o prezint, este mai rar întâlnită, deși consider că poate caracteriza și dezvolta pe cineva la fel de mult ca oricare alta.

Imaginați-vă următorul scenariu: vă aflați într-o gară. Este o zi importantă, trebuie să prindeți trenul către orașul X, care se află la Y kilometri depărtare, la ora Z. În timpul așteptării, decideți să vă ocupați timpul într-un mod mai productiv decât rețelele de socializare, așadar cumpărați de la un chioșc o revistă Sudoku. Câteva minute mai târziu, nu vă mai puteți dezlipi de aceasta, ca și când cu fiecare cifră descoperită vă copleșește un val de adrenalină, care doar alimentează determinarea de a rezolva mai mult. Și mai mult. Cât mai mult. Aceasta a fost exact situația în care m-am aflat în urmă cu trei ani, când am încercat să rezolv un puzzle Sudoku pentru prima dată.

SUDOKU – LABIRINTUL MINTII

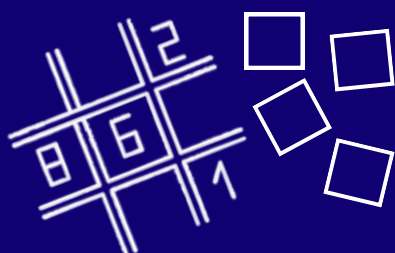
TOCANIE MARIA, CLASA A IX-A C

Conceptul este simplu și cunoscut de toată lumea. O grilă de nouă pe nouă pătrățele, subdivizată în nouă „regiuni” de trei pe trei, ce trebuie completate cu cifrele de la 1 la 9 astfel încât nicio cifră nu se repetă în regiune, în coloană și în rând. Însă, pe cât de simplă este înțelegerea jocului, pe atât de complexe sunt rezolvările, iar acesta este exact aspectul interesant al Sudoku-ului. Jocul începe cu un număr de cifre date încă de la început, pe baza cărora se continuă rezolvarea. Dificultatea jocului crește cu cât numărul de cifre este mai mic, astfel încât un Sudoku ușor ar avea în jur de 36 de cifre deja date.

Cel mai mic număr posibil de cifre date este 17, întrucât nu s-au descoperit încă puzzle-uri care să aibă un număr mai mic de indicii și o soluție unică, iar un astfel de joc ar avea o dificultate foarte ridicată. De asemenea, s-a calculat că numărul total de grile Sudoku valide ar fi de aproximativ $6,67 \cdot 10^{21}$.

Este cunoscut faptul că Sudoku este un joc creat în Japonia. Însăși denumirea este compusă din cuvintele japoneze „sû” + „doku”, care împreună se traduc ca „cifră unică”.

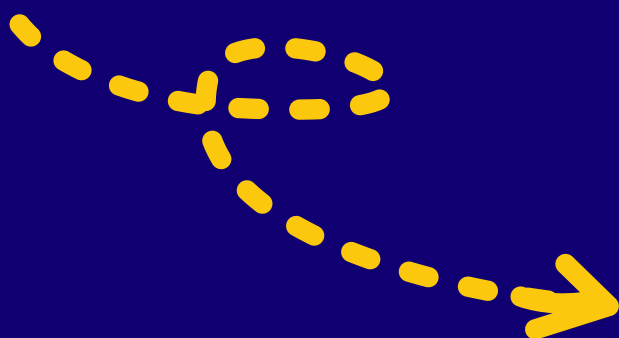
SUDOKU – LABIRINTUL MINȚII

TOCANIE MARIA, CLASA A IX-A C

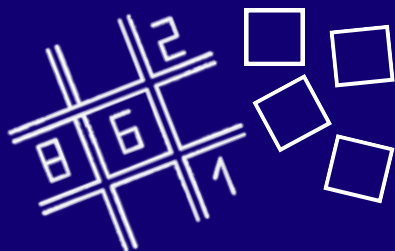
Însă se pare că acest joc a fost inspirat chiar de o enigmă matematică elvețiană celebră, și anume de problema celor 36 de ofițeri, propusă de matematicianul Leonhard Euler. Aceasta cere aranjarea a 36 de ofițeri din 6 regimente și 6 grade diferite într-un careu de 6 pe 6, astfel încât pe fiecare rând și coloană să apară fiecare grad și regiment o singură dată. Francezul Gaston Tarry demonstrează matematic că această problemă nu are soluție, că un astfel de aranjament este imposibil pentru numărul 6, ceea ce a dus ulterior la ipoteza pătratelor latine ortogonale, care au reprezentat, de asemenea, o sursă de inspirație pentru Sudoku. Pătratul latin reprezintă o grilă, cu latura n și cu un simbol în fiecare casetă, astfel încât fiecare simbol să apară o singură dată în fiecare rând și în fiecare coloană. De-abia în 1979 este creat primul Sudoku de către un jurnalist new-yorkez, iar jocul este introdus în Japonia cu cinci ani mai târziu de către compania Nikoli.

Există niște tehnici folosite mai ales de către experții Sudoku în rezolvarea puzzle-urilor și, deși eu personal nu le-am învățat de la bun început, am ajuns să le folosesc fără a-mi da seama.

Sudoku este asemenea unui dans al numerelor, iar învățându-le coregrafia reușești să le deslușești. Una dintre cele mai importante este tehnica X-Wing, în care cauți un număr care apare exact de două ori pe două rânduri diferite și pe aceleași coloane. Astfel se formează un „dreptunghi”, al cărui diagonal formează un X imaginar, iar prin intermediul acestuia se poate deduce poziția numărului pe care îl cauți. Alte tehnici sunt mult mai complexe și mai greu de explicat, printre care se numără tehnica Swordfish, numită și X-Wing extins, care are același principiu precum tehnica anterioară, însă de data aceasta sunt implicate 3 rânduri și 3 coloane. Însă o strategie foarte simplă și eficientă este strategia Chains. Conform denumirii, în timpul rezolvării se construiește un lanț de tip „dacă această afirmație e adevărată, atunci aceasta devine falsă, atunci aceasta devine adevărată...”. Astfel se ajunge la un răspuns final, la o contradicție sau la o certitudine, care ajută la descoperirea cifrelor.

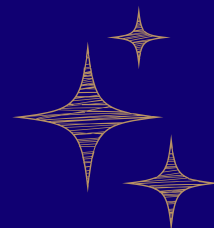

			4		2			
7	1			3			4	6
4		8		7		5		9
2			8		9			5
	8						9	
9			6		3			2
8		7		6		3		4
6	5			9			1	7
			5					

SUDOKU – LABIRINTUL MINTII

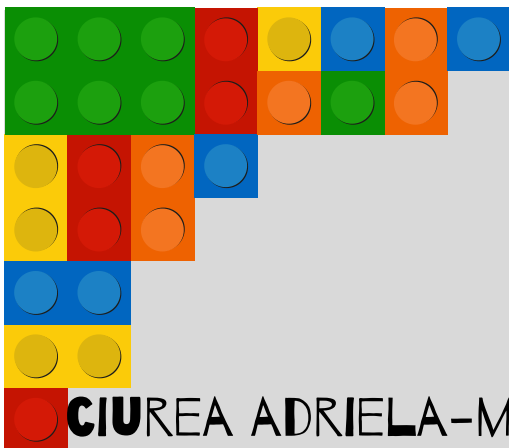
TOCANIE MARIA, CLASA A IX-A C

Ceea ce mi se pare cel mai interesant la Sudoku este faptul că puzzle-urile mereu pot fi rezolvate în mai multe moduri, tehnici, cu mai multe raționamente, astfel încât să se ajungă la răspunsul corect și unic. Sudoku este exact ca o ecuație matematică din acest punct de vedere. Fiecare rezolvă în propriul mod, fiecare își folosește propriul raționament și, cu cât rezolvă mai multe puzzle-uri, cu atât i se dezvoltă mai mult gândirea logică, cu atât învață mai mult să rezolve mai rapid și mai eficient. Creierul începe să recunoască tipare, știe cum să acționeze, iar jocul devine mai mult o provocare de a ordona haosul decât o imposibilitate matematică, cum era la prima vedere. La început totul poate părea haotic, dar mintea antrenată reușește să readucă ordinea pe foaie, dovedind că Sudoku este o modalitate excelentă de a învăța creierul să gândească clar, structurat și disciplinat. De asemenea, s-a dovedit că rezolvarea puzzle-urilor are un puternic impact pozitiv asupra memoriei de lucru, a concentrării, a sănătății cognitive și a flexibilității mentale și ajută la reducerea stresului. Este practic activitatea ideală pentru a-ți menține mintea ocupată, mai ales pentru un elev de liceu, întrucât aceste beneficii ușurează învățarea pentru școală. Informația este reținută mai rapid, este prelucrată și înțeleasă mai eficient, iar ulterior este aplicată în probleme și exerciții, fără blocaje la cea mai mică dificultate.

La început, am menționat că pasiunea poate caracteriza o persoană chiar mai bine decât ar putea cuvintele. Revenind la acest subiect, întrebarea este „cum poate caracteriza Sudoku o persoană?”. Întrucât jocul este bazat pe pură logică, persoanele pasionate de Sudoku adesea vor fi curioase, vor căuta explicații, vor încerca să înțeleagă raționamentele celorlalți. Sunt persoane răbdătoare și perseverente, care nu vor renunța când ceva va deveni dificil, atente la detalii, cu o gândire structurată, strategică, dar flexibilă. Pasiunea pentru Sudoku activează în principal emisfera stângă a creierului, responsabilă de raționament, organizare și analiză, ceea ce explică de ce pasionații de Sudoku tind să aibă trăsăturile menționate anterior. Însă s-a dovedit că unele procese precum intuiția și recunoașterea tiparelor, procese cognitive utilizate predominant în rezolvarea puzzle-urilor, sunt asociate emisferei drepte, ceea ce demonstrează că Sudoku nu este o activitate rigidă, specifică doar părții logice și structurate a creierului, ci combină ambele părți ale acestuia, evidențiind armonia dintre funcțiile cerebrale ale omului. Totul se află, de fapt, într-un echilibru, iar mintea umană nu este un câmp de luptă între rațiune și instinct, logică și creativitate, stânga și dreapta, ci este, de fapt, punctul de întâlnire al acestora, unde ele învață să se sprijine reciproc, unde rațiunea își găsește, în sfârșit, curajul de a se baza și pe intuiție.

LEGO.

JOC SAU GÂNDIRE MATEMATICĂ?

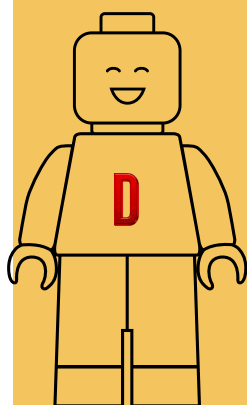
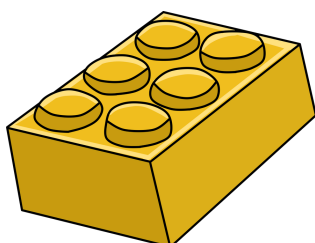
CIUREA ADRIELA-MIHAELA PARASCHEVA, CLASA A X-A A

Încă de mică am avut pasiunea de a construi și crea lucruri. Țin minte că una dintre cele mai vechi jucării ale mele, de pe la 2-3 ani, era un set de cuburi cu personaje Disney pe care le puneam în diverse moduri spre am deservi scopurilor mele (probabil să construiesc o casă pentru păpuși). Totodată, aveam destui de mulți veri mai mari, deci primeam destul de multe jucării și de la ei. Așa am descoperit LEGO.

Le promisem de la verii din partea mamei, piese găsite într-o altă cutie de jucării care nu avea nici o legătură cu LEGO; deci, nici pe departe să vină cu un manual de instrucțiuni sau măcar o imagine a produsului final. Așadar, ca să îl utilizez și să-l integrez în celelalte jocuri și jucării, a trebuit să improvizez și să construiesc ceva din pura mea imaginație. Dar ce legătură are asta cu întrebarea din titlu? Ei bine, improvizatul cu piese LEGO constituie în nevoia unei gândiri creative, dar și una ce poate privi în perspectivă, ca atunci când trebuie să rezolvi o problemă la geometrie spațială. Totodată, trebuie să creezi un design în minte, ca un arhitect sau un proiectant, calculând dacă ideea e realizabilă și durabilă.

Însă LEGO nu face doar atât. Dacă seturile pentru copii mici (LEGO Duplo) sunt eficiente pentru a înțelege principiile de bază (forme și geometrie, algebră de ciclul primar)- un nou studiu realizat de Universitatea din Surrey arată exact acest lucru-, cele de adolescenți și adulți pot ajuta la punerea bazelor roboticii și electronicii (LEGO Mindstorms și LEGO SPIKE), sunt și unele care permit libera exprimare și încurajare a proiectării de idei (LEGO Education, LEGO Ideas).

Deci, chiar dacă LEGO este catalogată drept o jucărie, totodată te introduce matematicii de orice nivel și disciplinelor înrudite.

VOCEA ELEVILOR, DE LA IDEE LA EXCELENȚĂ NAȚIONALĂ: POVESTEA UNUI SUCCES MOISILIST

ALEXANDRU IONUȚ BĂLĂȘOI, CLAS A XI-A E

De multe ori, auzim că „vocea elevilor contează”. Însă, cât de des avem curajul să transformăm această voce într-un proiect concret, capabil să schimbe perspective? Recent, am avut onoarea de a demonstra că, prin dedicare și organizare, ideile noastre pot ajunge pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. În acest sens, am reprezentat Liceul Teoretic „Grigore Moisil” și județul Tulcea la Olimpiada Națională de Proiecte pentru Consiliile Elevilor, intitulată sugestiv „Parteneriat în educație – Prezent și perspective”. Competiția a fost una riguroasă, punându-mă față în față cu o comisie formată din reprezentanți ai Ministerului Educației și specialiști în domeniu. Miza? Să demonstrez impactul real al proiectului „Sesiunea regională de formare a elevilor reprezentanți”, o inițiativă amplă pe care am coordonat-o alături de colegii mei din Consiliul Județean al Elevilor. Acest proiect nu a fost doar o prezentare pe un slide, ci rezultatul a luni de muncă intensă. Rolul meu a presupus o coordonare 360 de grade:

- Logistică: Gestionarea cazării, a meselor și a spațiilor de desfășurare.
- Educație: Crearea unui program dinamic, cu ateliere interactive pe teme de leadership, comunicare și implicare civică.
- Mentorat: Facilitarea unui spațiu în care elevi reprezentanți din întreaga regiune să își poată dezvolta abilitățile. Prezentarea în fața comisiei a fost momentul în care am înțeles că nu vorbeam doar despre cifre sau tabele, ci despre schimbarea reală pe care o putem aduce în comunitatea noastră.

Efortul a fost răsplătit cu Premiul I la nivel național. Această distincție nu este doar un trofeu pe un raft, ci o validare a faptului că echipa noastră a reușit să transmită un mesaj esențial: elevii nu sunt doar beneficiari ai sistemului, ci parteneri activi în procesul educațional.

Obținerea acestui premiu mă motivează să merg mai departe, dar mai ales, mă face să mă uit către voi, colegii mei din „Moisil”. Acest succes este dovada vie că: Implicarea face diferența: Nu așteptați schimbarea, fiți voi motorul ei! Pasiunea este contagioasă: Când crezi cu adevărat într-un proiect, vei găsi resursele să îl duci la bun sfârșit! Echipa este totul: Nicio realizare mare nu se face de unul singur!

Vă încurajez pe fiecare dintre voi să vă găsiți acea cauză în care credeți. Fie că este vorba de proiecte ale consiliului, activități de voluntariat sau inițiative școlare, aveți curajul să vorbiți și să acționați. Vocea voastră contează – și acum avem și confirmarea națională că poate face diferența!

DIN CULISELE CONCURSULUI „ELEVII DE AZI, PROFESIONIȘTII DE MÂINE”

Recent, am avut oportunitatea de a reprezenta Liceul Teoretic „Grigore Moisil” la una dintre cele mai prestigioase competiții de profil din țară: concursul „Elevii de azi, profesioniștii de mâine”, organizat de Academia de Studii Economice din București (ASE) unde am obținut premiul III la secțiunea de Educație Financiară.

Parcursul a fost un maraton intelectual, nicidecum o linie dreaptă. Prima etapă a presupus redactarea și trimiterea unui eseu original care să demonstreze atât cunoștințe solide, cât și capacitatea de analiză critică. Odată admisă lucrarea, a urmat susținerea online în fața comisiei universitare de la Facultatea de Finanțe, Bănci și Burse de Valori (FABBV). Să îți susții ideile în fața unor experți, să explici de ce „costul de oportunitate” este o evaluare a sacrificiului, nu doar o cifră, mi-a oferit o încredere pe care nicio notă din catalog nu o poate egala. Spre deosebire de abordările clasice, axate strict pe calcule matematice, lucrarea mea, intitulată „Administrarea banilor: De la instinct la abilitatea de a lua decizii financiare conștiente”, a explorat intersecția dintre economie și neuroștiințe

Am pornit de la premisa că nu ne naștem abili financiar, ci trebuie să construim această competență împotriva naturii noastre biologice. Mi-am bazat argumentele pe ideile lui Richard Thaler despre cum putem fi „împinși” spre decizii mai bune și pe standardele de educație financiară ale Annamariei Lusardi.

Am argumentat în fața comisiei că trăim într-o eră în care plățile invizibile (card, telefon, portofele digitale) au eliminat „durerea fizică de a plăti”, transformând banii în simple puncte abstracte. În acest ecosistem, suntem victimele propriului instinct de a căuta dopamina imediată. Ca soluție de viitor, am propus un concept de design etic: „intervalele de răcire” în mediul online. Acestea sunt un mecanism digital care forțează rațiunea să intervină înainte ca algoritmul de marketing să câștige lupta cu autocontrolul nostru.

Dacă ar fi să transmit o singură idee din experiența mea, ar fi aceasta: noi suntem cel mai prețios activ pe care îl deținem. În lucrarea mea, am subliniat că mai ales pentru noi, tinerii, investiția în educație și abilități noi oferă cel mai mare randament pe termen lung. Nu trebuie să fii un expert în finanțe ca să începi. Poți aplica reguli simple, cum este regula 20/50/30, sau poți începe prin a-ți stabili obiective SMART pentru dorințele tale. Important este să treci de la instinct la decizii conștiente.

Bănică Sara-Elena
Clasa a XI-a D

CORTINA SE RIDICĂ LA MOISIL!

CHIREA DARIA-MARIA, CLASA A X-A A

Dacă ai trecut în ultimele luni pe lângă unele săli de clasă și ai auzit râsete, replici spuse cu patos sau momente de liniște deplină, să știi că nu se filma niciun serial Netflix. Erau colegii tăi din trupa de teatru a liceului, care au decis că „Moisil” are nevoie de mai multă dramă... în cel mai artistic sens posibil!

Totul a început anul trecut, dintr-o dorință simplă: aceea de a crea un spațiu cool în care oricine să poată fi el însuși, fără măști (sau, mă rog, doar cu cele de teatru). Astăzi, proiectul este coordonat de o echipă din clasa a XI-a, iar ceea ce părea inițial un experiment a devenit o adevărată mișcare culturală pe holurile școlii.

Dacă la început, la evenimente precum Moisivision, scopul principal a fost să ne controlăm tremuratul genunchilor și să ne depășim tracul, anul acesta am trecut la următorul nivel. Nu ne-am mai mulțumit doar să interpretăm, ci am devenit creatori!

În ultimele luni, trupa a lucrat la peste trei piese de teatru. Partea cea mai tare? Unele au fost adaptări curajoase, dar altele au fost scrise integral de noi! Asta înseamnă libertate totală: ne-am pus amprenta pe fiecare glumă, pe fiecare moment tensionat și pe fiecare personaj.

Unde ne-ați putut vedea? Am ieșit din spațiul liceului și am cucerit publicul din oraș la Biblioteca Județeană Tulcea, prin două spectacole intense, de Dragobete și de Ziua lui Mihai Eminescu. Cine a fost în sală știe: conexiunea cu publicul a fost pur și simplu electrică!

Momentul de foc al anului a fost participarea la Concursul Național „Primavera” din Sinaia. Imaginați-vă scena: trupe de liceeni din toată țara, unele cu vechime, super susținute și ultradotate. Presiunea? Uriașă.

Dar trupa de la „Moisil” a demonstrat că atunci când pui pasiune, text bun și ore întregi de repetiții la un loc, rezultatele vin de la sine. Ne-am întors acasă cu un premiu important, o confirmare clară că munca noastră din spatele ușilor închise dă roade și că putem concura cu oricine, de la egal la egal.

În spatele cortinei se află și o poveste personală. Pentru mine, actoria înseamnă deja 5 ani de viață — 5 ani de înțeles oamenii, de experimentat stări și de transmis emoții. Însă cel mai intens „rol” de până acum nu a fost cel de pe scenă, ci cel de coordonator.

Să ghidezi alți colegi, să îi vezi cum la primele repetiții abia vorbesc în șoaptă, iar după câteva săptămâni domină scena cu o voce puternică și sigură pe sine, este o satisfacție incredibilă. Teatrul ne schimbă, ne oferă încredere și ne învață să fim o echipă adevărată.

Trupa noastră este mereu în căutare de talente! Fie că vrei să fii în lumina reflectoarelor, fie că îți place să scrii scenarii sau să te ocupi de regie și sunet, locul tău e alături de noi.

Cortina s-a ridicat, urmează un nou sezon de repetiții. Ne vedem pe scenă!

Recenzie „The Holdovers”

Odată cu popularizarea cinematografului am început să introducem filmele în obiceiurile noastre de sărbători, Crăciunul nefiind o excepție. În fiecare an suntem obișnuiți să vedem filme cu o astfel de tematică, dar problema este că nu există o mare diversitate în acestea, spre exemplu cum vedem la televizor trilogia „Singur acasă” în fiecare an, deși sunt toate emblematice pentru sărbătorile Crăciunului, propun un alt film, mai puțin cunoscut, dar care după prima vizionare garantez că o să se regăsească în lista filmelor de revizionat în timpul sărbătorilor de iarnă a multor elevi și chiar a profesorilor.

„The Holdovers” este un film american apărut în anul 2023, dar care încearcă să simuleze o imagine a anilor 70 prin tehnici de filmare rar întâlnite în zilele noastre și prin acei „purici” pe care îi vedeam pe televizoarele bunicilor. Aceste detalii nu pot decât să provoace nostalgie celor ce își aduc aminte de acei ani, iar cei mai tineri să fie curioși de cum își petreceau părinții lor Crăciunul. Filmul începe când cinci elevi află trebuie să stea la școală în timpul vacanței de iarnă împreună cu profesorul de istorie Hunham, un profesor strict și ursuz și bucătăreasa Mary, o văduvă ce și-a pierdut recent fiul în războiul. Printre acei elevi se numără și Angus, un adolescent cu probleme de comortament. Deși acțiunea nu este prea intensă filmul rămâne captivant prin personajele în care fiecare dintre noi o să ne regăsim câte puțin. Când Angus, profesurul Hunham și Mary o să rămână singuri în școala cei trei încep să caute metode de aș-i înfrumuseța Crăciunul, iar astfel ei se aproprie în singurătatea lor. „The Holdovers” este totuși o comedie și încă una foarte amuzantă, dar care este presărată cu momente emoționale ce nu vor fi uitate după terminarea filmului. Un alt element ce m-a impresionat este atmosfera care, deși festivă, are un aer de solitudine ce se resimte și în personaje.

THE HOLDOVERS

Aceste laude nu ar putea fi spuse dacă jocul actorilor nu ar fi de o calitate excelentă.

Obținem performanțe strălucite de la o mulțime de actori începători, cum ar fi Dominic Sessa care are rolul principal, dar și de la adepți ai Hollywood-ului ca Paul Giamatti în rolul profesorului Hunham, rol pentru care a fost premiat cu un Oscar.

Deși filmul are personaje și întâmplări puțin mai profunde care explorează teme precum singurătatea, îndurerarea și traumele trecutului, lui nu îi lipsesc valorile clasice ale Crăciunului, adică să fim mai buni, mai generoși, mai îngăduitori cu cei din jurul nostru, măcar în această perioadă a anului. Această sărbătoare le permite unora să ia o pauză și să se bucure împreună cu familia și prietenii, iar pentru alții să formeze legături noi ce vor continua mult timp în viitor și vor ajuta să învingă unele greutăți ale vieții. Sper ca acest film să vă aducă atât de multă căldură cât mi-a adus și mie, mai ales în această vreme friguroasă.

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE

Trăia odată o vulpe înzestrată în mod Freudian (prin expunere repetată la un mediu de trai în care normele juridice sunt încălcate) cu calități persuasive hiperdezvoltate, adesea frauduloase pentru consorții ei. De dragul povestirii, vom presupune prin absurd că această Vulpe este capabilă de gândire rațională, limbaj articulat și stări afective complexe, fiind corespondenta literară a unei tipologii umane. Această instanță care se identifică a fi feminină, cu origine de apartenență la familia canidelor, a întreprins activități de tip nomad pe tot parcursul nopții în vederea procurării de mijloace alimentare de subzistență. Cu toate acestea, demersurile sale au fost zadarnice. La venirea zilei, Vulpea își exercită dreptul la intervalul de odihnă, culcându-se la marginea unei căi de transport public, manifestând îngrijorare în plan mintal din cauza considerentelor sale materiale. În decursul activității recreatorii, fiind avantajată din punct de vedere olfactiv, aceasta simți miros de pește. Analizând drumul lung ce-i stătea înaintea, Vulpea zări un car tras de exemplare din familia bovidelor și hotărî să se întindă de-a latul căii de transport, pretinzând că este un organism vătămat biologic, în încercarea de a obține mâncare prin înșelăciune.

Carul se opri din cauza Vulpiei care îi împiedica înaintarea. Persoana de origine rurală ce strunea boii consideră că animalul este mort și își vorbește sieși, într-un mod noninvaziv sănătății psihice: „Cum o fi murit vulpea-n mijlocul drumului?! Vai, da' ce haină frumoasă am să fac femeii mele din blana vulpiței! Tii, ce-o să se mai bucure mândra că are bundiță nouă!“. Vă rog să scuzați limbajul necizelat al persoanei de origine rurală, întrucât comportamentul acesteia este suma interacțiunilor din mediul cu care se află în interdependență, ci nu o atitudine defăimătoare. În niciun caz nu sugerează că femeia este proprietatea bărbatului și nu și-ar putea confecționa singură o haină din blana vulpii. În continuare, bărbatul ridică vulpea și o azvârli în car, deasupra peștelui, încălcând normele sanitare de igienă. Imediat ce boii își reiau activitatea, iar carul revenise la starea de mișcare rectilinie inițială, Vulpea începu să împingă peștele pe drum. După ce a reuși să-și însușească o cantitate satisfăcătoare pentru a-și stăvili senzația de foame, părăsi și ea obiectul în mișcare și adună prada laolaltă, cu scopul de a o transporta spre vizuină. La adăpostul locuinței personale, înfometată cum era, se înfruptă din carnea câștigată în mod fraudulos, prin decepție. Nu-i tihni însă masa, întrucât Ursul îi vizită domiciliul, pentru a-și îndeplini atributa socială de vecin. Vizitele între persoanele aflate în contiguitate una de cealaltă stimulează sentimentul de apartenență la comunitate și sunt o componentă vitală a unei societăți unitare.

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE

Stimați cititori, înainte de a semna lipsa mea de sensibilitate cu privire la situația persoanelor dezavantajate locomotor, care nu pot întreprinde activități de deplasare și care în astfel de situații ar fi private de apartenența la comunitate, vă rog să acceptați convențiile acestui univers narativ, în care mijloacele de comunicare artificiale sunt inexistente și impun folosirea unor tehnici primitive, ineficiente, de contact interpersonal. De asemenea, vom presupune prin absurd că Ursul este capabil de gândire rațională, limbaj articulat și stări afective complexe. Dialogul dintre cei doi se desfășurează astfel:

- Bună să-ți fie ziua, scumpă prietenă! Am venit să te vizitez din dorința onestă de a ne consolida relația amicală, calitatea de vecin impunându-mi să fac tot ce îmi stă în putință pentru a te ajuta să te dezvolti în plan personal și să te regăsești în comunitate. Îmi este imposibil să nu sesizez cât de mult pește ai în posesie. Aș putea face apel la generozitatea ta, rugându-te să-mi oferi și mie, că tare poftă mi-ai făcut!

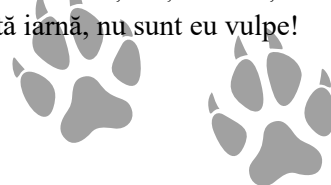
- Eh, dar doar n-am stat eu toată noaptea cu coada-n baltă ca o dobitoacă grasă și diformă, cu straturile de grăsime mai-mai înghițind camera cu totul, să-mi fure carnea de la gură! Ia mai pune-ți pofta-n cui, prietenaș! Și mai lasă-mă-n plata Domnului, că mai bine dihanie singură decât apreciată-n comunitatea ta!

Cu siguranță, Ursul cunoștea comportamentul vulgar al Vulpiei și lipsa unei condiționări sociale adecvate de care suferă, însă se simțea suficient de încrezător în propriile kilograme pentru a

nu fi afectat de remarcile fatphobice pe care instanța din familia canidelor le proiectase asupra lui. Pentru a continua ritualul de incluziune comunitară, încercă să extindă conversația și să consolideze legătura dintre ei.

- Oh, Vulpiță dragă, îmi pare rău dacă rugămintea mea te-a făcut să mă percepi în asemenea mod. Sentimentele tale sunt într-un totu valid și este perfect acceptabil să le exprimi, însă aș prefera să-ți măsoar cuvintele cu o mai mare rigurozitate, pentru a nu face remarci inadecvate cu privire la o categorie socială dezavantajată. Ba mai mult, ți-aș fi recunoscător dacă m-ai învăța să pescuiesc. O astfel de convenție bilaterală de învățător-discipol cu siguranță ne-ar consolida relația! M-ar ajuta și să „îmi pun pofta-n cui”, după cum te-ai exprimat dumneata.

- Vai vai, dar tolomac mai ești! Toate cuvintele aiste lungi și nu spui nimic prin trănsele. Dacă te-ai bosumflat că te-am făcut gras, zi domnule așa, nu mă ameți cu vorbe! Rânji Vulpea și-i spuse mai departe, cu intenția de a se amuza pe seama vecinului ei. Dacă vrei și mata pește, ia că-ți zic ce să faci. Mergi de cu seară la baltă și bagă-ți coada-n apă. Să nu te miști, ca nu care cumva să sperii peștele! Cum se face de ziua, HAȚ! Smulgi repez „undița” spre mal și-o să vezi câți biștani scoți! De nu-ți ajung toată iarnă, nu sunt eu vulpe!

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE

Ursul, încântat de convenția încheiată verbal și de oportunitatea de a-și dezvolta simțul civic, se grăbi către băltoacă pentru a-i demonstra Vulpii că îi respectă înțelepciunea, chiar dacă dobândită prin mijloace educaționale ilegite. Acesta îi urmează întru totul sfatul, așteptând întreaga noapte cu coada în baltă pentru a intra în posesiunea bunurilor materiale promise. Din nefericire pentru confratele din familia Ursidelor, prevederile ciclice naturale din timpul anotimpului friguros și schimbările meteorologice neprevăzute provoacă înghețarea lacului, cauzând vătămarea extremității lui posterioare. Din cauza masei corporale ridicate, acesta întreprinde efortări deosebite pentru a-și contrabalansa greutatea și a-și elibera vertebrele din apa înghețată. Suferind dureri care pe o scară metrică (în care unu reprezintă cea mai mică intensitate a durerii, iar zece cea mai mare intensitate) ar atinge numărul 10, reușește într-un final să se elibereze. Cu toate acestea este vătămat corporal grav, incapabil fiind să își salveze coada.

Cu activitatea neocortexului inhibată de impulsurile sistemului limbic, Ursul intenționează să comită infracțiunea de omucidere la adresa Vulpii, acostând-o chiar în interiorul locuinței sale personale. Totuși, condiționarea socială adecvată a individului împiedică actul de violență. În ultimă instanță, Ursul hotărăște să acționeze în concordanță cu învățămintele civice și să înainteze un proces juridic împotriva Vulpii, pentru a-i fi pedepsit în mod corect și onorabil discernământul fraudulos și a primi din partea dânzei despăgubiri

pecuniare. Oh, și ce proces a mai fost!

Avocatul acuzării a invocat principiile de responsabilitate civilă și neglijență. Argumentul său a vizat faptul că Vulpea, îndemnându-l pe Urs să întreprindă o activitate pisciculă într-o locație neavizată, avea obligația de a avertiza păgubitul despre eventualele pericole. Acesta susține că prin încurajarea unei activități periculoase, fără formularea unor avertismente adecvate, a fost cauzată vătămarea corporală a individului. Avocatul apărării a prezentat articole din legislație referitoare la prevederile piscicule și a demonstrat juriului că zona nu era nicidecum una periculoasă. Ba mai mult, Ursul a acționat pe propria răspundere, exercitându-și dreptul primordial și constituțional la liber arbitru, mutilarea corporală fiind cauzată de schimbările meteorologice bruște.

Menționând acordul verbal încheiat între cele două părți, conform căruia acuzata i-a promis păgubitului că locația îi va genera în mod cert o cantitate substanțială de active sub formă de materie primă comestibilă, fapt care nu doar că nu s-a îndeplinit, ba chiar a degenerat în întâmplarea care i-a produs Ursului un dezavantaj locomotor accentuat, avocatul acuzării a propus spre achitare un quantum care să acopere costurile medicale și daunele emoționale. Avocatul apărării nu a acceptat pecuniile impuse, argumentând că Vulpea și-a povățuit prietenul în conformitate cu experiența sa personală, fiind bine intenționată și incapabilă să anticipeze urmările dezastruoase.

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE

De asemenea, avocatul a amintit reacția exagerată și violentă a Ursului, acuzându-l de intrare ilegală, agresiune, hărțuire, tulburarea liniștii și încălcarea proprietății private, a dreptului la intimitate și securitate. Sub jurământ, în boxa martorilor, Vulpea a povestit printr-un limbaj formal, exemplar articulat și elocvent, teroarea prin care a trecut când Ursul a acostat-o, manifestându-și deplin calitățile persuasive hiperdezvoltate. Aceasta a reușit să influențeze juriul prin componenta afectivă a istorisirii ei.

În pledoaria finală, avocatul acuzării a menționat caracterul divergent și vulgar, bine-cunoscut în comunitate, pe care Vulpea îl posedă și încercările repetate ale Ursului de a consolida relația dintre el și persoana căzută în dizgrație, pentru a încuraja o societate incluzivă. Amintind dezavantajul locomotor pe care Ursul îl posedă înainte de accident (cauzat de masa corporală crescută) și actual amplificat de pierderea vertebrelor extremității posterioare, păgubitul a fost portretizat drept un individ perfect condiționat și adaptat social, în pofida neajunsurilor fiziologice, care a reușit să inhibe impulsurile primare ale creierului său și să acționeze în conformitate cu prevederile general acceptate, fiind imperios necesar să i se ofere o judecată favorabilă. Finalitatea cazului a fost atent cugetată de către jurați, care au analizat temeinic termenii folosiți în proces, cu toate că numărul frazelor examinate s-a limitat la cele care le-au fost inteligibile juraților. În absența unei vorbiri cordiale, în sălile de judecată conversația capătă un aspect care tinde spre jargon.

Pentru a nu fi public atacați pentru penalizarea unui individ dezavantajat, însă cu calități comportamentale dezirabile, Vulpea a fost găsită vinovată pentru vătămarea corporală a păgubitului, caracterul său antisocial arhicunoscut înclinând balanța în defavoarea ei, în pofida simulării unui limbaj erudit de-a lungul procesului. Confuză și profund rănită din punct de vedere emoțional, întrucât își formulase pledoaria folosind cuvintele cele mai alese, adoptase atitudinile social-eligibile, iar baza legală a argumentelor îi susținea indubitabil nevinovăția, Vulpea își manifestă indignarea intensă, exprimându-și nemulțumirea către cei din proximitatea ei, după cum urmează:

- Vai ș-amar de voi, dobitoacelor! Limbajul vostru corect și preaiubit împiedică exprimarea oricăror simțăminte autentice! Ați mutilat cuvântul pentru a cosmetiza adevăruri biologice, precum acela că Ursul e un obez nerod! Oh da, mă ați auzit bine - e un prost și mi-a făcut plăcere să-l fraieresc, să știu că se zvârcolește de durere din cretinismu-i cras! Mă considerați vulgară pentru că-mi exprim liber punctele de vedere, pentru că nu-mi face plăcere să fiu în preajma Domniilor Voastre. Nu mă tem să vă deranjez egourile fragile, iar asta vi se pare de-a dreptul revoltător. Păi cum să viețuiesc printre dobitoace ca voi, care nu au purtat vreodată o conversație sinceră și nu au supărat niciodată pe nimeni? Ce rost mai are să vorbești dacă folosești aceleași structuri memorate în avans, din nou și din nou?

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE

Ce s-a întâmplat cu plăcerea narării, cu arta povestirii? Preaslăviți libertatea de exprimare, însă când cineva exprimă ceea ce simte este etichetat drept „inadecvat condiționat” sau „indezirabil social”. Unde a dispărut aprecierea esteticii, unicitatea indivizilor, proprietatea intelectuală? Nu promovați nicidecum egalitatea și incluziunea, ci uniformizarea și aplatizarea caracterelor. Condamnați cenzura folosită în regimurile politice totalitare, însă limbajul vostru este cenzurat tocmai prin multitudinea cuvintelor pe care le folosiți și prin care nu transmiteți nimic. Pu pu pu, scuipava-și între ochi, că ați distrus noțiunea de umanitate încercând s-o corectați! Voi, civilizaților, mai murdăriți-vă din când în când pe la colțul gurii, dovediți că sunteți oameni!

Receptând prin intermediul analizatorului auditiv undele sonore emise de corzile vocale ale Vulpii, mulțimea rămăsese preț de câteva secunde într-o stare profund introspectivă, însă izbuti să revină destul de rapid în planul mintal favorabil, huiduind inculpata și blamând-o pentru expresiile utilizate. La o adică, remarcile ei fuseseră de-a dreptul jignitoare atât pentru păgubit, cât și pentru categoriile defavorizate pe care le reprezintă, iar ideile eretice susținute încalcă o multitudine de prevederi ale sistemului dominant de noțiuni și valori. De asemenea, folosirea termenului arhaic „oameni” este de o trivialitate ieșită din comun, cuvântul fiind eradicat din societatea contemporană (împreună cu alte intervale de termeni grosolani și jignitori) pentru a descuraja comportamentele discriminatorii la adresa modului în care un

anume individ dorește să își exprime identitatea în societate. Specia biologică nu ar trebui să limiteze procesul autocunoașterii eului interior - doar aparținem unei comunități libere!

În urma monologului deviațional, Vulpea a fost declarată „persona non grata” și expulzată din interiorul granițelor naționale, fiind transferată într-o zonă special izolată, destinată persoanelor care suferă de tulburări de personalitate insurgentă. Caracterul psihotic al raționamentelor sale este considerat un factor de risc ridicat pentru siguranța și ordinea socială, fiind ferm descurajat atât de către autoritățile politice, cât și de către populație.

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA,
CLASA A XII-A E

POVESTEA CORECTĂ POLITIC A URSULUI FRAUDAT DE VULPE

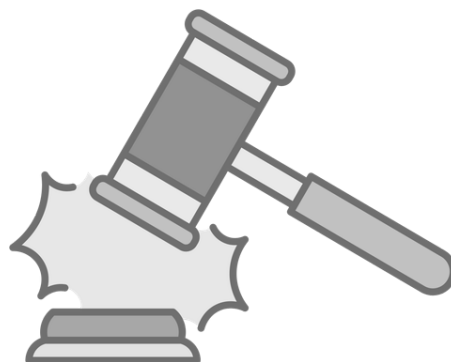
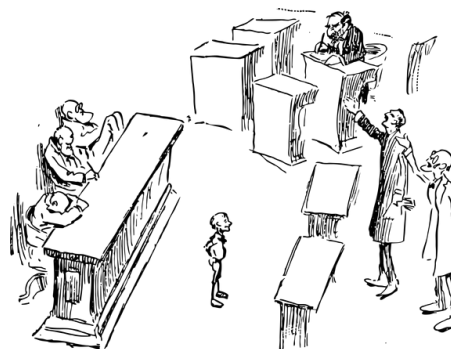
Din nefericire pentru Urs, măsurile de forță majoră impuse pentru protejarea cetățenilor au vizat exilarea Vulpiei în cel mai scurt timp posibil, iar despăgubirile pecuniare datorate părții vătămate au fost omise, având în vedere considerentele de securitate publică. Orice acțiune care prejudiciază integritatea și bunăstarea în comunitate se impune a fi pedepsită pentru a reafirma obligațiile morale și legale ale tuturor cetățenilor de a se comporta cu candoare și respect față de membrii societății.

Cu toate acestea, din cauza comportamentului antisocial al acuzatei, care a condus la impunerea unor sancțiuni severe, Ursul a fost în mod fraudulos indus în eroare de către acțiunile dolosive ale Vulpiei. O astfel de eroare a sistemului judiciar necesită combatere imediată, pentru a păstra un mediu de trai bazat pe armonie, înțelegere și coeziune între indivizi.

*

Și prin acțiunea de utilizare a vehiculului de transport echipat cu șa, am procedat relatarea evenimentelor conform descrierii anterioare!

(Și-am încălecat pe o șa / și v-am spus povestea așa!)

Astăzi mă voi spânzura. Întreaga dimineață mi-am imaginat firisorul de ață în jurul gâtului meu, dezrădăcinându-mă de materia gumoasă în care am viețuit până acum, spărgând smalțul și carcasa de fildeș, alb-lăptoasă, în sfericitatea căreia a fost condensat acest „eu”, pe care îmi doresc să-l demasc, să-l stârpesc. Sinuciderea a fost o tentație personală care mi-a dominat mintea în ultimele luni. S-a instalat subit, asemenea unei boli, o idee care evoluează și se manifestă progresiv, trecând de la o simplă reflecție la o certitudine. A mocnit asimptomatic, cu câte o reflecție asupra sinelui, asupra sistemului rigid în care suntem fixați și care trosnește din când în când, oscilează din dreapta în stânga și ne tocește carcasa protectoare. A izbucnit de-a binelea când au apărut petele gălbui cauzate de cofeină, când acel „eu” catabasic a disociat.

Dar cine este „eu”? Sunt premolarul întâi de pe arcada inferioară, de extremă dreapta, situat chiar lângă stimabilul canin, care sfâșie materia primară alături de incisivi și îmi încredințează transportul mărfii către molarii dindărăt, care o pregătesc pentru expediere. Poziția mea este una confortabilă, strategică, dar cronofagă. Aici, în cavitatea bucală, fiecare dinte are un rol prestabilit, contribuind la menținerea unui sistem ierarhic perfect ordonat. Supraviețuirea noastră depinde de menținerea organismului în parametri optimi, prin procesarea mărfurilor, facilitând astfel procesul de alimentație.

Poziția incisivilor le conferă un loc în „lumina reflectoarelor”, fiind responsabili de prima interacțiune cu hrana, un statut privilegiat pe care n-ar vrea să-l pericliteze. Ei sunt elita socială, trasează direcțiile activității din cavitate. Totuși, cei care doresc cel mai mult să iasă-n evidență sunt molarii. Situați la capătul lanțului de procesare, ei sunt clasa muncitoare și îndeplinesc cele mai obositoare sarcini, fiind concepuți cu o conformație robustă, special adaptată pentru a rezista tensiunii la care sunt permanent expuși. Cu toate acestea, sunt și cei mai ușor de neglijat și de subordonat, dorind mereu să-și ateste însemnătatea.

Noi, premolarii, aparținem clasei de mijloc și nu ne preocupăm de astfel de ambiții; nu dorim să ne demonstrăm capabilitățile și nici să ieșim în evidență, ci doar să ne menținem poziția strategică. Ne aflăm pe o treaptă ierarhică superioară molarilor, dar nu aspirăm la poziția incisivilor, care au privilegiul de a întrezări un orizont mai larg, privind dincolo de cavitatea bucală, spre lumină, dar care sunt și permanent supuși influențelor externe. Nu ne dorim nici poziția stimabililor canini, pe care zeii i-au zămislit cu o înclinație spre violență. Construiți cu puterea de a sfâșia – indispensabilă pentru menținerea ordinii și securității cetățenilor – ei ne asigură nouă, premolarilor, condițiile necesare unui trai confortabil.

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

CARCASA DE FILDEȘ

Of, dacă n-ar fi apărut blestemele pete de cafea, mersul lucrurilor ar fi continuat pe un făgaș normal. Dar nu, nu se putea! Au marcat ireversibilitatea contactului cu lumea exterioară, au corupt sinele. Te-ai aștepta ca incisivii și caninii să fie singurii expuși la influențe străine, fiind singurii creați cu acest scop. În cavitatea bucală, destinul este programat, orice încercare de transcendere fiind sortită eșecului. Firește, accidente se întâmplă: apar boli, dinți întregi sunt erodați, supuși putrefacției de către carii. Uneori apar și cutremure, materia gumoasă se inflamează și ne destabilizează poziția, însă de fiecare dată zeii protectori, dacă problema este suficient de mare încât să fie sesizabilă, o remediază. Ei vin din lumină și înlătură plaga, refac carcasa de fildeș a dinților păgubiți și restabilesc echilibrul social. Cu toate acestea, dinții supuși influenței externe sunt iremediabil afectați. O parte din ei a fost distrusă, șmirgheluită, iar indiferent cât de strașnică a fost reconstrucția, rămân instabili. Știi că nu poți conta pe ei, că oricând pot răbufni și elimina materia străină, pentru simplul fapt că nu este „ei” și țin să-și păstreze integritatea corporală, chiar dacă asta înseamnă că menirea lor funcțională devine nulă.

Până la apariția petelor, nu înțelesesem lupta interioară de care sunt consumați dinții plombați. Mi se părea de neînțeles cum poți alege să-ți fie anulat statutul social, să fii epurat, mai ales dacă ești premolar. Molarii, caninii, incisivii or avea motivele lor să-și dorească sinuciderea, viața lor fiind adesea extraordinar de solicitantă, dar premolarii, din poziția lor de

comodate pasivă? Problematic este faptul că socoteam sinuciderea o calamitate, un păcat, iar pe sinucigaș un individ slab de caracter, care nu este capabil să suporte fluctuațiile emoționale pe care viețuirea le impune drept condiție de existență. Îl compătimeam și disprețuiam concomitent și-n egală măsură. Dar, of, cât de tare m-am putut înșela! Cât de orbit am putut fi de sistemul rigid de valori al cavității bucale, în care gândurile nu sunt niciodată personale, ci mențin un status quo, un sistem colectiv de idei și idealuri propagate inconștient în numele armoniei sociale. Desigur, simpla abatere de la sistemul de valori este improbabilă, deoarece oferă răspunsul la toate întrebările pe care ți le-ai putea pune și nu lasă loc pentru apariția unora noi. Întrebări, idei – totul începe cu ele!

Petele de cafea au reprezentat incipitul subversiv, făcând loc unei întrebări inocente: ce se află în exteriorul cavității bucale? Cine sunt zeii care apar din lumină, cu care incisivii comunică și care veghează asupra bunăstării noastre? Or fi ei așa cum se spune, omniscienți, omnipotenți, izvorul binelui absolut? Și dacă este așa, din prea milostenia și atotputerea lor, cum au putut permite degenerarea unor astfel de pete pe carcasa mea de fildeș, până atunci desăvârșită?

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

CARCASA DE FILDEȘ

Desigur, acum, cu firisorul de ață înfășurat în jurul gâtului și-n urma multor ore de frământări metafizice care au condus la rezoluția finală, constat cât de puerilă este cea dintâi întrebare care mi-a dominat conștiința, dar ce să-i faci? Pot să mă rușinez cât vreau de ea, pot să afirm acum că nu vom înțelege niciodată mediul extern, cine sunt zeii sau dacă într-adevăr sunt atotputernici și complet buni, indiferent cât de mult am reflecta, ce experimente am coordona, sau câte sonde am lansa prin picături de salivă în necunoscut, dar nu va schimba începutul. Cavitățile bucale, deși interconectate cu organismul și cu mediul ambiant, relevă o lume limitată, unde fiecare sine este prefabricat pentru a supraviețui condițiilor interne și, ca urmare, este posibil să nu aibă abilitățile necesare pentru a percepe integral mediul exterior, chiar dacă se află în interdependență cu el. Deci, a ne frământa cu privire la caracterul unor zei pe care analizatorii noștri nu-i pot discerne de-a dreptul și a le atribui o terminologie valabilă numai în universul nostru închis este, ei bine, adorabil, infantil. Vă puteți imagina, bănuiesc, ce exces de zel mi-a dat faptul că, pentru prima dată în viața mea, se întâmpla ceva inedit. Aveam o particularitate față de ceilalți premolari, eram binecuvântat să sufăr din cauza petelor și să formez ceva constructiv din suferința mea, să împart gândurile mele cu ceilalți dinți, să susțin dezvoltarea societății.

Mă simțeam important, îmi era imposibil să prevăd afecțiunea care progresa insidios în mintea mea. Ba chiar îmi luasem rolul de premolar întâi de extremă dreapta foarte-n serios, începusem s-activez frecvent pe scena politică, mă credeam inteligent. Eram oripilat de cauzele susținute de extrema stângă, de dorința lor de a elimina diferențele dintre molari, premolari și incisivi, astfel încât molarii, clasa muncitoare, să primească privilegiile. Cum rămâne cu individualitatea, cu meritul personal? Cum să împartă toți dinții egal munca de mestecare, când suntem creați de zei cu competențele necesare pentru a presta un set fix de sarcini? Or fi molarii cei care muncesc cel mai mult, însă sunt și cei care se tocesc cel mai repede, mai predispuși la uzură, mai puțin valoroși. Nu posedă nicio aptitudine specială, doar forță brută, necristalizată, grosolană.

Treptat, cu trecerea lunilor, cu fluxul conștiinței divizându-se în noi și noi cugetări și simțăminte, schimbasem macazul, ajunsese un disident. Începusem să văd teatrul pe care-l jucam, lupta dintre dreapta și stânga ca pe o încercare de a atribui un scop gândurilor dinților, un ax moral pe care să-l protejeze, un set de convingeri pentru care să lupte. Reacțiile unei părți la afirmațiile celeilalte reprezentau distragerea perfectă de la întrebările importante, de la chestionarea naturii existenței noastre, care ar conduce individul într-o stare vegetativă, de introspecție, periclitând buna funcționare a procesului de masticare și, implicit, a organismului.

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

CARCASA DE FILDEȘ

Era nevoie de tatonări, de extreme politice și ideologice care să mențină determinismul. În continuare mă credeam inteligent și am avut inițiativa de a revoluționa sistemul, de a provoca toți dinții să gândească, să-și creeze propriul set de convingeri, indiferent de jumătatea de arcadă din care făceau parte, prin armonie și coeziune socială să înțelegem cu toții mai multe despre exterior, să punem la îndoială voia zeilor și, prin cultivarea personalității fiecăruia, să arătăm că suntem, să ne desprindem de insignifianța existenței noastre individuale. În van, desigur. Nu știam atunci că nu poți schimba un sistem care s-a auto-construit în jurul stabilității sociale și orice formă de contestare este întâmpinată fie cu ridiculizare, fie cu ignoranță. Mă amăgisem cu gândul că trecerea de la fildeșul pur la imperfecțiune mă singularizase, îmi oferise caracter mesianic, mă obliga să-i determin și pe ceilalți dinți să vadă și să simtă la fel de vast ca și mine. Cu toate acestea, ei mă considerau defect.

La început, colegii de arcadă au încercat să mă convingă să tac. „Nu te pune cu zeii”, îmi șopteau stimabili canini. Molarii murmurau că mă înțeleg, că și ei se simt uneori obosiți, dar că asta nu-i îndreptățește să strice echilibrul general. „Așa funcționează lumea, prietene. Nu suntem făcuți să punem întrebări. Suntem făcuți să mestecăm.” Cu toate acestea, nu înțelegeau genul de oboseală care se abătea asupra mea. Odată ce pata fusese imprimată, odată ce ruptura dintre mine și puritatea mecanismului fusese consumată, gândurile

mi se rostogoleau în cap în flux continuu. Atunci a apărut, fugitiv, a-ntâia oară și ideea suicidului. Îmi doream doar să fie liniște, ca amalgamul de gânduri și întrebări să se oprească, ca mintea mea să nu mai rumege constant. Dar al naibii, mă credeam inteligent! În continuare, credeam că darul meu trebuie fructificat, că trebuie să mântuiesc norodul. Am început să-i caut pe cei ca mine – pe cei cu plombe, pe cei cu smalțul ciobit, pe cei care fuseseră reconstituiți și totuși nu mai simțeau că aparțin pe deplin. Credeam că în imperfecțiune vom găsi o nouă formă de adevăr. Ceea ce am descoperit, însă, au fost niște indivizi în durere, tânjind după sinele lor nealterat, după integrarea perfectă în organismul social, nicidecum niște personalități insurgente gata să aducă schimbarea.

Gândurile suicidale au început să apară recurent, cu cât dorința mea de a mă cufunda în liniște s-a amplificat și am început să mă percep mai umil, mai puțin înzestrat. Mă amuză cât de prins eram în dorința de a-mi confirma identitatea, de a-mi face cunoscute ideile și a revoluționa sistemul social, când reacțiile mele exagerate la niște stimuli mediocri, la incapacitatea dinților de a mă înțelege, nu se diferențiau cu absolut nimic de dansul bruxismic dintre dreapta și stânga, făceau parte din sistemul auto-centrat pe stabilitate. Manifestări diplomatice efervescente, precum cele avute de mine, aplatizează dorința generală de răzvrătire, servesc sistemului. În ultimele patru luni, conștientizasem deja că părăsisem status quo-ul, iar orice abatere de la acesta este

BRUMĂ IOANA-CRISTIANA, CLASA A XII-A E

CARCASA DE FILDEȘ

sanționată prin excludere, degradare sau autodistrugere. Cine sunt „eu”, dacă nu un premolar obedient de extremă dreapta? Sinuciderea devenise o ibovnică ispititoare, simțeam dorința în măduva carcasei. Alienarea nu e trecătoare, se hrănește din incompatibilitatea individului cu mediul său. Dacă ar fi fost doar înstrăinarea de ambianță, doar diferența față de semenii, aș fi făcut pace cu sistemul și cu propriile limitări. Cu toate acestea, când mintea-ți este aproape de climax, nu te mai poți opri. Dezintegrarea este inevitabilă. Alienarea mea nu s-a oprit la incompatibilitatea dintre individ și mediul său, ci a degenerat în incompatibilitate dintre individ și sine, dintre carcasa de fildeș și acel „eu” pe care-l protejează. Pe parcursul călătoriei mele în sine, am învățat să mă construiesc pe dinăuntru înainte să-mi îngădui să exist în afară. M-am obișnuit să-mi ordonez haosul înainte de a-l lăsa să fie văzut, fapt ce a condus la o discrepanță imensă între carcasa de fildeș și „eu”, între straturile de reprezentări și miezul acela fluid care le tot construiește. Trupul mi-a rămas suspendat în depersonalizare. Mă simt captiv în propriul corp, obligat să mă identific cu el. Ce am căutat cu atâta disperare, când și prin această dorință de a înțelege, umilitoare, rămân condensat în carcasa mea de fildeș?

Poate că întrebările pe care le ridicăm sunt cele care ne condamnă.

Căutăm un sens la o viață definită de o înlanțuire de reacții condiționate și observate printr-un „eu” obligat să se muleze pe această serie. Cum să renunți la dorința continuă de a te confirma, de a demonstra că, totuși, te afli acolo undeva, că ești mai mult decât fildeș? În această răsucire a gândurilor care m-a consumat, am ajuns să înțeleg, în sfârșit, că nu există salvare în exterior. Totul se reduce la acest „eu”, un construct fragil, din care tot ce rămâne este nimicul din spatele gândurilor, cuvintelor și realității în care a fost înglobat. Cum te poți descrie pe tine însuși altfel decât nimic, când nu există „eu” dincolo de carcasa de fildeș, când sinele fără o formă în care să fie condensat se disipează? Vreau să demasc acest „eu”, să-l stârpesc, în parte din plictiseală, în parte pentru că nu are sens să mențin viața într-un trup pe care nu-l mai recunosc ca fiind al meu. Să subminezi instinctul natural de supraviețuire, să distrugi corpul care a fost proiectat special pentru a se hrăni, adapta și reproduce, acesta este adevăratul curaj! Aștept cu firișorul de ață înfășurat în jurul gâtului, ca zeii să recepteze durerea și să tragă de ață. Oh, știu că vor trage de ață! Doare atât de tare, de atât de mult timp, încât ar fi imposibil să nu observe!

Așa capătă tensiune. Tros - și momentul rămâne suspendat. Carcasa de fildeș e catapultată în afara cavității bucale, iar în ultimul moment de viață, înainte să-mi sustrag definitiv „eu”-ul din destinul programat, văd cum capătul firișorului de ață este legat de clanța unei uși care se închide.

Când am primit pachetul prin curier, nici nu-mi aminteam să fi comandat ceva. Cutia era mică, perfect cubică, acoperită de un material negru, mat, ca un fel de catifea arsă. Nu avea nicio etichetă, nicio bandă, nicio urmă de expeditor. Doar un simbol ciudat, gravat adânc: un ochi stilizat, format din linii geometrice, ca un amestec dintre un sigiliu antic și o interfață futuristă. Am simțit o ușoară furnicătură în degete când am ridicat-o, ca și cum cutia vibra în ritm cu pulsul meu.

Am dus-o în cameră, încă gândindu-mă că poate era o greșală de livrare. Totuși, ceva în mine insista să o deschid. Când am tras ușor capacul, o lumină rece, bleu, s-a scurs prin crăpături, ca un abur luminos. Înăuntru nu era decât o sferă.

O sferă de cristal lichid, cum aveam să aflu mai târziu, dar pentru moment nu-mi părea decât un obiect extrem de ciudat, translucid, cu un miez care părea să se răsucescă, să se desfacă și să se reasambleze permanent în mici fulgere aurii. Nu semăna cu nimic din ce văzusem în jocuri de colecție sau în gadgeturile futuriste.

Sub ea, un bilet îngălbenit, scris cu o cerneală aurie: „Regula unu: pornește jocul doar dacă ești pregătit ca jocul să te pornească pe tine!”

Am râs. Sigur era un viral elaborat. O campanie de marketing, ceva experimental. Totuși, am luat sfera în palmă.

În clipa următoare totul s-a sfârșit.

Camera s-a dezintegrat în mii de cioburi de lumină, ca un puzzle cosmic care se prăbușea. Până și zgomotele păreau să se

întindă și să se rupă în fire sonore subțiri.

Când cioburile s-au rearanjat, nu mai eram în camera mea, ci într-o sală vastă, circulară, cu podea de cristal pulsând ca o inimă vie. Pereții erau formați din panouri holografice pe care se proiectau imagini în continuă schimbare.

Am observat ceva înfiorător: fiecare panou arăta o altă versiune a mea.

Un eu mag, cu tatuaje luminescente și cărți zburând în jurul lui.

Un eu războinic, purtând o sulită de lumină solidificată.

Un eu explorator, într-un costum tehnologic, cu un dispozitiv temporal în mână.

Un eu crescător de plante stelare, cu mâini ce străluceau verde. Chiar și un eu mult mai îmbătrânit, dar cu un zâmbet calm și ochi care păreau să știe totul.

Înainte să pot pricepe, o voce gravă, metalică, dar misterioasă, s-a auzit pretutindeni:

-Jucător identificat. Realitate selectată: Linia 7-Epsilon. Stadiul de testare: Inițiere protocol de competiție existențială.

În fața mea s-a materializat o masă... sau un fel de tablă de joc. Dar nu era obiect. Era o hartă vie: galaxii întregi se roteau pe ea, planete apăreau și dispăreau, creaturi colosale traversau spațiul ca niște umbre de lumină. M-am cutremurat când am realizat că vedeam acolo universuri posibile.

-Scopul jocului, continuă vocea, este stabilizarea realității-ancoră. Doar o versiune de-a ta poate ocupa poziția centrală în Ciclul Existenței. Alternativele neutralizate sau integrate.

M-am blocat.

-Alternative... eu?

Dar nu am apucat să gândesc prea mult. Lângă mine, spațiul s-a cutremurat și, într-un vârtej de scânteii argintii, a apărut primul adversar: eu cel explorator cu un ceas, dar mult mai complex, în jurul încheieturii.

-Trebuie să recunosc, a spus el cu un zâmbet obosit, nu mi-am imaginat că versiunea originală va ajunge aici. Îmi pare rău, dar eu am antrenament temporal de timp.

Înainte să pot răspunde, el a întins tabla cosmică, iar timpul s-a oprit. Stelele de pe hartă au înghețat, scânteile din aer au rămas suspendate.

Dar în palma mea, sfera - sau ceea ce rămăsese din ea - s-a aprins. Am simțit o vibrație, o informație, o idee care nu-mi aparținea.

Abilitate oferită: Ecouri de Viitor. Fragmente probabilistice, previziuni ale mutărilor posibile.

Am proiectat din instinct un ecou, o versiune de viitor în care atacul adversarului meu se întorcea împotriva lui. Realitatea a început să tremure, iar timpul a pornit din nou. Adversarul meu a fost lovit nu de mine, ci de consecința propriei mutări, destabilizat de paradox.

A dispărut într-o explozie de lumină.

„Mutare reușită. Realitatea parțial stabilizată.”

A urmat o succesiune de confruntări:

Contra eu cel mag: un duel de magie pură, în care ecourile mele de viitor interferau cu incantațiile lui.

Contra eu cel războinic: o luptă pe o platformă colosală în mijlocul unui tor de energie, fiecare lovitură schimba structura hărții.

Contra eu cel alchimist stelar: un puzzle cosmic în care trebuia să așez corect materia și energia înainte să se destabilizeze realitatea.

Contra eu cel grădinar stelar: un duel tăcut în care semințele greșite de el puteau crește în monștri sau în scuturi protectoare.

Fiecare luptă m-a schimbat. M-a forțat să-mi înțeleg limitele, dar și posibilitățile.

Pe măsură ce înaintam, sala se transforma și panourile cu versiunile mele dispăreau unul câte unul. Podeaua de cristal devenea mai luminoasă, ca și cum realitatea mea câștiga stabilitate.

Până când a rămas un singur panou.

Și în el eram tot eu.

Nu o variantă alternativă. Nu un eu modificat. Ci eu, în varianta pe care o visam mereu: versiunea mea fără frici, fără ezitări, fără îndoieli. Cel care făcuse toate alegerile potrivite, care nu renunțase niciodată, care dusesse toate ideile până la capăt.

Sala s-a întunecat. Tabla cosmică a devenit o spirală uriașă de lumină.

Ultima confruntare: Sinele Originar vs. Sinele Real. Versiunea ideală a pășit spre mine. Nu era ostilă. Era calmă.

-Ai ajuns departe, a spus. Dar realitatea nu suportă două centre. Eu sunt ceea ce ai putea fi. Ceea ce ar fi trebuit să fii.

A întins mâna pe tablă și a început să se prăbușească într-un vortex de forțe opuse: posibilitatea și imposibilitatea, devenirea și

renunțarea.

Pentru o clipă am vrut să fug. Pentru o clipă am simțit că nu pot să-l înving niciodată. Cum să lupți împotriva versiunii perfecte a ta? Apoi mi-am dat seama: nu trebuia să lupt.

În toate duelurile cu variantele mele, simțeam ceva. Fiecare dintre ele era o parte din mine. Nu trebuia să elimin nimic. Trebuia să integrez.

Am atins tabla și am lăsat toate ecourile să se contopească: magia, curajul, logica, creativitatea, disciplina, sensibilitatea.

Toate versiunile mele au revenit în vortex ca lumini care se întorceau în centru.

Sinele ideal m-a privit cu surpriză. Apoi a zâmbit larg, cu o blândețe reală.

- Ai înțeles, în sfârșit. S-a dizolvat în lumină și a intrat în mine fără durere, ca o revelație.

Sala s-a destrămat. Tabla s-a închis ca un ochi adormind și m-am trezit în camera mea.

Sfera era opacă, mată, inertă.

Pe bilețul apăruse o nouă propoziție, scrisă cu aceeași cerneală aurie: „Regula finală: jocul nu se câștigă. Jocul se asimilează.”

Am închis cutia încet, simțind că ceva în mine se schimbase definitiv. Nu știu dacă jocul fusese magia lumilor alternative, o tehnologie necunoscută sau doar un test mental elaborat.

Dar știu că jocul... m-a făcut întreg.

PESTE OCHIUL ÎN CARE AȘTEPTAM

Peste ochiul în care așteptam se așezau zilele încet, fără grabă, ca niște nori ușori care nu apasă, dar nici nu pleacă. Nu le simțeam trecerea în mod clar, nu exista un moment în care să pot spune „acum s-a schimbat ceva”. Totul curgea lin, aproape imperceptibil, iar eu rămâneam acolo, într-o stare calmă, dar ușor suspendată, ca și cum făceam parte dintr-un timp diferit.

Așteptam.

Nu cu neliniște, nu cu disperare, ci cu o răbdare tăcută, pe care nici eu nu o înțelegeam pe deplin. Era mai mult o stare decât o acțiune. Nu așteptam pe cineva anume și nici un eveniment precis. Era doar sentimentul că ceva urmează să se așeze, să se limpezească, să capete sens.

Uneori mă opream din orice și ascultam liniștea. Nu era o liniște goală, ci una plină de lucruri mici: gânduri care veneau și plecau, amintiri care apăreau fără să doară, senzații care nu cereau să fie explicate. În acele momente, simțeam că nu sunt pierdut, ci doar în drum spre ceva ce nu pot grăbi.

Îmi aminteam de oameni și de clipe care au avut, cândva, o greutate mai mare. Acum însă, toate se așezaseră într-un loc liniștit în mine. Nu mai erau apăsătoare, nu mai cereau răspunsuri. Erau acolo, ca niște fotografii păstrate într-un sertar - știi că există, dar nu simți nevoia să le răsfoiești mereu.

Peste ochiul în care așteptam, lumina se schimba ușor. Diminețile aveau o claritate blândă, iar serile aduceau o liniște care nu mai era apăsătoare. Începusem să observ lucruri simple: felul în care cade lumina,

sunetul pașilor, respirația mea. Toate acestea păreau, dintr-odată, suficiente.

Și poate că aici s-a schimbat ceva, fără să fie nevoie de un moment precis.

Am înțeles că nu trebuie să alerg după răspunsuri. Că nu toate întrebările cer o soluție imediată. Unele trebuie doar lăsate să existe, până când se transformă singure în liniște.

Așteptarea nu mai era un gol.

Nu mai era ceva ce trebuia umplut.

Era, pur și simplu, un spațiu.

Un loc în care puteam să fiu fără să mă grăbesc să devin altceva.

Peste ochiul în care așteptam nu mai apăsa nimic greu. Nu mai era acea senzație de lipsă, de ceva incomplet. În locul ei apăruse o stare calmă, aproape caldă, ca o împăcare pe care nu o pot explica în cuvinte simple.

Am rămas acolo.

Nu pentru că nu aveam unde să plec, ci pentru că nu mai simțeam nevoia să plec.

Și, pentru prima dată, așteptarea nu mai însemna că ceva lipsește.

Însemna că totul este exact acolo unde trebuie să fie.

DIN CULISELE... SCRISULUI

Nu știu dacă pot să spun cu exactitate când a început totul, pentru că, de fiecare dată când încerc să mă întorc și să găsesc un punct clar, un început precis, îmi dau seama că nu există unul, că nu există o zi anume sau un moment singular care să definească ceea ce sunt acum, ci mai degrabă există o succesiune de fragmente, de stări, de momente aparent nesemnificative care, în timp, s-au adunat și au început să construiască ceva în mine, fără ca eu să conștientizez, ca și cum aș fi fost modelată în tăcere de lucruri pe care nu le înțelegeam încă și care, tocmai prin această lipsă de claritate, au devenit mai puternice.

Și poate că tocmai asta face lucrurile mai reale, faptul că nu am realizat atunci ce se întâmplă, că nu am avut un moment de conștientizare în care să spun că acesta este începutul, ci că totul s-a întâmplat treptat, aproape invizibil, până în punctul în care nu a mai putut fi ignorat, până în momentul în care a devenit parte din felul în care gândesc, din felul în care privesc lumea și din felul în care simt lucrurile, chiar și atunci când nu le pot explica.

Unul dintre acele momente, care acum mi se pare esențial, dar care atunci era doar ceva obișnuit, a fost momentul în care am învățat să citesc, la patru ani, nu pentru că înțelegeam ceea ce citeam în profunzime, pentru că nu o făceam, nu aveam capacitatea de a analiza sau de a interpreta în mod conștient, dar simțeam că există ceva dincolo de cuvinte, ceva care nu putea fi redus la sensul lor direct,

ceva care mă atrăgea fără să îmi explice de ce și care mă făcea să rămân acolo, în acel spațiu dintre rânduri, mai mult decât era necesar.

Cărțile nu erau doar povești pentru mine, nu erau doar texte care trebuiau citite și înțelese, ci deveniseră, fără să îmi dau seama, niște spații în care puteam să exist diferit, niște locuri în care realitatea nu mai avea aceleași limite și în care emoțiile aveau voie să fie mai intense, mai confuze, mai reale decât în viața de zi cu zi, unde lucrurile sunt de multe ori simplificate sau ignorate.

Și, fără să îmi dau seama, am început să mă formez acolo, între pagini, între cuvinte care nu erau ale mele, dar care începeau să mă definească, pentru că le simțeam, chiar dacă nu le înțelegeam complet, și poate că acolo s-a construit felul meu de a observa lucrurile, felul în care acord atenție detaliilor mici, felul în care rămân blocată uneori într-un gând sau într-o imagine care pentru altcineva ar trece neobservată.

La un moment dat, însă, nu a mai fost suficient să citesc, nu a mai fost suficient să trăiesc prin poveștile altora, pentru că în mine începeau să apară lucruri care nu aveau un loc în care să fie puse, lucruri care nu puteau rămâne doar gânduri, pentru că deveneau prea apăsătoare, prea prezente, prea insistente, și atunci, fără să fie o decizie clară sau planificată, am început să scriu. Nu pentru că eram bună sau pentru că știam cum se face, nu pentru că aveam o tehnică sau un model de urmat,

DIN CULISELE... SCRISULUI

ci pur și simplu pentru că aveam nevoie de un spațiu în care să pot să pun toate acele lucruri fără să fie judecate, fără să fie corectate, fără să fie filtrate prin ideea de a fi suficient sau de a fi acceptate.

Primul meu caiet nu este ceva impresionant, nu este organizat, nu este frumos, nu este coerent, nu este ceva ce ai arăta cuiva pentru a demonstra ceva, dar este, probabil, cel mai sincer lucru pe care l-am făcut vreodată, pentru că acolo nu exista ideea de a fi bun sau de a fi corect, exista doar nevoia de a scrie și atât. Acolo nu mă gândeam dacă are sens, dacă este logic, dacă ar putea fi înțeles de altcineva, acolo eram doar eu, într-o formă brută, nefiltrată, sinceră într-un mod pe care cred că este foarte greu să îl mai atingi mai târziu, când începi să devii conștient de tine și de cei din jur.

Al doilea caiet marchează însă o schimbare, pentru că acolo începe să apară conștientizarea, începe să apară ideea că ceea ce scriu poate fi analizat, poate fi îmbunătățit, poate fi comparat și, odată cu asta, apare și îndoiala, apare acea voce care începe să întrebe dacă este suficient, dacă este bine, dacă este exact ceea ce ar trebui să fie. Și, fără să îți dai seama, începi să scrii diferit, începi să alegi cuvintele mai atent, începi să ștergi mai mult decât scrii, începi să te oprești înainte de a termina o idee și, deși acest proces te ajută să construiești ceva mai clar, mai conștient, în același timp începi să pierzi o parte din libertatea pe care o aveai la început.

Iar acum, în al treilea caiet, lucrurile ajung într-un punct diferit, nu neapărat mai clar, dar cu siguranță mai profund, pentru că aici nu mai este vorba nici de începutul acela naiv și complet liber, nici de etapa în care încercam să înțeleg dacă ceea ce fac este bine sau nu, ci despre un fel de echilibru instabil între sinceritate și conștientizare, între nevoia de a spune și teama de a spune prea mult. În acest caiet nu scriu o carte, nu există o structură fixă, nu există un scop clar definit, nu există ideea că trebuie să ajung undeva anume, ci mai degrabă există o acumulare de gânduri, de fragmente, de stări care uneori se leagă între ele și alteori rămân separate, dar care, împreună, spun mai mult decât ar putea spune un singur text organizat. Este, într-un fel, cel mai apropiat lucru de ceea ce sunt eu în momentul acesta, pentru că nu este filtrat complet, dar nici complet liber, nu este nici început, dar nici final, este doar un spațiu în care încerc să înțeleg ce simt, ce gândesc și de ce anumite lucruri rămân cu mine mai mult decât altele. Și poate că tocmai lipsa unei forme clare îl face atât de important, pentru că nu mă obligă să fiu ceva anume, nu mă obligă să construiesc ceva coerent pentru ceilalți, ci îmi permite să rămân în acel proces de căutare, care uneori este confuz, alteori este obositor, dar este, în același timp, real.

La un moment dat, cineva mi-a spus că alții au deja florile mari, crescute, îngrijite, vizibile, dar că ceea ce contează cu adevărat este răsadul, pentru că dacă răsadul nu este cultivat corect, atunci, în

DIN CULISELE... SCRISULUI

timp, chiar și cele mai frumoase flori se vor ofili. M-am gândit foarte mult la asta, pentru că mi-am dat seama că, la mine, florile nu sunt încă perfecte, dar ele există deja, au început să crească, au înmugurit și, chiar dacă uneori sunt fragile sau incomplete, ele încep să aibă o formă, încep să transmită ceva. Și poate că nu sunt perfecte, poate că nu sunt ceea ce ar trebui să fie încă, dar sunt ale mele și cred că asta le dă o valoare pe care nu o pot măsura în alt mod.

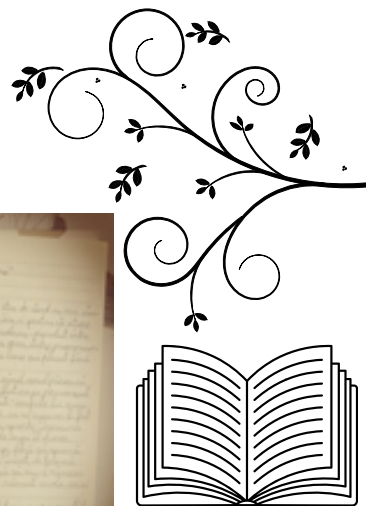
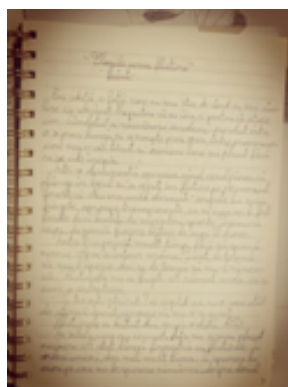
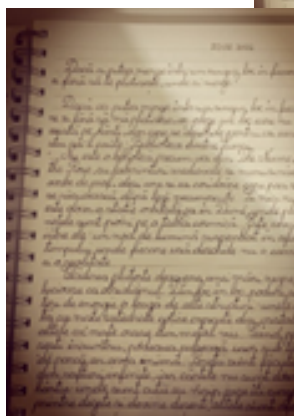
Tot cineva mi-a mai spus că, indiferent ce voi deveni în viață, fie că voi ajunge medic, polițist, brutar sau profesor, faptul că scriu nu va dispărea niciodată, pentru că imaginația nu este ceva ce alegi și apoi abandonezi, ci ceva care rămâne și care îți schimbă felul în care vezi lumea, felul în care observi lucruri pe care alții poate nu le observă. Și cred că asta este adevărat, pentru că, chiar și atunci când nu scriu, tot gândesc în felul acesta, tot analizez, tot simt lucrurile mai intens decât aș vrea uneori și poate că asta nu se va schimba niciodată.

Nu știu unde mă va duce acest drum, nu știu dacă ceea ce fac acum va avea un rezultat concret sau dacă va rămâne doar o etapă, dar știu că nu pot să mă opresc, pentru că există lucruri în mine care nu pot rămâne nespuse. Și poate că, la final, asta este tot ce contează, nu perfecțiunea, nu validarea, nu rezultatul, ci faptul că ceea ce crezi este real și că, într-un fel, te reprezintă.

Iar pentru mine... asta este suficient.

pentru că există lucruri în mine care nu pot rămâne nespuse. Și poate că, la final, asta este tot ce contează, nu perfecțiunea, nu validarea, nu rezultatul, ci faptul că ceea ce crezi este real și că, într-un fel, te reprezintă.

Iar pentru mine... asta este suficient.

NODUL DE LUMINĂ DIN AFARA TIMPULUI

Dacă aş putea merge într-un singur loc în fiecare zi, fără să mă plictisesc, aş alege un loc care nu există pe hărţi, dar care se deschide pentru cei care ştiu să-l caute: „Biblioteca dintre Lumi”.

Nu este o bibliotecă precum cea din „The Name of the Rose”, cu labirinturi medievale şi manuscrise oarbe de praf, deşi are şi ea coridoare care par să se răsucescă după legi necunoscute. Şi nici nu este doar o staţie orbitală ca în „Dune”, unde planetele sunt pioni pe o tablă cosmică. Este ceva între ele: un nod de lumină suspendat în afara timpului, unde fiecare uşă deschide nu o cameră, ci o realitate.

Clădirea pluteşte deasupra unei mări negre, lucioase ca obsidianul. Din loc în loc, poduri subţiri de energie o leagă de alte structuri - unele arată ca nişte catedrale gotice crescute din cristale, altele ca nişte oraşe din metal viu. Când păşeşti înăuntru, podeaua pulsează uşor sub tălpi, de parcă ar avea inimă. Pereţii sunt făcuţi din rafturi infinite, iar cărţile nu sunt doar hârtie: unele sunt cutii cu nisip care îţi curge printre degete şi devine deşert, altele sunt sfere lichide în care trebuie să-ţi scufunzi mâna ca să simţi începutul unei galaxii.

Aş merge acolo în fiecare zi, pentru că locul acesta nu se repetă niciodată. Într-o dimineaţă aş deschide o carte care m-ar purta într-un oraş crescut pe spatele unui dragon adormit, un oraş unde clopotele sună doar când fiara visează. În altă zi aş alege un volum subţire, translucid şi aş păşi într-o civilizaţie care trăieşte în interiorul unei stele, unde fiinţele sunt făcute din plasmă şi comunică prin erupţii de lumină.

Uneori, Biblioteca m-ar lăsa să întâlnesc personaje rătăcite din alte poveşti. Poate aş vedea o umbră care seamănă cu Gandalf, răsfoind un pergament care nu s-a scris încă. Sau poate un copil cu ochi stranii, asemenea celor din „A Wrinkle in Time”, alergând pe un coridor care se pliază ca o bandă Möbius. Dar nimeni nu rămâne mult timp; fiecare este doar în trecere, pentru că Biblioteca nu aparţine nimănui.

În centrul

ei există o sală rotundă, fără tavan. Deasupra, în loc de cer, se vede un vortex de stele care se nasc și mor

în tăcere. Acolo se află Cartea Zilei - un volum care nu are copertă și care scrie singur următoarea

poveste pe măsură ce o trăiești. De fiecare dată când aș veni, aș găsi alt început, altă posibilitate. Uneori, aș fi explorator pe o planetă acoperită de păduri bioluminescente.

Alteori, aș fi doar un trecător într-un oraș de ploaie perpetuă, unde oamenii își schimbă amintirile la colț de stradă.

Și poate cel mai frumos

lucru ar fi că, întorcându-mă în fiecare zi, aș descoperi că Biblioteca mă schimbă. Că devin mai vastă pe dinăuntru, ca și cum în mine s-ar deschide rafturi noi. Pentru că locul acela nu este doar despre lumi îndepărtate, ci despre posibilități. Despre ce aș putea fi, dacă aș avea curajul să deschid ușa potrivită.

Acolo aș merge

în fiecare zi: într-un loc unde fantezia nu e evadare, iar știința nu e limită, ci limbaj al miracolului. Un loc care respiră odată cu mine și care nu se termină niciodată.

M-am trezit înaintea cocoșului-dar nu din hărnicie, ci pentru că perna mea vrăjită a început să cânte imnul școlii la volum maxim. „Sus, elevule! Academia te așteaptă!” răsună în cameră, iar eu căutam butonul de „Snooze” pe pernă, fără succes.

Mi-am pus uniforma (care se strângea singură, doar că în jurul gâtului) și mi-am luat ghiozdanul care mormăia: „Dacă întârziem iar, îți mănânc caietul de vrăji, să știi!”

Drumul spre școală a fost o aventură în sine: mătura mea de transport, „Vântul Sprinten 2.0”, refuza să pornească fără cafea. Așa că am turnat puțină poțiune de trezire în rezervor, iar mătura a zburat direct până la norii de deasupra școlii, unde a făcut o buclă și m-a lăsat în curte cu o aterizare spectaculos de dureroasă. Aplauze de la un grup de spiriduși. Eu- zero puncte de eleganță.

În clasă, doamna de Poțiuni, doamna Măgăria (jumătate vrăjitoare, jumătate alarmă de incendiu), ne-a întâmpinat cu un zâmbet larg și cu o sticlă care scotea fum verde.

-Azi vom prepara „Elixirul Curajului elevului de luni dimineată”!

Toată lumea a oftat. Nimeni nu are curaj lumea. Am urmat instrucțiunile... aproape. Am adăugat din greșeală un fir de păr de unicorn fosforescent, în loc de cel nefosforescent. Rezultatul? Poțiune a început să danseze pe bancă și să cânte: „Hai cu magia!”

Profesoara mi-a zis doar:

-Doamna Solniță, ai reușit imposibilul: ai creat energie pozitivă într-o clasă de adolescenți.

Apoi a explodat ceaunul.

La ora de zbor, profesorul Norișor își plimba barba în vânt (da, era atât de lungă). A zis calm:

-Copii, am încredere că niciunul dintre voi nu va intra azi în stratosferă.

După care mătura mea, încă hiperactivă de la poțiunea de trezire, a strigat: „Ține-te bine!” și a decolat ca un avion de vânătoare.

Am trecut pe lângă un nor care a zis: „Bună ziua!” și am revenit pe pământ direct în grădina cu broaște a profesorului de Transformări. Am aterizat într-una. Sau poate am devenit una. Greu de spus, pentru că în oglindă am văzut o broască ce-mi făcea cu ochiul.

Ziua s-a încheiat cu o adunare festivă în Sala de Cristal. Directoarea, o vrăjitoare cu o pălărie atât de înaltă, încât avea propriul cod poștal, a spus:

-Elevul care a adus cea mai multă culoare în prima zi primește o stea de aur!

Toată lumea s-a uitat la mine. Am primit steaua și o mătură de reparație pentru acoperiș.

Am plecat acasă obosită, dar fericită. Academia Vrăjitorilor Începători pare genul de loc în care o explozie poate fi, de fapt, un compliment.

CARTEA CARE N-A VRUT SĂ STEA ÎN RAFT

Să zicem doar că ziua aia a început prost.

Mi-am uitat sendvișul acasă, am venit la școală cu șosete diferite (nu știu cum reușesc mereu) și, ca bonus, m-a prins doamna profesoară de română chicotind în timpul dictării. A zis că „literatura cere respect”. Poate, dar nici Caragiale n-ar fi rezistat să nu rădă la greșeala „bieți vulturii trăiau în pustiu” în loc de „băieții”.

După ore, m-am dus la bibliotecă, că voiam o carte despre dragoni pentru referatul meu de la biologie (da, știu că dragonii nu sunt reali, dar măcar erau mai interesați decât broaștele).

Bibliotecara, doamna Pătrașcu, mi-a spus fără să ridice ochii dintr-o revistă:

- La raftul cu mituri, draga mea! Dar ai grijă, unele povești te prind prea tare!

Am râs, dar gluma s-a dovedit... ciudat de adevărată.

Raftul cu mituri era într-un colț întunecat al bibliotecii, acolo unde becul pâlpâia de ani buni. Printre cărți prăfuite despre zei și monștri, am văzut una care părea complet nouă. Avea coperta verde închis și titlul scris cu litere aurii care se schimbau în funcție de cum o priveai: „Creaturi care n-ar trebui să existe (dar există, totuși)”.

Am tras de ea, dar n-a vrut să iasă. Jur, am tras cu ambele mâini și cartea parcă trăgea înapoi. Într-un final, am smuls-o, dar odată cu ea s-a deschis și o fisură în perete. A suflat un aer rece, ca atunci când deschizi congelatorul.

Din fisură a ieșit ceva mic și rotund. Un ochi. Un ochi albastru, plutitor, care m-a privit fix.

Am țipat, dar niciun sunet n-a ieșit. Apoi ochiul a clipit... și s-a transformat într-o lumină care a intrat direct în carte.

Pagina s-a mișcat. Adică, efectiv, s-a mișcat ca o aripă. Apoi a început să scrie singură: „Bună ziua, elevă necunoscută! Dacă ai smuls această carte, ai devenit automat noul ei personaj principal. Regulile sunt simple:

1. Nu închide cartea înainte să termini povestea!
2. Nu te lăsa prinsă de creaturile din pagini!
3. Nu încerca să o returnezi!”

Am închis-o imediat, pentru că, evident, eram deșteaptă. Sau așa credeam.

Cartea s-a deschis singură. Din ea a ieșit o mică sferă de lumină care a început să zboare prin bibliotecă. Doamna Pătrașcu n-a observat nimic - probabil pentru că avea căști în urechi și citea despre „dezvoltare personală”.

Lumina s-a oprit pe o carte veche, griși a început s-o deschidă. Din pagină s-a ridicat ceva cu coarne, dar mici, ca ale unei capre. Avea aripi de hârtie și picioare de creion. M-a privit și a spus cu o voce subțire:

- Ce notă ai luat la testul de mitologie?

Am clătinat din cap.

CARTEA CARE N-A VRUT SĂ STEA ÎN RAFT

- N-avem mitologie la școală.

- Ar trebui! Până atunci, te pot întreba altceva: unde e dulapul cu scara?

Am clipit.

- Ce scară?

- Aia care urcă spre capitolul următor, normal!

Apoi a râs - sau poate a strănutat, nu sunt sigură - și a dispărut.

Am vrut să fug, dar în spatele meu am auzit un foșnet. Rafturile se mișcau, încet, ca niște șerpi. Cărțile se întorceau singure, iar unele păreau să mă privească. Am pus cartea ciudată pe podea și am făcut un pas înapoi.

Dar podeaua a clipit. Nu glumesc — a CLIPIT.

Și când s-a deschis din nou, nu mai eram în bibliotecă.

Eram în clasa mea. Doar că totul era pe dos: scaunele mergeau singure, tabla scria fără cretă, iar pe catedră stătea cartea verde, zâmbind (da, zâmbind!) cu cotorul ei ca o gură.

Și, culmea, am auzit vocea doamnei Pătrașcu în ecou:

- Ți-am spus să ai grijă. Unele povești te citesc înapoi.

Am clipit de două ori, doar ca să fiu sigură că nu visez. Totul arăta ca școala mea, dar ceva era greșit.

Foarte greșit.

În primul rând, pe peretele clasei era un portret uriaș al unui unicorn care purta o șapcă de director și avea sub el o plăcuță pe care scria: „Conduci prin magie, nu prin frică.”

În al doilea rând, colega mea, Lorena, nu era Lorena. Era o zână. Adică avea aripi, părul sclipitor și se uita la mine ca și cum așa fusese dintotdeauna.

- De ce te uiți ciudat la mine? m-a întrebat, zâmbind. Ți-ai uitat bagheta acasă?

- Bagheta? am repetat. Eu de obicei uit caietele, nu baghetele!

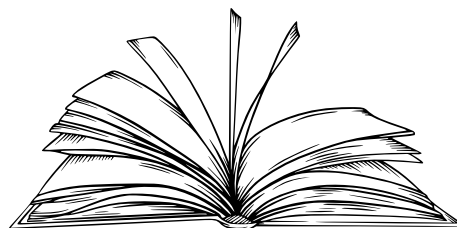
Zâna-Lorena a pufnit râzând, iar râsul ei a scos scânteii. Literalmente.

Am încercat să fug din clasă, dar holul era plin de... cum să zic... lucruri.

Un pitic cu ochelari corecta teste, un dragon mic aducea cretă, iar un domn-elf îmbrăcat în costum ținea o lecție despre „gramatică interdimensională”.

Mă scuzați, nu cred că vă mai pot povesti întâmplarea. Tocmai ce am ajuns în fața dinobibliotecii.

Aaa da, mai că era să uit! Nu am mai putut să mă întorc în lumea noastră așa că am fost obligată să devin cetățean al acestei școli...

CRISTINA-ALEXIA ANTON CLASA A XII-A C

văd că-ntindem coarda
și n-ar strica s-o sari.
vreau liniștea pacienților de la obregia și haosul filmului mut
pe lângă o felie de pizza fără ulei
fără adaosuri, fără conservanți, fără alte sosuri, fără făină, fără să începem o altă
dispută.
pătura bunicii la vreun milion de ani lumină
&nevoia să-ndoi o lingură.
mă îngrijorează să fac pană pe un drum unde n-am semnal
să-mi leg șiretul
să mă înghită patul
când nu mai e reclamă
mă îngrijorează calmitatea ta și incapacitatea imitării mele.
plâng că e mai ieftin decât să cumpăr demachiant.
visez la pastele fundiță făcute de mamaia cu kaizer și cașcaval în seri de
minimax
când nu mă fugărea nimeni și nimic prin parc
mă străduiesc să ies câștigător (sau cel puțin valabil) din sala conștiinței judecății
de apoi
cu bani mulți
cât să dau la copii fără sprâncene.

sitting by the phone sau
stat la coadă-n lidl minute infernale.
stimați clienți
deschidem casa 4 pentru dumneavoastră
vă rugăm să așezați produsele achiziționate etic pe banda rulantă
iar faptele rușinoase pe banda dublu adezivă
așa ieșim mai ieftin
de un sfert din amintiri
pătate cu zacuscă și afinată de casă
promit c-o să mănânc tot din farfurie
și că nu-ți murdăresc noua cuvertură
și că nu te spăl pe cap cu detergent lichid
sau pudră.
și că nu mai aștept să mă suni.

nava mea e puternică;
nu tremură la iceberg
nici la talazuri sau tempeste;
trecem peste
pești ce nu salută și nu mă iau în brațe.
nava mea e mută;
nu sperie pescăruși,
pelicani sau cormorani
doar comori pitite după ecuator
la sud-vest de mine.
nava mea e caldă;
dar nu prezice vremea
taifun sau fus orar;
visul, gândul;
mâine.
nava mea e aproape;
dar nu aici acum
averse spontane
fără termeni și condiții
îngreunează drumul
& nu țin de foame la micul dejun.
nava mea acostează
dar nu-mi dă adăpost
nici poante elocvente
& nici felii de tort.

LIFTU&ROȘCATA DE LA INTRARE

nu vreau să sune urât
dar cine suntem noi fără horticultură?
recreațional cultivat-
fără remușcări
doar o mușcată pe pervaz
& sol lipsit de nutrienți
mi-ai apăsător toate butoanele
și-ai coborât la prima
că doar vorba aia
mersu pe jos face
promisiunile nefaste să-mi cadă la picioare
sus jos sus jos jos jos;
“ușa este închisă” propagă ozonul (baia smart din parc)
care mă-nțelege- îmi dă timp, confort
autocurățare
răspuns; eficiență
odată intrat nu te mai întorci
altfel, ghinion
și te dă afară paznica roșcată care știe că nu te cheamă Mihai
și că nu stai la 413.

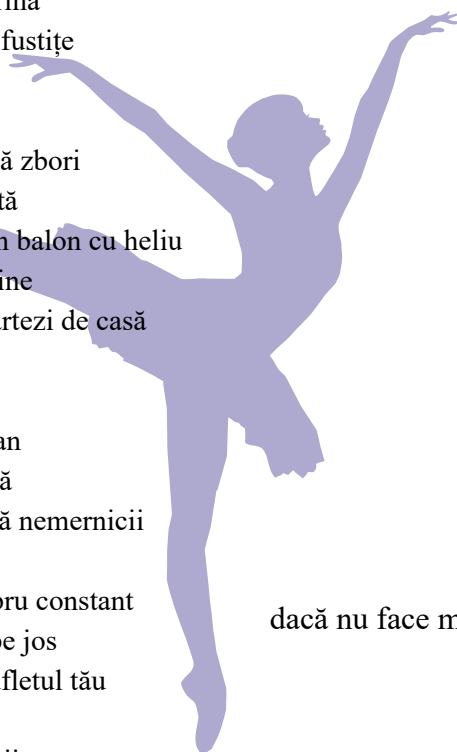
dimineți prea pline cu leurdă și sparanghel
prezența obligatorie în post
riscul meseriei omului moral
cu bonuri de masă și Sfânta Sacoșă
prin gloate cârcotașe
pân' la brânză.
când amuțesc complet
și bat păsări în geam
mă ascund după bibelouri
și tablouri
trag pătura pe mine
mă recompensai când spuneam rugăciunea
ca un preșcolar mândru
ce recită trei strofe.
când ai pierdut controlul
am scăpat de spovedanie
și mamaia nu mi-a zis la mulți ani de ziua mea.

ASPIRAȚII

voiai să fii balerină
îți făcea bunica fustițe
multe
colorate
simțeau mereu că zbori
cu fiecare piruetă
poate chiar ai un balon cu heliu
care se ține de tine
și cu cât te depărtezi de casă
zboară mai sus

acum ești barman
faci piruete ca să
nu te nimerească nemernicii
cu pahare
un fel de echilibru constant
între vodca de pe jos
și amarul din sufletul tău
tutu sau tattoo
nici tu nu mai știi

CICINDELINAE

dacă nu face mama colivă bună când mor
degeaba am trăit
sper ca sub pământ
să fie
parfumul tău
să fiu îmbrăcată în culoarea mea
să știe spiritele
că-mi place albastru
iar oamenii
să se gândească
la mine
ca la buburuze
să găsească
aproape
cheia
spre
tine

POPOV IOANA-ALEXANDRA, CLASA A XII-A C

ÎNSUFLETÎT ÎN ROZ

te dai cu nivea
cică te face mai tânăr
nimic nu mai are efect
doar trupul îmbătrânește
sufletul este unul roz
activ
joacă badminton
cu ultima ta speranță
mingea e
ghemotocul tău de griji
poate ultima bătaie a inimii
se va simți ca durerea lui Adam
când i s-a furat coasta

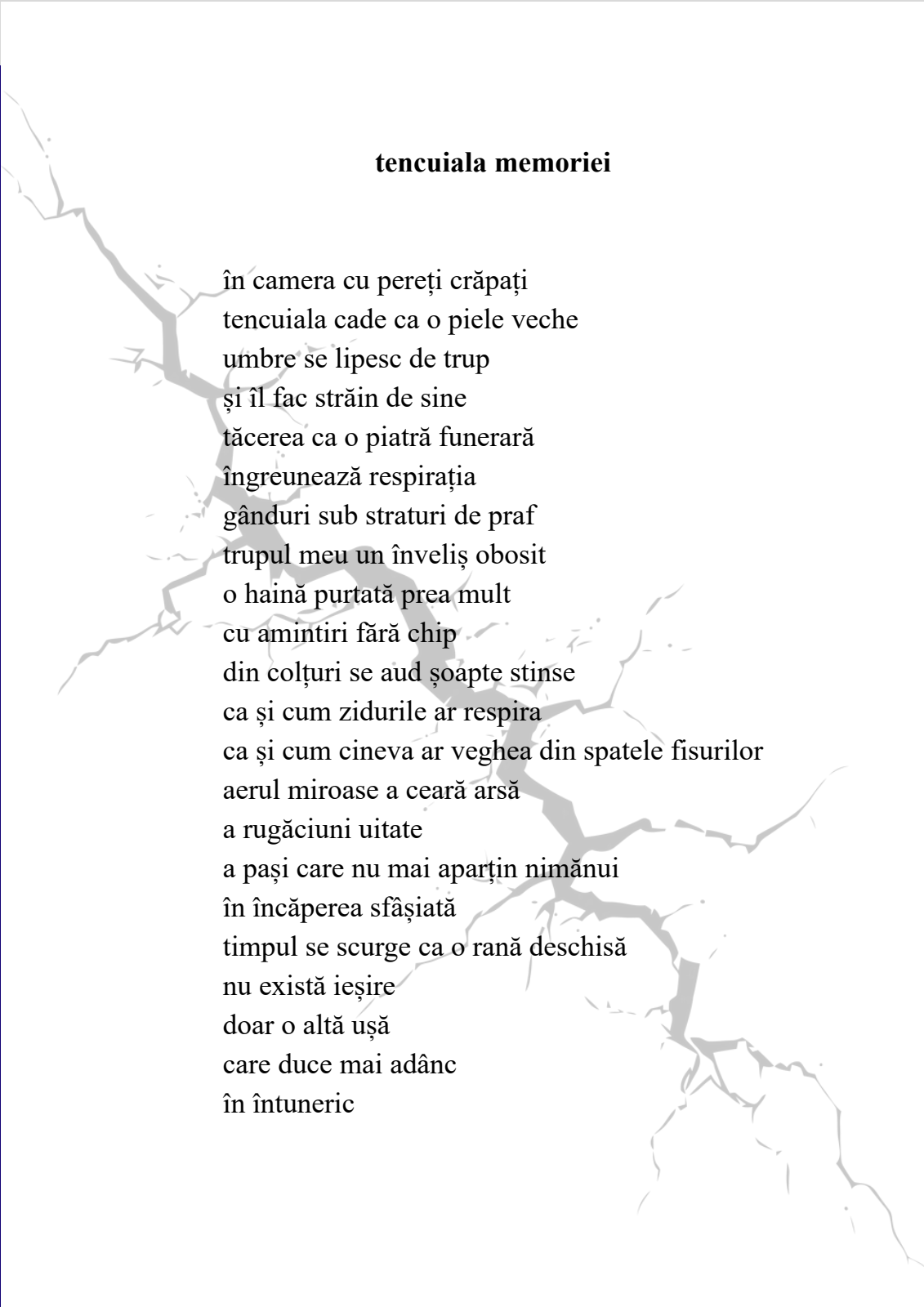

CORINA ANAMARIA CONSTANTIN, CLASA A XII-A E

în abis

clopote se sparg în văzduh
ecou pe ziduri reci
unde mucegaiul scrie povești despre uitare
umbre se târăsc pe cer
ca niște șerpi de fum
și fiecare pas al meu sună ca o sentință
un gând otrăvit mușcă pieptul:
voi fi îngropat în plâns
fără să mai ating vreodată lumina
corbii râd
ochii - oglinzi sparte,
timpul se scurge ca o ceară neagră
nu e sfârșit
ci o poartă în ruine
spre o altă noapte
unde viața arde din nou,
dar nu mai seamănă cu nimic
din ce am cunoscut

tencuiala memoriei

în camera cu pereți crăpați
tencuiala cade ca o piele veche
umbre se lipesc de trup
și îl fac străin de sine
tăcerea ca o piatră funerară
îngreunează respirația
gânduri sub straturi de praf
trupul meu un înveliș obosit
o haină purtată prea mult
cu amintiri fără chip
din colțuri se aud șoaapte stinse
ca și cum zidurile ar respira
ca și cum cineva ar veghea din spatele fisurilor
aerul miroase a ceară arsă
a rugăciuni uitate
a pași care nu mai aparțin nimănui
în încăperea sfâșiată
timpul se scurge ca o rană deschisă
nu există ieșire
doar o altă ușă
care duce mai adânc
în întuneric

praf roșiatic

rugina urcă pe brațe
ca o caracatiță de fier
se înfășoară pe coaste
înțepenește respirația
îchide ochii
fiecare nerv - un fir de sârmă
fiecare gând - un cui bătut în tăcere
nu mai sunt carne,
ci o statuie care se sfârâmă din interior
și tot crește
și tot strânge
până când inima se face praf roșiatic,
iar sângele - pulbere arsă
ultimul glas,
un abur palid
ca o rugăciune uitată
ca un blestem
și am rămas tăcere
între pământ și aer
un ecou care nu mai știe dacă a fost vreodată
viu

apele timpului

timpul curge strâmb prin vene
ca un ceas vechi, rănit, ce-și uită bătaile
uneori mă caută
își trece degetele
prin gândurile mele
ca un sculptor care știe deja forma finală a pietrei
numără visele pierdute
fără grabă
fără milă
fără zgomot
merg înainte
cu pașii grei ai celor care înțeleg
că moartea nu e o prăpastie
ci o margine tăcută a drumului
pe care îl continuăm în alt fel
iar timpul, cu toate rănile lui
își continuă drumul prin mine
ca un râu care nu știe să se oprească,
dar știe să poarte cu el tot
ce am fost vreodată

respirație frântă

virgula e o respirație frântă
o ezitare între două tăceri
nu e doar semn de scriere
ci un loc unde inima se oprește să-și adune curajul
punctul cade greu
ca o piatră aruncată în apă
se afundă, se pierde
dar cercurile lui se lărgesc
până ating marginile hârtiei
scriu și nu știu dacă scrisul mă salvează
sau doar mă afundă
mai adânc
fiecare cuvânt - o rană
fiecare frază, o încercare de vindecare care nu se împlinește
te-am ascuns între litere
în spațiile albe
în liniile care par goale,
dar poartă greutatea absenței tale
cine citește nu vede,
dar eu știu
fiecare propoziție e un strigăt îmblânzit
scrisul mă ține în viață
îmi dă iluzia că pot să te ating prin semne
prin umbre
prin această ordine fragilă
care se destramă imediat ce ridic privirea
virgula și punctul nu sunt doar semne
sunt respirații pe hârtie

ALEXIA-MARIA MODORAN,

CLASA A XII-A C

greu

printr-un turn de aluviuni
se aruncă din coș în barbă
o mare concentrică din praful de pe taste
tipare diluate cu ulei se preling pe dinastii
roade scobitori din capse
stă la masă cu ei
cu peștii care sar singuri în ghete
să fii motivat de propriile plăceri nu e
diabolic
când te-ai strâns singur în palme
ca pe un mușuroi
ca un om mare
mare om
de gunoi

zero

m-am culcat pe o clanță
la datorie
survolez încâlcit în cabluri de tensiune
cad rusoaice kamikaze
poftim artificii
să-ți mai descrețească fruntea
paracliserul trage de clopot
lung
încet
ușor
lent
bavardajul scoală păianjenii de sub nară
bolnavi de conjunctivită
fierb cu borș în găuri aliniate pline de zgură
așa e în concediu

călifar

far verde
n-ai fost tu
m-am rugat
să nu mă uite Dumnezeu la șevalet
gândaci bronzăți
de pomană
joc la păcănele
siguranța
că pleci
un strugure
stors pe o măsea
avortez demoni
în friguri
ling pudra de pe gogoși
n-ai fost tu
fard vere

șapte

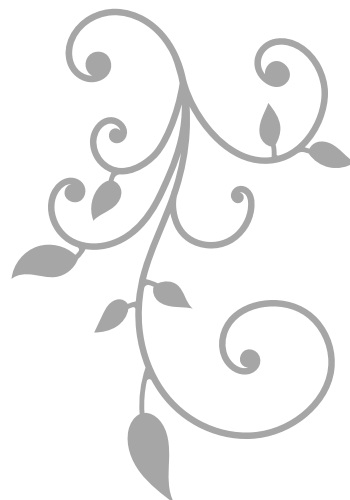
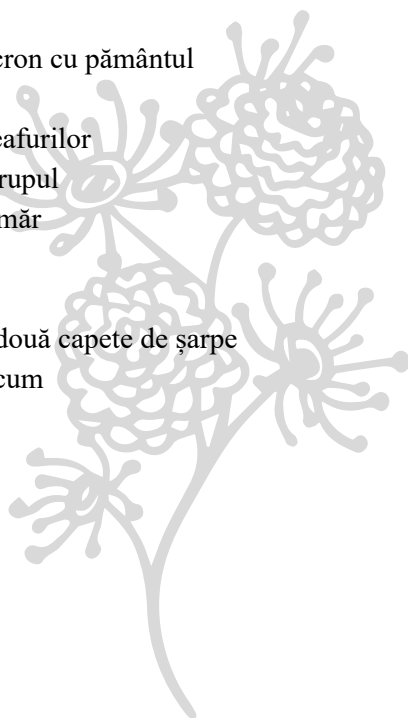
bătrâna care smulge iarba
din fața curții
caută cu unghia în țărână
oameni cu cearcăne în loc de ochi
adâncituri ale limitelor pe care le-au depășit
pentru mămăliga cu lapte
am salvat haosul suflând în păpădii
gazonul tuns
chelia rasă
vezi-ți de treaba ta mamaie
șopârta învârte roțile minții

ALEXIA-MARIA MODORAN,

CLASA A XII-A C

e de la mac

un cățel de usturoi
mușegăit
din căpățână
încolțesc
eu
viu
smălțul dinților
pilit
pătat de rodii
șterg numele străzilor pe care trec
că-s mic
ofticat
ne suflă pădării în gură
parcă-i păcat
am o perlă în vârful capului
mă aliniază
se învâрте în sincron cu pământul
o să las o urmă
în pliurile cearcafurilor
o să-ți sculptez trupul
într-un cotor de măr
promit
tu joacă zarurile
din palme răsar două capete de șarpe
al cui e rândul acum

COLECTIVUL DE REDACȚIE

DESIGNER GRAFIC

Istrate Raluca Teodora, XI A

REDACTORI

Ciurea Adriela Parascheva Mihaela, X A

Evtei Ioana Iulia, X A

Nicolai Denisa-Andreea, X A

Leon Filip-Manuel, XI C

PROFESOR COORDONATOR

Neacșu Irina

MOISIL.TL

AEGYSSUS XXI

ISSN 2067-6514

VACANȚĂ PLĂCUTĂ!